

Tér a ametyst

1.

Slunce se právě ztrácelo za nejvyšší z kamenitých hor na západním obzoru a smaragdové nebe začínalo vytahovat černou pokrývku, když Varkangar poprvé pocítil, že cosi není v pořádku.

Prázdná holba, kterou se užuž chystal třísknout o stůl, se zarazila uprostřed pohybu. Hlas připravený zařvat na línou obsluhu, kde se sakra fláká s další porcí lactaranské bažinné pálenky, zamrzl v hrdle. Během jediného okamžiku se v Alkancově těle i mysli všechno napružilo, přikrčilo do bojového střehu a zároveň schoulilo do úkrytu, cosi hluboko uvnitř vykřiklo, že nablízku se pohybuje nepřítel, kterého není radno podceňovat. Dost zvláštní, zrovna tady, v samém srdci říše. V jedné z nejlepších melganionských putyk, kde si každý rozmyslí i křivý pohled a rvačku by se tu snad ani komedianti neodvážili sehrát s loutkami. Dost zvláštní, aby i on sám byl zaskočen vlastní reakcí.

Instinkty se naštěstí rozumu neptaly, samy stáhly pravici od nádoby přímo k násadě bojového kotouče, hlavu nakrčily mezi ramena, očím podstrčily k průzkumu celý lokál i s nejbližším okolím. Tak jako vždy, tak jako stokrát, tisíckrát předtím. Jako určitě i stokrát, tisíckrát potom...

Moc tu toho není, většina štamgastů, ale i náhodných poutníků dorazí až s tmou, jo, noční život, stejně pitomé kliše po celém Thermadonu... Nalevo pár vychrtlých zelenáčů s dlouhými krky a ještě delšími nosy, občas sem vrhnou nějaký ten zhnusený pohled, jenže ti by vzali nohy na ramena, kdyby se jim jen fouklo na ty jejich nažehlené košile. Párek Rhionců za nimi, zakutaný v učených lejtrech, jako vždycky a všude – hodinu už srkají svoje první pivo, oba ze stejného kalichu, určitě chtějí ušetřit hospodskému práci s nádobím. No a pak už jenom obojživelný Tlyquad napravo v koutě, chrochtá si ve vaně s chlastem, ani ten nevypadá, že by chtěl komukoli dělat potíže. Tak, to je všechno.

Prostě ti začíná strašit ve věži, kamaráde. Divíš se? Měsíc už žádný pořádný úkol, samé nesmysly. Sem tam pochytat pár zlodějíčků v dírách stejně ubohých, jako jsou oni sami, a jinak nuda, nuda, nuda, poflakování po melganionských městech, znáš je už nazpaměť... Při Kreidovi, jestli to takhle půjde ještě pár dní, budeš nepoužitelný – dneska to byl planý poplach, ale co když to zítra bude přesně naopak? Co když tvůj instinkt zůstane slepý, až bude k pozornosti skutečný důvod? Kdyby se stalo, že...

Počkat. Táhleten čumil dole u schodiště, to je kdo?

Postavička přecházející bez zjevného cíle dole pod vyhlídkovou terasou hostince nebudila přílišnou pozornost – nebo se o to aspoň všemi silami snažila. Volný okrový plášť halil celé tělo až na lysou hlavu s bleděmodrou kůží a napodoboval soudobou melganionskou módu natolik svědomitě, až to bylo směšné. Pohyby, výraz, tempo chůze, všechno až po koutky úst křičelo ‚jsem jenom prostý venkovan, vyrazil jsem si na kratičkou návštěvu na vládní svět, nevímejte si mě, jen si to tu hezky obhlédnu a zase pomažu vyprávět chlapům ze vsi, jaké zázraky tu máte‘. A jak vidno, kolemjdoucí neměli potíže naslouchat. Míjeli ten výkvět průměrnosti bez jediného pohledu a cizinec sám snad ani nevěřil, že by mohl někoho z té rasové míchanice zaujmout víc, než sám chce.

Jo, chlapům ze sousedství, to určitě!

Varkangar se pomalu zdvihl od stolu, pohodil na výčepní pult stříbrnou minci s metropolitní ražbou, pokynul hlavou na pozdrav – jen ať to vypadá, že odchází skutečně

z vlastního rozmaru – sestoupil ze schodů, pokojně, nevšimavě se prosmýkl okolo zevlujícího cizince...

Nepříjemné pocity už vlastně očekával, přesto ho zasáhly s takovou silou, že měl vážně co dělat, aby je na sobě nedal znát. Tak prostý venkovan... No počkej, však já zjistím, pro koho tady špehuješ! Mám už sakra chlupatý nosánek na podobné lumpy, i když vlastně ani nejsou moje parketa...

A jestli jsi čistě náhodou nevinný – nebo jestli tě proškolili tak dobře, že mě o tom přesvědčíš – no, potom tě klidně pozvu na korbel, třeba právě do téhle hospůdky. Ale vážně bych se moc divil, kdyby na to došlo.

Bez jediného ohlédnutí zašel za roh, stále ještě dost blízko k vetřelci, přikrčil se za bedny uzených pouštních červů před vraty hospodského skladu a opatrně, zhruba ve výši kolen, vykoukl mezerou ven.

Modrý stál na stejném místě, téměř se nepohnul, jen látka jeho pláště divoce vlála v pouštním větru. Jako by ani nehalila žádné tělo, jako by jen načrtávala obrysy ramen, paží, trupu, aby skryla prázdnotu nebo snad něco ještě mnohem horšího. Pak se konečně pohnul, plavně jako přízrak, na okamžik se zdálo, že zamíří rovnou do krčmy, kterou Varkangar právě opustil, místo toho však jen přešel ulici a jakoby nic se ztratil v úzkém průchodu do chudinského gheta.

Netěš se, takhle snadno dneska nevyvázneš!

Na světě, jako byl Melganion, kde se o každý sáh vedly nekonečné zápasy s pouští a místa nebylo nazbyt, nemohlo být odnikud nikam příliš daleko, ať už se to obyvatelům měst líbilo nebo ne. Paláce sousedily s chatrčemi, chrámy s nevěstinci, tržnice s doupaty zlodějů – koho o moudrosti takového uspořádání nepřesvědčilo ani pár dní v pustině, ten udělal líp, když z vládního světa bez dlouhých řečí utekl. Správním ani bezpečnostním kruhům to nevadilo, pokojné prostředí bez zevlujících davů a otrapů z celé říše jim bylo jen vhod a ani Varkangar vlastně nebyl výjimkou. Melganion byl místem jen pro ty, kdo sem opravdu patřili – a kdo ne, ten se tu dlouho skrývat nedokázal.

Stísněné uličky chudé čtvrti se vinuly do všech stran jako střeva v útrokách a podobně i páchly; kdo jen trochu mohl, držel se odtud aspoň na dosah vrhacích nožů a vlastního čichu. Cizozemský sedlák na výletě by sem nezabloudil ani omylem. Tenhle podivný chlapík jako by však nevnímal vůbec nic, právě tak mohl kráčet po hlavní třídě a nikdo by nepostřehl rozdíl – tohle už bylo sakra divné.

Varkangar se plížil stíny kamenných chýší – alkanský původ mu naštěstí i tady stačil, aby se mu jejich nájemníci klidili z cesty – za mužem, jenže se za celou dobu ani jednou neohlédl, za fantómem splývajícím s bídou úplně stejně jako s přepychem, dál a hloub do zmaru mimo dosah očí metropole, všech, které jen trochu stojí za úvahu...

A pak, v jednom zákoutí natolik zapadlém, že snad i místní lůza se mu musela vyhýbat, cizinec znovu zastavil. Ledabylo se rozhlédl po kamení a lišejnicích, spíš jako špatný herec než jako vyzvědač – a v jediném okamžiku, v jediném prchavém obláčku jisker zmizel.

Varkangar zasunul dlaň pro amulet, zašeptal několik slov zaklínadla, natáhl ukazovák ve směru, kudy ještě před chvílí kráčel objekt jeho zájmu. Nic. Žádné kouzlo neviditelnosti, žádný magický štít, žádná smyslová iluze. Ten tvor byl skutečně pryč, snad na opačné polokouli Melganionu, snad na druhém konci říše, snad někde, kam její moc zatím ani nedosahuje...

Tak to stačí, příteli. I kdybys opravdu nebyl nic víc než výletník, i kdyby ses teď vracel do rodného vidlákova a v životě už odtamtud nevystrčil nos, **tohle** se musí prošetřit docela určitě.

Otočil se na podpatku a pod závojem alkanské nedotknutelnosti se rozběhl zpět, nejkratší cestou k budově Pilíře Věků...

„Budte vítán, s čím vám mohu... Aha, to jste vy.“ Knihovníkovi ztuhl úsměv na rtech, paže napřažená v pateticky láskyplném gestu k policím naloženým starožitně vyhlížejícími bichlemi povadla zpátky k tělu. „Takže abych si to žvanění radši ušetřil, co?“

„Přijde na to,“ zazubil se Varkangar. „Nějak tě přešla kuráž, copak ti o mně napovídali?“

„Hmm, no...“ Subtilní mužik se zašedlým peřím po celém těle a šesti očima, z nichž nejmíň tři už musely být dávno zkažené z prachu a drobných písmenek, se odmlčel, jako by zvažoval, co všechno na jeho dalších slovech závisí. „Že se nejspíš neukážete na místech, jako je tohle, ale pokud už ano, pak...“

„No?“

„Pak vám nemám v žádném případě podstrkovat šunt pro běžnou čtenářskou pakáž a myslet si, že vás oklamu. Takhle to přesně říkali... hmm, já už nevím, kdo vlastně...“

„Moudrá slova, šedáku... Ještě se mají co učit, ale na tak tvrdé mozky jim to jde zatraceně rychle.“ Varkangar se zasmál a poplácal knihovníka po svěšených ramenou. „Žádný strach, nezdržím tě dlouho. Potřebuju od tebe jedinou věc, ale prosím tě, žádné roztrubování. Jen, mezi námi, jasný?“

„Jako hrob, přísahám, jako hrob.“ Stařík by si raději ukousl jazyk, než slib porušit, to bylo zřejmé. Ostatně muselo mu být jasné, že v opačném případě by ze svého dosluhujícího těla ztratil podstatně víc.

„No, to máš tak...“ Alkanec se hlasitě nadechl, promnul si bradu, předstírané rozpaky maskující příčinu skutečných obav. Až sem přijdou slídit, kdokoli, spojenci nebo nepřátelé, nesmí tu zůstat nic, co by bylo v rozporu s jejich očekáváním, s omezenými představami, jaké si o něm vytvořili. „Doslechl jsem se od našich o jedné rase, co má vážně delikátní chuť, vychvalovali je až na půdu. Rád bych někoho odtamtud ochutnal, jenže se mi jméno toho světa taknějak vypařilo z hlavy... Pamatuju si jenom, že ti šupáci mají na výšku asi jako já, světle modrá kůže, po dvou očích, rukou, nohou, žádné ochlupení a... a to je vlastně všecko.“

„Rozumím... Okamžik, hned to bude.“ Pohublé ruce několikrát křečovitě zamávaly, jako by se jejich majitel chtěl vrátit k okřídleným předkům, a natáhly se k němu s nahnědle světloující nehmotnou obručí. „Tak tady – ale kdybych mohl prosit, odsuňte se s tím někam stranou. Neměl by to vidět nikdo kromě vás, jenže, chápejte, když se tu rozkřikne, že takovéhle věci půjčuju kdekomu, utrhají mi křídla... Nezbyde mi ani tolik magie, abych mohl... no, večer, až vyrazím do bordelů... chápete, ne?“

„Pro mě za mě...“ Varkangar pokrčil rameny, odsouval se do jednoho ze zadních výklenků, kde podle prachu a pavučin nikdo nevytáhl knížku už hezkých pár dní, opatrně nasadil jiskřící kolo na hlavu a zatímco pomalu ztrácelo barvu a viditelnost, hrábl naslepo do nejbližšího regálu, usedl ke stolku a zaujal pozici hodně náruživého a hodně nedůtklivého knihomola. Přece jenom, jeden nikdy neví.

Thermadonské rasy zadaných vlastností před ním začaly vyplouvat jedna po druhé, obrázky představitelů, mužů, žen, případně jiných pohlavních forem, popisky, vše určené jen a jen pro jeho oči. Přesto od samého počátku tušil, že tady odpověď hledá marně. Snad mu to napověděl instinkt, stejná nepodložená jistota, jež ho varovala odpoledne. Brzy mu došlo, že dvouokých modrokožců se dvěma páry končetin a holou pletí je v celé říši všehovšudy několik desítek druhů, zbytek jsou jen odvozeniny – souběžné vývojové větve, vyhnanci a kolonisté přizpůsobení podmínkám nových světů, zrůdičky, z nichž se časem vyvinul standard nového plemene... Přesto prohlížel stejně důkladně každého z nich, s vědomím, jak moc na tom může záležet, hodnotil všechny tváře, jako by už patřily nepřátelům z arény, a když po několika hodinách zcela vyčerpaný skončil, za svou námahu si odnášel poznání, jež hraničilo takřka s jistotou.

Neznámý v plášti nepatří k žádnému národu, o němž knihovna Piliře Věků kdy vedla pravidelné záznamy. Což znamená, že šlo buď o znetvořeného příslušníka některé z podobných ras, anebo jeho svět nenáleží k říši ani se k tomu v dohledné době nechystá.

Tak jako tak, ideální osoba pro výzvědné akce...

Vstal, uložil knížku, nechal se pátrací korunou dovést k jiné, dějinnému průvodci jednoho z druhů, jimiž se právě probral, a s pečlivě nasazenou maskou triumfu se vrátil ke knihovníkovi.

„Díky, kamaráde. Tady je, co potřebuju, máš to u mě. Ale říkám ti, jestli cekneš, tak...“

Knihovník se neodvážil ceknout dokonce už ani na pozdrav, jen ho se sérií mlčenlivých úklon vyprovodil za hlavní dveře a skřípot zavírajících se veřejí doplnil vlastním hlasitým výdechem.

Tak, to by bylo, co dál? Jít se před dalším krokem pořádně vyspat? Ať ho čeká cokoli, měl by být odpočatý... Jo, to tak. Aby ho po ránu, čerstvého a silného, poslali vymlátit duši z nějakého knížátka, co včas nezaplatilo melganionským vyžírům odvodny, a pravý záškodník se tu zatím mohl proménádovat jako na přehlídce?

Zaťal zuby, přeřikal si v duchu všechny modlitby ke Kreidovi, které znal, a vyrazil do tmy...

X

„A vida, Varkangar! Tak copak to dneska bude?“

„Zatraceně, Butcho.“ Alkanec se naklonil k zelenému tlouštíkovi blíž a zakryl si ústa dlaní, spíš v návalu mechanické opatrnosti. „Ty si to snad v životě nezapamatuješ. Co jsem ti říkal? Žádné jméno, chlape. A když už na mě musíš nějaké za každou cenu vyzvracet, tak buď, sakra, tak laskav a vymysli si ho.“

„Odpusťte starochovi, jsem holt veselá kopa. Ale vážně mi trochu připomínáte Varkangara, no víte kterého, toho válečníka, musel jste o něm slyšet, ne? Páni, je vás kus, určitě se umíte bít skoro jako on.“ Zloděj se snažil zachránit, co se dalo, čiperná očka těkala chodbou sem a tam, jako by v každém stínu vyhlížela nezvaného hosta. „To víte, co tady dole člověk užije za zábavu...? Tak kampak si to namíříme?“

„No... vlastně ani nevím...“

„Nevíte? Och, tak to bude zlé, moc zlé. Ale vy si jistě vzpomenete, když vám dám chvilíčku, tak určitě...“

„Já *znám* cíl, pitomče!“ Varkangar zalovil dlaní v nejhlubší kapse obleku a vytáhl malý, nepříliš vzhledný kamínek. Cizák po sobě tam v uličkách nenechal mnoho stop, ale někdy není mnoho ani potřeba – se správným kouzlem, co umí najít a uložit ty pravé. Tohle by Bráně mělo stačit, přinejmenším Butchově Bráně. „Říkám jen, že jsem tam v životě nebyl. Nezbytné záležitosti, nezbytné a ne moc příjemné, jestli chápeš... No nic, radši ani nechápej a zapomeň.“

„Jistě, jistě, jak si pán ráčí přát. Butcha zapomene, Butcha udělá cokoli, ehm... cokoli, co pán náležitě ocení...“

„Pán ocení, o to se neboj. Když bude co.“ Varkangar významně zacinkal plným měšcem, skrytým stejně poctivě jako krystal se souřadnicemi – ve stejné kapse, pod stejnou vrstvou pevné kůže. „Co tvoje návratové kouzlo? Nešidiš?“

„To byste mě urazil, pane. Můj zákazník je pro mě první hned po Kreidovi... hmm, možná i víc. Butcha se neptá, Butcha slouží, kdykoli, komukoli, kamkoli...“

„Dobře. Prázdnou slámu jsme pomlátili, tak jdeme.“

V podzemí, bez přístupu denního světla, vypadala každá Brána docela jinak než na volném prostranství. Jako by ukazovala něco víc ze své temné podstaty známé snad jen Nejvyššímu mágovi a Radě. Záplava fialových a tyrkysových jisker, ničím netlumená, přidávala

magickému zařízení na síle a pochmurné přitažlivosti, jakou nemohlo mít nikde jinde. I když tahle nemohla přenést nic, co se nedalo nenápadně vecpat dveřmi do městského domu, přestože sil neměla víc, než kolik dokázal skrýt chaos kouzelnické čtvrti a sama mohla být jen tak velká, aby se dala rychle rozebrat a přesunout jinam, zdála se majestátnější než půlmilová kráska se zlacenými sloupy na hlavním náměstí melganijské metropole. Ve svém malém panství byla absolutní vládkyní, nerušilo ji vůbec nic, jen ti, kdo přicházeli s pokorou prosit o její pomoc.

„Račte dál, vzácný pane.“ Butcha se teatrálně uklonil, až mu zapraskalo v kolenou, a odvalil své kulaté tělo do kouta. „Pochopitelně mě nezajímá, co nemilého vás očekává na druhé straně, ale můžu vám zaručit, že cesty se to určitě týkat nebude. Dokud stojíte mezi těmihle sloupy, jste jako v mámině bříšku...“

Ti se tedy budou divit, co se jim tam narodí, pokýval Varkangar hlavou. Alkanec nadřazený na rvačku, na kus čerstvého masa, bláznivý vládní zabiják, co už tak dlouho hladoví po pořádném dobrodružství, že slyší trávu růst dokonce i na světě, kde skoro žádná není. Co ho tam na druhé straně asi tak může čekat? Zapadlá díra plná modrých rolníků, co si hledí svého, rasa, kterou docela určitě před chvílí v knihovně viděl, jen si to neuvědomil, *nechtěl* si to uvědomit. Nejdřív si nadělají do kalhot, proč se o jejich ponížený domov najednou zajímá vládní svět, a až zjistí, že mají co dělat s jediným znuřeným válečníkem, bude z toho ostuda až na půdu. Nebylo by nakonec přece jen lepší nechat ji slíznout někomu jinému? Prostě jen celou věc nahlásit a vrátit se zpátky k opuštěnému korbetu?

A co když ne? Co když je to opravdu něco, co stojí za tu pozornost? Má přenechat průzkumnou cestu nějakému poloslepému holobrádkovi, který se vrátí s kdovičím, nejspíš s tím, co si přeje slyšet jeho nejbližší velitel? Má nechat všechny ty pitomce v Pilíři, aby to smetli ze stolu, dokud někde nepomírou milióny nevinných? Nakonec, odkdy bude právě jemu nějaká špetka hanby vadit?

„Ehm, nepochybuji, že pán si přeje štědře odměnit svého poslušného slouhu, nepochybuji, že na to nezapomene,“ zašvitořil někde za jeho zády Butcha. „To jen, že tady máme takový zvyk, víte, jaksi platit předem, tedy, ne že bych...“

„Kolik bereš, vydřiduchu?“

„Nu, ehm... deset zlatých. Nikde jinde vám tak vynikající služby za tuhle cenu nenabídnou, to mi můžete...“

„Tak víš co? Tady máš cílovou adresu. Tady máš *pět* zlatek s vládní ražbou, zbytek až se vrátím. To jen abys měl pádný důvod se za mě modlit a nehonily se ti hlavou nesmysly. Dojednáno?“

A kdopak ví, třeba budu pádnou modlitbu zatraceně potřebovat, blesklo mu hlavou, když vstupoval mezi sloupy Brány a oblaka barevných jisker začala pohlcovat prostor a čas...

2.

„Jeden! Jenom jeden, sakra!“ Bezejmenný světlovlasý mladík sebou na pódiu pranýře zamítal tak divoce, až Kajnyrovi Gazgunovi zatrnulo; teď, teď se osvobodí, vyskočí, popadne něco těžkého, třeba ten zapomenutý kus trámu támhle nalevo a... Probůh, člověče, vzpamatuj se, vždyť ty se na to snad třeseš – styď se! Styď se a pusť to z hlavy. Provazy u kůlu jsou pevné, žádný darebák je nepřetrhne, to si spíš vykloubí rameno. A tak je to správné.

„Lžeš! Já mám zprávy nejméně o třech! Nejméně!“ Ulma Drrah se vztyčila nad provinilcem jako anděl pomsty, fialové vlasy rozhozené do stran, ruce v bok, v pestrém oblečení zářila uprostřed náměstí jako drahokam. A jako na kletotu na ní taky visely pohledy všech přihlížejících. Náš poklad, nejjasnější z jasných, první ochránkyně dobra v naší zemi. Kde bychom bez ní dnes byli?

„Dobrá, dobrá, možná, že... možná, že byly dva... nebo tři... Nevím, jak se to mohlo stát, přísahám, možná jsem je založil do špatné krabice nebo mi došla nit nebo...“

„Nebo tu někdo chtěl podporovat lenochy a podvodníky, co? Neoznačit si výtvar jménem je horší než krást! Teď si ho kdejaký vandrák může přivlastnit za svůj, podepsat si ho sám a bohatnout z něj... Nestrpím, aby má země proslula jako ráj zločinců a jejich napomahačů!“

„Napravím to, má paní...“ Hoch už nebojoval, jen tupě zíral do prken pod svýma nohama, ze zkřivených úst mu vytékal pramínek slin. Dost možná si to rameno opravdu vykloubil, co na tom nakonec záleží? „Vyšiju na všechny své šátky jméno dvakrát, třeba i vaše, když budete chtít, a na košile taky. Smilujte se, prosím...“

„Smilovat se nad každým lhářem a zlodějem, kterému jsi dnes přihrál šanci do rukou? To bys chtěl?“ Ulma se nepatrně sklonila, jen docela maličko, a náměstí zatajilo dech. „Ode dneška nejsi v tomhle městě vítaný, ani v žádném jiném. Tvůj dům i obchod se zabavují. Budeš ihned eskortován do divočiny, mimo dosah všech obydlených krajin, se vším, co k tomu patří. Se zranitelností, s nutností jíst a pít, s citlivostí na chlad i horko... To tě naučí slušnému chování.“

Ničema se ještě naposledy nadechl, z hrdla mu však nevyšel už ani sten. Snad ztratil sílu, snad pochopil zbytečnost každého odporu. Trojice svalnatých strážců obklopila jeho povislé tělo, aby je odpoutala od kůlu.

„Můžeš požádat o milost,“ utrousila Ulma už na odchodu jakoby nic. „Jistěže ne dřív než za dva roky od dnešního dne. Pokud během té doby spácháš další přečin proti dobrým mravům, rovnou si ale ušetří cestu.“

„Možná trochu tvrdé, nemyslíš, Kajnyre?“ Tezlar Oplejn si promnul zrzavou bradku a na chvíli sklonil pohled k zemi – jako by ho ty jeho tmavé brýle nechránily před skutečností dost. „Tomu hochovi ještě teče mlíko po bradě... Víš, že by mě ani nepřekvapilo, kdyby ho vážně pil? Třeba si s ním ředí pálenku...“

„Ten hoch není žádné děcko z tvého sirotčince, Tezi. Je to pěkně mazaný lotr a jestli na to nevypadá, tím hůř. Umíš si představit, co má chudák Ulma starostí? A když si udělá čas a přijde k nám, aby se ještě zabývala takovouhle verbeží... Má tu snad někdo důvod stydět se za vlastní jméno? Jestli si ho tedy vůbec pamatuje a jestli ho umí správně napsat...“

Konstrukce pranýře osiřela, jen shromáždění čumilů se stále odmítalo rozejít, jako by je drželo neviditelné pouto. Kajnyr pokrčil rameny; kam by se nakonec taky měli táhnout? Klábosit, pomlouvat, tlachat o ničem se dá tady stejně dobře jako kdekoli jinde.

A možná taky prostě čekají na přídavek, možná to skryté lano opravdu existuje, pevnější než všechny řetězy světa. Je těžké se tady z něčeho opravdu těšit, v tomhle městě, v téhle zemi bez včerejška a bez zítřka, na téhle chovné farmě, kde je všechno snadné, levné a přístupné všem. Mít lepší život než ostatní, v jakémkoli směru, se takřka nedá, jsou jen okamžiky, kdy je na tom někdo jiný hůř. Kdokoli, kdekoli. Jediné povzbuzení pro bandu krmníků, jediné žrádlo ve žlabu, na kterém si skutečně pochutnají.

„Co ti toulaví muzikanti, už dorazili?“ změnil Tezlar téma a vytrhl přítele z chmurných úvah, tak, jak to odjakživa dovedl jen on. On a pak už jen dýmka, dobře nacpaná. Anebo Altyn, dobře naladěná.

„Jo, ještě před obědem. A hned zapadli do komnat, sedí tam a pucují nástroje. Ani se nenajedli. Že prý procestovali už leccos, ale tolik prachu, kolik ho poletuje u nás, nemá nikde obdoby.“

„A divíš se jim? Jenom ta tvoje bouda ho chrlí jako o život, mohl bys ten okrasný kouř maličko přitlumit... To víš, fajfky nejsou jediná věc, co potřebuje ošetřovat...“

„No, proto u mě vlastně ještě nehráli... Aspoň se tu nestačili oposlouchat. Každopádně stojí za to, doufám, že se večer ukáže... Víš, co dalo práce je přemluvit?“

Náměstí se jim pomalu ztratilo za zády a s ním i všechno, co bylo ve městě kultivovaného, ladného pro oko. Tady, jen o malý kousek dál, už panovala svoboda projevu a s ní i dokonalý

eklektismus. Domy stály jeden vedle druhého jako vyslanci ze vzdálených krajin, co kus, to jiný tvar, jiný sloh, co zeď, to úplně odlišná barva i styl zdobení. Vodopád nespoutané tvořivosti bez ohledu na kohokoli a cokoli, chaos jednotlivostí vysmívajících se jakékoli snaze o soudržnost. Stejně jako ti, kdo v nich přebývali.

„Ovšemže přijdu, ale dlouho se s vámi nezdržím. Ještě mám nějaké zařizování s dobročinnou sbírkou a...“

„Prosímtě, Tezi...“ Kajnyr se zazubil a pohlédl drobnému mužíkovi do očí – nebo do toho, co z nich přes černá skla dokázal rozeznat. „Jako by ses *ty* někdy zdržel dlouho...“

„Neblázni, Kajnyre, jsou to samé důležité věci, opravdu.“ Tezlar omluvně rozhodil pažemi. „Copak bys chtěl, aby... Hele, není támhleto Altyn?“

Na pahorku před nimi se pomalu vyloupila budova Kovárny se vším, co k ní patřilo – se zdmi z neomítnutých cihel, s letní vyhlídkovou terasou na ploché střeše, s vysokým komínem ve dne v noci pobafávajícím jako dýmka neviditelného obra, s ozdobným vchodem, pěšinou táhnoucí se dolů k městu a na ní...

„No vážně, je to ona... Tohle jí není podobné, snad se něco nestalo, proboha!“

Rozběhli se Kajnyrově ženě vstříc, uháněli, co jim dech stačil, nepříjemná tušení stále v patách, a když se v půli cesty konečně setkali, ani jeden z nich nemohl hezkou chvíli popadnout dech.

„Pojď...“ Hnědovláska v odřených modrých kalhotách se vzpamatovala jako první. Přejemnějším z následků běhu. „Pojď... se podívat. Oba pojd'te. To jste neviděli...“

„Co se děje, Altyn? Je něco s muzikanty? Jsou v pořádku?“

„Ale muzikantům nic není, Kajnyre. Teda... teda až na to, že z toho taky mají oči navrch hlavy.“

„Tak o co vlastně jde, dozvíme se to?“

„Ale jistě, jistě...“ Žena mávla rukou k budově a jak jí jen zbytky sil dovolovaly, vyrazila směrem, odkud se právě přihnala. „Za mnou, pánové...“

X

Živočišná úleva hraničící až s euforií, to bylo první, co Varkangara zaplavilo, jakmile znovu přišel k sobě. Bylo tolik míst, kam mohl došlápnout na konci tohoto vratkého kroku. Mohl ho přivítat tábor přečpaný nepřáteli na nějaké kouli zaplněné jen skalami, jedovatými plyny, nekonečným oceánem... Vlastně to ani nemuselo být na žádném světě, jsou i pohyblivé pevnosti plující prázdnem a pokud by se takový moloch před jeho návštěvou přesunul, čekal by ho jen mráz bez dýchatelného vzduchu a bez naděje. Tváří v tvář tomu všemu se zdál zelený hvozd s modrou oblohou probleskující mezi větvemi, s věcmi trylkujícími v korunách a bzučícími dole pod nimi jako pravý boží ráj.

Už první letmé rozhlédnutí ho ovšem začalo zvolna a plíživě dobré nálady zbavovat. Tahle příroda vypadala přívětivě až příliš. Jo, i tím mu vlastně připomněla nebeské výjevy, tou kýčovitou směsicí dravé životní síly a neškodnosti. Tady se zjevně nemuselo bojovat o místo na slunci, jenže i do těch nejkliďnějších zákoutí občas zavítá bouře, co láme stromy, bezohlední drvoštěpové, sucho, povodeň, hniloba, kazivý brouk... Divočina by neměla vypadat jako ovocný sad, leda by o ni někdo zatraceně dobře pečoval a něco takového musí mít pádný důvod. Pádný a dost možná ne zrovna poctivý...

A pak – nic z toho, co okolo něj rostlo, nepoznával. Což bylo něco, s čím si nelámal hlavu při prvních služebních výpravách, ale dnes, i když nebyl kdovíjak vzdělaným přírodopyskem, byl přece jen už zvyklý narážet na známá prostředí skoro všude, kde se ocitl. Tolik rozmanitosti zase světy Thermadonu nenabízely – ale tady...

Jako by znovu prohlížel katalog ras v knihovně, prohlížel a srovnával. Byly tu podobnosti se známými druhy, to ano, jenže i ta podobnost byla... taknějak jiná. Jiná, než jak ji byl zvyklý vnímat.

Pečlivě prohledal nejbližší okolí a když nenalezl jedinou známku obydlí ani žádnou jinou stopu přítomnosti modrého muže, prostě jen pokrčil rameny, rozhlédl se, ze které strany proniká do lesa nejjasnější světlo, a vyrazil. Co na tom, nakonec? Jestli to byl opravdu špeh, pak je jen logické, že přesuny provádí na odlehlých místech a důkladně za sebou zametá. Však se nebude schovávat dlouho.

Město se z divočiny vylouplo jako mávnutím proutku, hvozdu v něm doslova a do písmene přešel. Bez jediného sáhu farem, polí, rolnických chalup, pastvin, bez varování, jako by neviditelný divadelní pomocník otočil namalovanou kulisu. Varkangar se chvíli překvapeně rozhlížel, stále nemohl tak docela uvěřit, kde se ocitl. Jedna malá louka směrem na západ, podle výšky travin nejspíš neznala dobytek ani z vyprávění, a pak už jen les a domy, domy a les a... co dál?

Kam se poděl docela obyčejný rolnický den, kde jsou lány, zahrady, ovocné sady? Snad to bylo všechno soustředění někde na druhém konci osady, jenže tu scházely i další důležité věci – vůně řeznických a zelinářských krámků, palíren, cukrářských a pekařských dílen... Zatraceně, i ta nejhorší banda cvoků, co tráví dny ve snách, meditacích, uměleckém třeštění nebo kdovíjakých jiných nesmyslech, přece potřebuje obživu, nebo ne?

Možná, že ne. Možná jsou modráci nějaká další chodící zelenina, co si vystačí se sluníčkem, vodou a troškou hlíny, copak už takové v Thermadonu nepotkal? Ale i tak – všechny tyhle strakaté kulišárny přece nepostavili ze vzduchu. Někde museli nalámat kámen, natěžit dřevo a hlínu, vypálit cihly a vytavit železo, měli by tu dělat kováři, tesaři, zedníci, měly by tu být stopy po jejich práci...

Jenže nic takového tu nebylo. Nejen les, i město vypadalo, jako by je stvořili sami bohové na nejranějším úsvitu Všemíra, společně s půdou, oblohou a slunci, a od té doby už nijak výrazně nezměnilo tvář. Ti mizerové se začínají pěkně vybarvovat a nejen do modré...

Vůbec ne do modré...

Skutečné překvapení Alkance čekalo, jakmile kolem něj prošli první z nich. Ani trochu se nepodobali podivnému cizinci, jehož stopa ho sem zavedla. Kůži měli bez výjimky okrovou nebo bronzově hnědou, rysy tváří se podobali jemu samotnému, žádné protažené špičaté kornouty. Jen vlasy jim na hlavách rostly ve všech odstínech duhy a pokud některému scházely, pak za to zjevně mohlo jen stáří. Žádná jiná rasa tu zastoupena nebyla – a soudě podle udivených, podezřívavých pohledů, s jakými si cihlově rudého obra měřili, to nejspíš široko daleko kolem vypadalo stejně.

Jak postupoval hlouběji do srdce města, domorodců přibývalo – většinou postávali shluknutí přímo na cestách, skupinky utopené v rozesmátém štěbetání. Jakmile se dostal na doslech, utichalo, aby se vzápětí znovu rozběhlo v docela jiné tónině, tlumené, syčivé, jako had ve vysoké trávě. Nemluvili thermadonštinou, to poznal okamžitě, naštěstí s něčím takovým počítal a kouzla pro rozbor řeči už běžela na plný záprah. Prozatím dokázal rozlišit jen jediné stále se opakující slůvko, za nímž se jako zpěněná brázda za lodí táhly přívaly dalších – někdy uctivých, jindy plných jedu, ale vždycky doplněných škodolibými úsměvy na jeho adresu. Ulma – jestli je to náhodou jméno nějakého místního potentáta, bude se mu muset co nejdříve podívat na zoubek.

Ne všichni se projevovali odtazitě, byli tu i další, brzy však poznal, že ani z takových mnoho užítka nezíská. Aspoň prozatím. Když mu první z nich skočil do cesty, neomalenež a bez varování, div o něj nezakopl, a s hlubokou úklonou ho začal postrkovat ke dveřím jedné z budov, nebránil se a se zbraní v ruce vstoupil – jen aby ji vzápětí samým pobavením málem upustil.

Vnitřek domu, nečleněný a nezařízený, byl od podlahy až ke stropu přecpán policemi s oblečením. Košile a kazajky, kalhoty, sukně a kilty, čapky, boty, rukavice a doplňky, každý kus snad ve stovce různých provedení, barva vedle barvy, vzorek vedle vzorku, až přecházel zrak. Tak vida, aspoň krejčovina tu jako řemeslo nestrádá, něco takového se i v melganionské metropoli vidí snad jen o výročních trzích... To ale znamená, že tu někde musejí být tkalcovny, lány s užitkovými rostlinami, farmy na chov kožešinových zvířat... Zajímavé, že ještě nenarazil na sebemenší stopu jejich činnosti. Zajímavé a znepokojující.

Poplácal zaraženého prodejce po rameni, schoval alkanský kotouč zpátky do pochvy a pokračoval v cestě. Netrvalo dlouho a narazil na dalšího podobného a potom třetího, čtvrtého... Nejmíň tucet jich následoval do přebujelých krámů, znovu a znovu obhlížel kaskády hadrů a nábytku, nábytku a hadrů, ty další už prostě odstrkoval z cesty, aniž jim věnoval jediný pohled. Na to, aby si udělal obrázek, víc nepotřeboval.

Kšeftování s nesmysly a klábosení po ulicích, to bylo asi tak všechno, co naplňovalo dny těchhle divných lidí. A nikde ani špetka skutečné práce, nikde žádné zdroje, co tohle celé udržují v chodu. Něco tu bylo zatraceně špatně...

Že se blíží ke krčmě, poznal jen podle vůně linoucí se zevnitř – na pohled ta stavba s rudými cihelnými zdmi bez omítky a vysokánským komínem připomínala spíš alchymistickou dílnu. Uvnitř našel jen několik zamklých hostů, natolik přemožených kořalkou, že jeho vzhled už nejspíš nepovažovali za nic zarážejícího, a hnědovlasou krčmářku, která při pohledu na něj slabě vyjekla a jako o život vyrazila ven z lokálu. Zavrtěl hlavou, posadil se za stůl a čekal.

Právě když už už začínal rozvažovat, jestli se má obsloužit sám nebo radši pokračovat o dům dál, objevila se žena znovu ve dveřích – a tentokrát ne sama.

První ze slůvek jejích společníků k němu dolehlo jako srozumitelný zvuk a on pochopil, že valy se začínají hroutit...

X

„No nazdar... Ví už o něm Ulma?“ Kajnyrovi neušlo, jak sebou cizinec při posledním slově nepatrně škubl a rudá tvář, do téhle chvíle zamračená, nasadila o něco spokojenější výraz.

„Asi ne,“ pokrčila Altyn rameny, odevzdaně a trochu bojácně. „To by tu nejspíš takhle klidně neseděl. Pokud by tu tedy vůbec seděl... Neměli bysme ho radši schovat? Aspoň na chvíli, než se to celé nějak vysvětlí...“

„Bylo by to nejrozumnější, ať nám nezkaží večer, to by za to dneska vážně nestálo... Jenže co když Ulma přijde? Nebo někdo jiný ze Čtveřice, nebo nějaký jejich strážný? Copak je dokážeme oklamat?“

„Možná, když ho strčíme do...“

„Ne, Altíku, na to zapomeň... Tohle jim nemůžeme udělat, musí o cizincích vědět všechno. Ať už to dopadne, jak chce. Podívej, víš, co by se sem mohlo vloudit za živly? Pojď, nějak mu naznačíme, ať se...“

„Nic mi naznačovat nemusíte, mám už toho akorát!“ Svalovec udeřil oběma pěstmi do stolu, až se několik prken přelomilo, a dosud neteční hosté k němu obrátili zraky, všichni naráz, jako by tu byl pánem a chystal se na důležitý státnický proslov. „Přijdu si sem na kus žvance a řeči a čeho se dočkám? Nejdřív přede mnou utečou, jako bych přenášel mor, pak mě chtějí ukryvat jak dezertéra a nakonec ze mě udělají velezrádce – nechcete mě rovnou popravit? Myslel jsem, že tenhle pajzl bude aspoň zevnitř za něco stát, když zvenčí akorát kouří, smrdí a uráží oko, ale vypadá to, že budu muset svoje zlato jít rozhazovat jinam!“

„Bože... on mluví,“ vydechla Altyn a svalila se na nejbližší volnou židli.

„Jo, mluv! To jste nečekali, co?“ Rudoch se natáhl po holbě, která tu zůstala čertví po kom, a jedním douškem do sebe hodil zbytek obsahu. „A když už jsme u toho, docela rád by si promluvil s tím vaším Ulmou.“

„Není to *ten*, ale *ta*.“ Kajnyrovi začínala docházet trpělivost. „A vám by neškodila ta trocha slušnosti, abyste se nám představil. Když už se s námi chcete bavit takhle... otevřeně.“

„Ty se radši starej, ať mám konečně co do žaludku, fajfko. Kamarádit se můžeme potom.“

„Počkej, Kajnyre, vždyť má nakonec pravdu.“ Tezlar letným pokynem zarazil rozlíceného krčmáře a sám se posadil vedle cizince, pro jistotu aspoň z dosahu rány pěstí. „Přišel se najíst a vy jste na něj jak na vandráka. Ty... asi potřebuješ jíst, co?“

„A proč bych jinak lezl do putyky, zrzku? Zaříkávat duchy?“

„A platit máš čím, ty duchu?“ opáčil Kajnyr.

„O to se neboj. Prvotřídní thermadonské zlato s melganionskou ražbou.“ Rudou dlaní se mihlo několik blyštivých mincí a hned zase zmizelo v bezpečí vnitřních kapes. „Víc, než si zasloužíte.“

„Nevím, co je Thermadon, ale žlutásky tam dělají pěkné... Ještě že mi sem chodí pár těch bláznů, co je baví jídlo... Tak Altíku, dones něco pořádného, ať nám tu pán hlady neokouše stůl.“

Za několik málo minut se před novým hostem objevil tác s dozlatova opečenou kýtou, mísa s omáčkou a holba s čerstvým kvasem a Kajnyr se znechuceně odvrátil ještě dřív, než to monstrum stačilo pozřít první sousto. Sám neměl proti jídlářům vůbec nic, však u něj často nacházeli útočiště ve chvílích, kdy je výsměch zbytku města udeptával až příliš. Jenže ať už byli, jací chtěli, každý z nich dokázal vdechnout své nevšední zálibě jistou úroveň, kterou tady, jak mu tušení napovědělo, očekávat nemůže.

Hned první vteřiny cizincova představení mu potvrdily, že se nemýlil. Skvostně modelovaná kýta od nejlepších Tvůrců se v jeho pazourách proměnila v tupou, mrtvou hmotu, snad ani nevnímala její křivky, neuvažoval, kde a pod jakým úhlem se nejlépe zakousnout – kdyby mu předhodili poleno, nejspíš by si rozdílů vůbec nevšiml. A ten posez, naprostá necitlivost k držení těla, poloze paží s pokrmem, ty zvuky... Bože můj, tak takhle to vypadá, když je jídlo nutností? Možná je to umění podivínů, ale pořád umění, nezaslouží si trpět pod rukama barbarů, co by dokázali udělat paskvil i z obyčejného sezení na peci... A jestli nějak takhle vypadali i naši otcové – tedy otcové *některých* z nás – pak díky Ulmě a celé Čtveřici, že to tak nenechali.

Zdálo se jako celý věk, než ta hrůza skončila, rudoch si spokojeně odříhl a rozvalil se na židli jako zvíře v kotci. Aspoň že se teď tvářil o poznání spokojeněji, snad už tedy bude konečně možné s ním rozumně mluvit.

„Věřím, že vás Kovárna uspokojila.“ Kajnyr popotáhl z dýmky a obřadně vyfoukl obláček kouře. Jen ať si ten křupan nepotrpí ještě na tohle, nepřežil bych, svěřit mu některé ze svých kousků...“

„Kovárna, říkáš?“ Na stole přistála mince, jedna z těch menších, a zůstala ležet, třpytivá a vyzývavá jako oko pouliční běhny. „Vaříte dobře, na takovou díru, a kdyby se našel někdo, kdo mi vyklepe zbroj, mohl bych být ještě štedřejší...“

„Ona je to vlastně spíš bývala kovárna, víte? Zůstalo už jen jméno...“

„Ale i tak, možná by si nějaký šikovný chlap od kladiva ještě rád přivydělal...“

„Tady se *nikdy* nekovalo.“ Kajnyr obrátil oči v sloup. „Naše krčma je postavená tak, aby vypadala jako bývalá kovárna. Jestli chcete něco opravit nebo vyměnit, musíte za nějakým Tvůrcem... To vám vážně musím vysvětlit úplně všechno?“

Rudý se na okamžik zatvářil zmateně, pak jen mávl rukou a změnil předmět hovoru. „Ta... Ulma, to je něco jako váš Dr- ehm, ta vám tady vládne?“

„V zásadě ano,“ kývl Kajnyr. „Ono je to trochu složitější, jenže...“

„Ahoj všichni. Doneslo se k nám, že prý tady... no páni!“ Na prahu se objevila Jilis Omfa – a na chvíli se zdálo, že tam i zůstane, věčný pomník šoku, jenž se jí v očích rychle začal mísit se zvědavostí a vášní. „Ulma nás zabije všechny, až tohle zjistí... Ale nějak to s ní vyřídíme, ne? Neprovedl tu zatím nic, doufám...“

Kajnyr s tichým povzdechem zavrtěl hlavou. „To já doufám taky, Jil. Pojď dál, prosím tě, když už jsi jednou tady.“

„Já bych se ho klidně ujala, když na to přijde. Musíme si pomáhat, co, fešáku?“ Jilis se provlnila o tři stoly blíž, ohon dlouhých světlých vlasů se jí v rytmu chůze pohupoval kolem boků a Kajnyr užuž čekal, kdy se natáhne k vetřelci jako chapadlo a odvede ho bordelmamá rovnou do náruče. „Máme tu spoustu krásných míst, počkej, však uvidíš...“

„Kvůli tomu tady nejsem,“ odsekl rudoch.

„Ale ale, tak pán je netykavka. S tím musíme něco udělat.“ Ženská jedna bláznivá! Krčmář se nadechl k výkřiku, k protestu, k čemukoli – příliš pozdě. Než ze sebe stačil vydat jediné slůvko, zdvihla se cizincova hroty lemovaná přilba do vzduchu, zlehka, spíš jako okvětní plátek ze stromu dosedla na podlahu a její místo na lysé lebce vzápětí zaujala plochá červeno-žlutě pruhovaná plážová čapka. Další nezbytné propriety – pergamenový kornout na nos, umělý plnovous a přehoz pošíty pestrobarevnými květy – následovaly, zhmotňovaly se přímo na místech, kam patřily, okrášlovaly rudocha za vydatného doprovodu Jilisinu smíchu. Té poběhlci snad ani nedocházelo, co dělá, smála se a smála zvonivými trylky, vyrážela je dál a dál, dokud nevyplnily celou Kovárnu jako samotná její přítomnost, a pak...

„Dost!“ Červená dlaň vytrhla slunečnick, jenž právě začínal vyrůstat z mezery mezi dvěma polovinami límce, a mrštila jím po rozjařené ženě. Té se podařilo uskočit doslova na poslední chvíli, trylkování utichlo a Kajnyr si trochu proti vlastní vůli uvědomil, jak moc mu právě teď a tady schází.

„Tak víš co? Rafni se do nohy!“ Jilis se otočila a krokem o poznání svižnějším, než jakým se pohybovala dosud, zamířila pryč. „Běž si, kam chceš, ale až ti poteče do těch tvých smradlavých křusek, za mnou nelez!“

„A taky že jdu! Už mám tohohle doupěte bláznů akorát! Když u vás vítáte hosty takhle, vnucovat se nebudu, však jsou ve Všemohíru přívětivější kouty!“ Cizinec vstal, znovu si nasadil přilbu, čepičku zlostně odkopl Kajnyrovi rovnou k nohám. „A Ulmě vyříd'te, že i kdyby měla modrou kůži a hlavu tak holou jako já, klanět se jí nebudu. Sbohem!“

Přelétl osazenstvo Kovárny zkoumavým pohledem, skoro jako by očekával cosi důležitého v jejich očích a tvářích, a pak, aniž dal najevo, jestli to našel nebo ne, oddusal ven na ulici.

X

Varkangar zavřel dveře té podivné krčmy, falešné bývalé kovárny, kterou tu všichni kdovíproč brali jako pravou bývalou kovárnu, strhal ze sebe šaškovský kostým, rozhlédl se – nejdou už si pro něj drábové, aby ho sebrali za to, že požádal hostinského o oběd? Komedianti, hejno znuděných tupců! Na okamžik zadoufal, že snad někdo z nich aspoň zachytí jeho narážku, beze slov prozradí, co prozradit má – jo, to určitě! Azurový čaroděj v plášti pro ně byl stejnou záhadou jako pro něj – tedy byl by záhadou, kdyby ho už někdy potkali, což se ovšem podle jejich pohledů moc pravděpodobné nezdálo.

To ještě samo o sobě nemuselo znamenat vůbec nic. Kdekdo si tu mohl nasadit masku cizího tvora – bylo by to tady něco divného? – kouzlit tu viditelně taky umí každý a jaká je tu přístupnost k Branám nebo něčemu na jejich způsob, to ještě taky neví. Pořád ovšem zůstává otázka, proč by to kdo dělal.

Kdo tady má zájem přestrojit se, vyrazit na úplně cizí svět a počínat si tam jako vcelku obratný slídil, když tohle prostoduché stádo zjevně dostalo do vínku všechno, jen ne lstivost a ostražitost?

Anebo snad narazil na cizince, co přišel kdovíodkud a na tomhle světě si zřídil jen utajené tábořiště, v horším případě namátkovou přestupní zastávku. Možná se místo, kde nemají přivandrovalce dvakrát v lásce, nezdá jako nejvhodnější, na druhou stranu snižuje i riziko, že ho sem jiní cizáci přijdou hledat. A pro úkryt na téhle půdě mluví i jiné věci. Neznají tu Thermadon, určitě ale ne proto, že by od něj byli tak daleko. Do vzdálených hvězdných ostrovů mimo říši nikoho nedopraví ani nejlepší Brány na náměstích metropolí, natož pokoutní vraky, jako je ta Butchova. Takže musí být v oblasti poměrně blízké, ovšem natolik zastrčené a bezvýznamné, že nikomu nestojí za to sem cestovat. Nikomu kromě pirátů, uprchlých trestanců a podobných neřádů, ostatně úcta, jakou tady k cizím rasám chovají, se taky nemohla zrodit jen tak.

Buď jak buď, tohle zdaleka není konec, panstvo, to je teprve začátek! V nejbližším zastrčeném výklenku mimo dosah zvědavých očí odříkal Alkanec naučené zaklínadlo a když znovu vystoupil na světlo, vypadal už pro každé z nich docela jinak. Tak, to bychom měli. Odpovědi, které bylo snazší získat v kůži vetřelce, už získal, návnada je položena – jen ať se teď Ulma honí za rudým přízrakem, jeden úplně domorodě vyhlížející chlapík se zatím pustí do pátrání po něčem, co zajímá zase jeho. A co bude brzy zajímat celý Melganion.

Amulet s průzkumníkem se mu pod vestou rozžhvil téměř doběla, pátil jako katovské železo, když neviditelná síť vyrážela do všech stran, zkoumala každý kout, každý dům, každou mysl, slídila po čemkoli, po jakékoli magii lišící se od té, co halila město, krajinu, dost možná celý svět...

... a tentokrát našla.

Tak vida! Snižil sílu průzkumníka na polovinu, jen tak, aby stačila na ukazování cesty, a vyrazil. Svižným, ale nijak nápadným krokem, docela obyčejným přesunem od jedné taneční merendy ke druhé, od jedné klevetnické tlupy k jiné. Ulice plné přelácaných barevných dortů, kterým se tu říkalo domy, kolem něj plynuly zcela netečně, bez zájmu, stejně jako jejich obyvatelé; žádný z nich už se po něm ani neohlédl, jen tu a tam některý kriticky přelétl jeho oblečení. Slova debatujících, či spíš plácajících skupinek už mu nebyla tajemstvím, čehož hned po několika minutách chůze trpce zalitoval - jen s vypětím všech sil se přiměl vnímat to celé jako pouhou zvukovou kulisu, stejně všudypřítomnou jako místní magické pole.

Obchodníkům, zvoucím ho teď už zcela nepokrytě na obhlídky zaručeně prvotřídních výtvarů, se naučil oplácet stejnou mincí. S fanatickou vášní jim líčil svůj vlastní velkokrám na opačném konci města - většině z nich to bohatě stačilo, aby se mu klidili z cesty a vyrazili za jinou kořistí. Těm, co otravovali dál, vyptávali se na podrobnosti, nabízel jen opovrhlivé úšklebky a vrtění hlavou, nechával je stát na dláždění, pokořené a zahanbené, jak jen mohli mistra tak významného nepoznat sami.

Jediné, co ho teď zajímalo, bylo místo, kde, jak doufal, konečně najde odpovědi na své obavy a bude moct vypadnout ke všem čertům.

Tím místem byl vcelku přívětivý parčík s několika fontánami, pavučinou sypaných pěšin s dřevěnými lavicemi a porostem širokých, bohatě stínících stromů. Překvapilo ho, jak prázdné v tak lákavém koutě je. Snad za to mohla zvýšená hustota magie, někde přece muselo být zřídlo, které buď nevědomě odrazovalo zvědavce, nebo se k němu přímo vázaly nějaké zákazy. I to se musí obhlédnout. Za chvíli. Až se vyřídí důležitější věci.

Přímo u jednoho z vodotrysků, jako jediný osamělý návštěvník parku, stál On.

Plášt', tentokrát jedovatě zelený, mu částečně vlál kolem boků, částečně se lepil na tělo v místech, kde ho skropila stříkající voda. Pohled strnule upřený někam před sebe, možná vůbec nevnímal, co se kolem děje, snad pobýval duchem úplně jinde a oči se jen bál zavřít, aby mu vnější svět se svojí neurvalostí neplivl do snů...

... anebo aby neodhalil a nezmařil jeho vlastní zvěrstva? Co vlastně dozrává v té prokleté modré lebce?

Varkangar se tiše přesunul podivnému zjevení za záda, usedl na lavičku jen necelých pět sáhů od něj a složil hlavu do dlaní. Teď by asi bylo nejlepší vzít ho po palici nějakým pořádným kouzlem, dokud neví, která bije, dotáhnout ho omráčeného na Melganion, ať už si tam s ním poradí povolnější... Jo, to by ovšem musel buďto mít aspoň trochu podložené obvinění, nebo by nesměl být Alkanec. Jestli přivede násilím do Pilíře Věků nevinného ňoumu, co se prohřešil jen tím, že o svém courání po říši nepodává kdekomu hlášení, pak rovnou může odevzdat zbroj a jít si hledat jinou obživu. Takhle pitomě nahrát všem, kdo touží vidět ho vykopnutého zpátky do alkanských arén, to tedy zase ne... Nejdřív si to trochu...

„Jen pojd' blíž, Varkangare.“ Málem spadl z lavice, když zaslechl ta slova, navzdory hukotu vody i šumu v korunách zcela jasná. „Pojd' a neboj se. Ne mě...“

„Cože?“ Co jiného se dalo říct, aniž by se předčasně prozradil, a přitom ze sebe neudělal většího hňupa, než je nutné?

„Přestaň se skrývat, Varkangare. Přede mnou se stejně neschováš. Víím, proč tu jsi. Neznáš mě a bojíš se, že ublížím tvé vlasti. Ale já nejsem nepřítel. Ten je docela jinde. Nesmíš ho minout...“

„Co jsi, sakra, zač?“ Pomalý, těžkopádný tón modrokožcova hlasu i ten podivně prostoduchý způsob mluvy Alkanci pořádně hnuly žlučí. Ať už měl teorií o jeho původu a plánech, kolik chtěl, tohle nezapadalo ani do jedné z nich. „Jsi nějaký bůh?“

„Možná jsem, možná nejsem. Já nevím. Myslím ale, že spíš nejsem. Myslím, že bůh by si měl umět poradit sám. A to já nedokážu. Potřebuju tvoji pomoc, Varkangare.“

„Proč bych ti měl pomáhat, zrovna já? S čím a jak, když mi o sobě ani nechceš nic říct?“

„Můžeš mi pomoci. A musíš. Musíš... najít skořepinu... a pak...“

„Ovšem, ovšem. Dobře, uvidíme, co pro tebe můžu udělat. Takže najít... asi nějaký magický nesmysl, předpokládám. Kde ho mám hledat? A co s ním dál, přinést ti ho? Mluv, zatraceně!“

„Skořepinu...“ Řeč neznámého se začala ještě víc natahovat, ztratila poslední zbytky výrazu a změnila se v prázdné monotónní mumlání. Modrá víčka se sesunula přes oči, svaly na lících se uvolnily, ramena poklesla a Alkanec se mimoděk připravil pohublé tělo zachytit, kdyby se začalo kácet k zemi. „Skořepinu...“

„Mám dojem, že víc už z tebe nevyleze, Kreid tě zatrat'! No nic, však já ti pomůžu, to budeš koukat. A možná mi za to nakonec ještě poděkuješ.“

Zapátral po kapsách po nevhodnějším prostředku, jak neznámému aspoň na pár chvil osvěžit vědomí, zaklínadlo už ale nedokončil. Výraz modré tváře se změnil jen docela nepatrně, jiný by na jeho místě možná nic ani nepostřehl, ale koneckonců jako varování může stačit mnohem méně...

První výpad za záda provedl právě včas, aby dvěma zeleně oděným domorodcům prosekl břicha jedinou ranou. Nestihli se bránit, zkoušeli na něj právě nějaké směšné místní kouzlo a ještě se nevzpamatovali z šoku, že neúčinkuje. Ti další už se zdáli vybavení mnohem líp, čtveřice širokých světélkujících mečů se zubatým ostřím, vynořili se přímo ze vzduchu jen necelé dva sáhy od něj, každý z jedné strany – obklíčení takřka ukázkové, pokud by ovšem zbraně drželi skuteční bojovníci. Tihle se podle všeho spoléhali mnohem víc na uniformy než na válečné umění; poslat je za prvními dvěma bylo snazší než vzít mláděti cuc na klacku. Ještě chvíli zůstal ve střehu, teprve když konečně uvěřil, že další už nedorazí, odřízl jednomu z mrtvých těl paži, pozdvihl ji k ústům, v nichž se mu už sbíhaly sliny, a...

... a pak mu strážcova končetina vyklouzla ze sevření, odlétla zpátky k trupu, přirostla k rameni, jako by se od něj nikdy ani neoddělila. Další části ji následovaly hned vzápětí. Uťaté hlavy se znovu připojovaly ke krkům, vyhřezlé vnitřnosti se vracely do útroby, kůže se za nimi zacelovala, krev očištěná od prachu cesty se vlévala do žil – a najednou tu znovu stály tři páry nezraněných bičiců. A nejen nezraněných, nebyli ani vyvedeni z míry. Jako by někdo

jen vrátil čas nazpátek, vysmál se jeho síle tím nejhorsím způsobem, zneagoval ji od samých základů.

Zaťal zuby. Dobře, na to, že jsem teď jenom jedna z místních svíčkových bab, jsem si nadělal potíží až dost. Co naplat, je čas zdekovat se o pár bloků dál, změnit si podobu i oblečení a začít nanovo. Nepůjde tam ale sám – tak kde tě máme, čaroději?

Ohlédl se zpátky ke kašně, jenže modrý cizinec už byl pryč. Jen stopy jeho bot zůstaly vytlačené v písku jako dvě rány v těle světa, do něhož, jak se zdálo, patřil i nepatřil zároveň.

Ale zatraceně!

„U nás se neumírá. Aspoň dokud to nechceme my.“ Ze skupinky se vynořila žena s podmračeným výrazem a vlasy vyčesanými do všech stran jako větrem rozvátý fialový květ. Barvy na krátké vestě i na širokých vycpávaných kalhotách se jí v jednom kuse měnily, v pestrých pruzích stékaly zhora dolů jako duhový vodopád, střídaly se i na náhrdelníku v hlubokém výstřihu. Laciná okázalost z ní řvala takovým způsobem, až se navzdory všemu musel začít smát.

„Nevím, co je tady humorného,“ pokračovala stále stejně nevzrušeně. „Ale chtít od cizáka dobré vychování je asi příliš.“

„S někým si mě pleteš... teto Ulmo,“ zariskoval a okamžitě poznal, že se strefil. Jen se neboj, nádhero, odposlouchal jsem cestou dost, abych o vašich způsobech něco věděl. „Nic jsem neprovedl, jen jsem se bránil. A to umím dobře, sloužil jsem kdysi u stráží... Co jsem měl dělat? Jdu si po parku a oni po mně jen tak skočí...“

„No vida, tak pán si chodí po parku, úplně sám... A zrovna v blízkosti jednoho z nejsilnějších zdrojů... To se podívejme...“ Odmlčela se, chvíli si ho jen tak prohlížela – jak moc asi dokáže tvář, co není víc než škraboškou, odrážet jeho skutečnou náladu? „Klidně tu masku sundej, rudokožče. V krčmě už si tě prověřili, vím, co můžu čekat. Ne že by mě to překvapovalo...“

Varkangar mlčky polkl. Ten začouzenej bastard!

„Ale než dostaneš, co zasloužíš, povím ti jedno: to, co děláte, je nanic.“ Ulma Drrah se nenápadně rozhledla po strážcích i skupinkách měšťanů, kteří se jako zázrakem začali vynořovat z dosud liduprázdného hájku. Skoro jako by se bála, jestli ji uslyší opravdu všichni. „Možná vám přijde, že si tady žijeme jako v ráji, ale to jste úplně vedle. Náš svět není žádná hra, nikdo nám tady nezametá cestičku, abysme se mohli mít dobře. Kdo je ničema jinde, zůstane ničemou i u nás, my neděláme nic jiného, než se usnadňujeme cestu schopným. Rozumíš? Nic víc. Jestli nejste dost chytří, abyste tohle pochopili, vaše věc. Naštěstí si umíme se zloději a lháři poradit i jinak!“

Další slova jí od úst vzal proud magických sil z Alkancovy paže, už zase ohnivě rudé i pro její oči. Ztratila se v oblaku světla i se svými poskoky, na okamžik se zdálo, že oslepující svit pohltí i všechno ostatní, stromy, kašnu, oblohu i zemi. Nic z toho naštěstí nezmizelo, jakmile se závoj rozptýlil, všechno bylo na svých místech, jen zase o trochu prázdnější, zamlklejší, opuštěnější...

Varkangar obnovil maskovací kouzlo. Zabít vás možná nemůžu, ale když si trochu pospíte, myslím, že mi to bude úplně stačit. Zařídím si, co potřebuju, řekl bych, že to bude záležitost na pár chvil, a sbohem. Budujte si oázu spokojených vetešníků klidně dál, beze mě.

Ale ještě než vypadnu, zajdu si vybrat jeden nesplacený dluh...

3.

Tezlar Oplejn mlčky otevřel dveře, vešel do chodby utopené v zatuhlém polosvětle a stejně mlčky za sebou zase zavřel. Jakási skrytá část jeho duše očekávala skřípot špatně udržovaných pantů, nárek, stížnost nebo aspoň připomínku... Neozvalo se vůbec nic. Dveře si

odsloužily bohem přidělený úděl, tiše, odevzdaně, jako všechno v tomhle domě, a snad jen ony věděly, co se za jejich pokorou ve skutečnosti skrývá.

Přesně tak, letělo mu pod zrzavou kšticí, když procházel lesem nepřírozeně zamlklých dětských tváří ke své pracovně. Boží úděl. Nikdo ho nemůžeme změnit. Ani vy, ani já, ani Světloň nemohl, možná právě proto odešel a nechal tohle všechno na starosti mně. On dobře věděl, co je třeba, ovšemže věděl, jenže starý dobrý Istnark Světloň byl prostě až příliš závislý na výsledcích. Až příliš lpěl na tom, aby věci dávaly smysl, jasný, měřitelný. Neuměl přijmout, že někdy prostě nejde dělat dobré věci kvůli tomu, co z nich vyrostě, někdy je třeba jimi prostě být. Žít je jako vlastní přirozenost navzdory celému světu. Konat podle nich, protože konat jinak prostě nepřichází v úvahu.

A to já budu, vždycky a všude. Na to se můžete spolehnout. Postarám se, aby se pro vás sirotčinec stal domovem tak krásným, jak se jenom podobné místo může stát. Půjdu a třeba vlastníma rukama vám postavím pokojíky, vymaluju je podle vašich nejskrytějších přání, zařídím vám školu, abyste se mohli dozvědět, že tenhle život stojí za to žít... Jednomu každému z vás.

Možná, že někteří z vás o rodiče ani nepřišli, možná že vaši nejbližší tam venku přečkali, i když to není příliš pravděpodobné. Možná se jednou vrátí, ale i kdyby, Ulma už jim stejně nedovolí žít tak, jak byli zvyklí. Leckdo za to Ulmu nenávidí, pomlouvají ji, nechápou, jak cenný poklad pro nás všechny střeží. Nechápu, že bez pevného řádu se stanou sirotci z nás všech, ztratíme se ve vlastním nitru a nebude, kdo by nám podal pomocnou ruku. Nebude čas žít dobro navzdory zlu a i kdyby ano, nezůstane nikdo, koho by něco podobného vůbec napadlo...

Když usedal na židli za naleštěný dřevěný stůl, nic neukazovalo, že by věci kolem neměly být jako každý jiný den – tím spíš ho náhlé zamrazení v zádech zaskočilo. Jen klid, vydýchej to, máš toho dnes za sebou až dost. Už ten chlap z cizího světa by dokázal rozhodit kdekoho, to nic, zapomeň na něj, aspoň do večera, pak se uvidí. Teď máš důležitější věci na práci. Zásilka knih pro nově otevřenou školní třídu se musí vyřídít ještě dnes a...

Pohládl oběma dlaněmi namodralou skleněnou kouli, aby otevřel spojení s knihtiskařem ze sousední osady – zůstala němá. Němá jako dveře, němá jako děti. Až na to, že u ní to tak obvyklé nebylo.

„Elar?“ Vstal a odšoural se do vedlejší místnosti. Klid, blázne jeden, i magická zařízení se přece občas poškodí, no tak, nic se přece neděje, máme jich tady dost pro podobné případy... „Něco je s mojí koulí, můžu si půjčit tvou? Docela to hoří, ale...“

Jediný pohled vrchní pečovatelky mu utrhł další slova od úst. Svalil se na židli v koutě, otřel pot z čela, přestal skrývat zrychlený dech... Dělo se. Zatraceně, že se dělo.

„Nepracuje žádné spojení, Tezi. Už něco přes hodinu...“

„Co jiná magie?“ vysoukal ze sebe, ani nevěděl jak.

„Copak o to, jiné věci jsou zatím v pořádku, zatím... No nic, nahlásila jsem to, moc mi toho neřekli, jen samé hloupé výmluvy. Prý až co na to Ulma...“

„Aspoň že tak. Mohlo to být horší...“ Mohlo – nebo může? Čert to vem! „Zdá se, že u nás to každopádně není... Tak doufejme, že to dají rychle do pořádku, jestli dneska nevyřídím ty nové učebnice, dojdou nejspíš až koncem léta. Ještě tak odsouvat výuku, hrome, to by akorát scházelo...“

„Doufejme.“ Elar kývla, hlas se jí o poznání ztišil. Nakazila se jeho neklidem, anebo už nedokázala dál skrývat svůj vlastní? Opravdu o poznání pobledla nebo je to jen hra světla na její tváři, odraz od...?

Trvalo mu několik dlouhých vteřin, než si uvědomil, že ten výkřik vyšel z jeho vlastního hrdla. A kdyby neviděl pár k smrti vyděšených očí přímo nad sebou, hned vzápětí by ochotně odpřísáhl, že se zrodil jen a jen v jeho mysli.

„Tezi? Jsi v pořádku?“

„Obloha...“ zasípěl. „Ta obloha... tam...“

Škubla hlavou k oknu, pak ji o poznání pomaleji otočila nazpátek. „Co s ní má být? Je jako vždycky... Podívej, Tezi, já vím, jak ti na té drobotině záleží, ale nepřeháněj to. Hod' to na chvíli za hlavu, běž se večer pobavit do Kovárny, ale tentokrát tam zůstaň, dokud Kajnyr nezavře, a pak se upaluj pořádně vyspat. Nikomu nepomůže, když nám tu jednoho krásného dne klekneš...“

„Promiň... Zdálo se mi, že je tam nahoře něco jinak. Že se změnila barva nebo se to tam trochu víc leskne... Asi mi už vážně ze všeho kape na mozek.“

„Možná ani ne, Tezi. Třeba by sis měl jen občas vyčistit ty svoje hrnky na očích. No, k té muzice stejně běž, pro jistotu.“

Tezlar kývl. Za všechna ta léta jsem se naučil být laskavý a vstřícný ke všem, sžil jsem se s laskavostí jako s prvotním pravidlem zákoníku, abych snad někdy nemusel pochybovat, nakolik skutečná vlastně je. Jenže být vstřícný, to obnáší i vnímavost, dokonale vybroušenou a od ní už zbývá jen krůček k tomu, slyšet trávu růst. Nebo vidět mraky svítit.

Anebo snad právě díky ní vidím věci, kterých si ostatní ještě nestačili všimnout?

„Půjdu.“ Pokrčil rameny a otočil se k odchodu. „Určitě půjdu. Ale jak se něco změní s těmi koulemi, přijďte okamžitě pro mě, třeba i tam. I kdybyste mě měli tahat zpod stolu...“

X

„Dobře jsme udělaly, že jsme se zbavily severního čtverce.“ Jilis Omfa přelétla pohledem nástěnný pergamen s mapou, sebrala ze stolu červenou křidu a vytáhla kříž v pravém horním rohu. „Co s takovou sušinou? Od hnízdečka daleko, od hlavní cesty a od pláže taky, jestli se to někomu hodí, ať si tam postaví třeba hmyzí farmu, nám to jenom zabíralo místo... Ozval se už ten chlap z Růžové?“

„Budeš se divit, lásko, minuli jste se o pár minut.“ Arra Ygs koketně přimhouřila levé oko a nasadila lehký, uvolněný úsměv. Muselo to být *hodně* přínosné setkání. „Je to zoufalec, končí s obchodem a jde někam do hor pěstovat zeleninu a kytky. No, díky bohu za takové. Dostaneme od něj flek skoro třikrát tak velký jako severní čtverec a podrž se, jenom dvě ulice od hlavního náměstí. Za stejný peníze...“

„Tak tomu říkám kšeft.“ Jilis se spokojeně zasmála, proměnila křidu ve velikou sklenici karmínové šťávy a jediným douškem ji do sebe převrátila. „Doufám, že jsi mu nezapomněla věnovat poukázku na pár čísel grátis. Jestli se na ně teda vůbec zmůže...“

„Mám dojem, že spíš ne. Jak povídám, ubožák od pohledu...“

„Dobře, dobře... Dáme mu aspoň pár dní volný vstup na písek, s nějakým tím dobrým mokem navrch. Ať si chudák pořádně prohřeje kosti...“ Jilis se naklonila k družce, obdařila ji vášnivým polibkem a zamířila ke dveřím. „Zaběhni za děvčaty, miláčku, jestli některá něco nepotřebuje. Za chvíli tu máme nával a měla jsem dojem, že pár by si jich chtělo před šichtou promluvit... Já zatím obejdu pláž.“

Parčík tropických stromů a keřů nezabíral víc než čtvrt míle a v celém městě jen málo míst působilo přívětivěji, přesto se Jilis na okamžik zarazila, když opouštěla budovu. To světlo na listech, větvích, na písku cesty, nemá nějakou divnou barvu? Mělo by být světlejší a ne tak dohněda...

Klid, holka. Svítí tu jenom sluníčko a s tím se nic nezměnilo. Prostě ti straší ve věži, máš hnědý ohýnky před očima. Bodejt' by taky ne. Každý den se nepovede rozšířit rajón na dvojnásobek. Mrkneš k jezeru, podíváš se, jestli ti tam frajeři nepřitáhli oblbováky, a hned přijdeš na jiný myšlenky. Na příjemnější a taky užitečnější, ty teď budeš sakra potřebovat...

Když kráčela po pěšině, navržené tak, aby návštěvníkovi neuniklo ani jediné hříšně příjemné zákoutí, překvapilo ji, jak málo ruchu je dnes od pláže slyšet. Ještě jste se neposbírali z Ulmina představení, fešáci? Kolikpak dalších podobných asi dnes po kraji

předvedla? Ona teta jak se do toho jednou opře, třísky lítají a syčáci se třesou, ještě že ji tu máme... Anebo je to přesně naopak? Padaly vám dneska jen samé správné karty a teď se cítíte příliš důležití, než abyste se jen tak svlékli a šli si trochu opálit tu vaši syrovátku? Tak nebo tak, piště si, že mamá Jil to z vás dneska vyžene.

Usmála se. Mamá Jil vám nebude trpět stud ani pýchu, chlapečkové i holčičky dostanou pěkně na holou, aby nezlobili. Aby nezapomněli, kde jsou opravdu doma, na to jediné místo, kde si nemusejí na nic hrát. Taky odkládáme spolu s hadry i všechno svinstvo z hlavinky, víme? Výhry i prohry, bohatství i chudobu a hlavně všechnu zlost. Jen takové vás mám ráda, vy moji panáčci, a když zrovna máte rozum a nejste pitomí, musí vám docvaknout, že i vy po pár hodinách u mamá Jil milujete trochu víc sami sebe...

Až na to, že...

... že dnes asi není čas pro lásku.

Pláž zela prázdnotou – no, vlastně ne tak docela, pár naháčů tu pobíhalo, jenže po každodenních tlačenicích, na jaké byla zvyklá, měla Jilis dojem, jako by stála uprostřed pustiny. Páteří jí projelo zamrazení, navzdory příjemnému teplu, navzdory dnešním úspěchům, navzdory všemu.

Děláme snad něco špatně, zapomínáme na něco důležitého v nabídce? Anebo se nám nějaký dobytek rozhodl házet klacky pod pracky? Předhodíme ho tetě Ulmě, jestli ho teda dřív samy nerozcupujeme na šterkopísek!

Ale ne, tihle, co tady jsou, nevypadají, že by byli nespokojení. Žádná otrávenost, žádná lítost, že přišli, žádné váhání, jestli přijít i zítra. Prostě jich je jenom míň, to je celé. Polovička, no, spíš třetina. A to je po čertech divné...

Otočila se na patě a vyrazila zpátky, jako by jí za zády zuřila apokalypsa. Tentokrát nevnímala ani hájek, ani cestu, ani ornamenty zdobené stěny nevěstince. První, co zaujalo její pozornost, byla tvář Arry – vlastně se ta tvář do její pozornosti spíš probíla, tak tvrdě a necitlivě, až se Jilis zatmělo před očima.

„Radši si sedni, lásko,“ zanařikal tentýž hlas, který se s ní před malou chvílí radoval, smál, těšil z vydařeného dne. „Je to špatné, moc špatné...“

X

„Takže vy tu nemáte rádi cizince, jo?! Tak já vám teda dám dneska důvod, až vám bude mozek stříkat ušima!“ Když Varkangar dusal napříč sálem té divné putyky, co byla a vlastně nebyla bývalou kovárnou, polovička tančících a popíjejících hostí ho stále ještě považovala za zpestření večera, snad nějaké komické číslo na výsměch vetřeleckým rasám. Když vyrval prvnímu z muzikantů těžký železný nástroj, zmlkli už všichni, jen zbytek kapely ještě mechanicky pokračoval v naučeném rytmu. A když – Kreid to zatrat', stejně se tu nechcípé doopravdy! – přetáhl majitele instrumentu po hlavě a nechal ho ležet v kaluži krvr, dalo se osazenstvo konečně s jekotem na úprk.

„Stejně to není k poslouchání! Víte, co **u nás** děláme šumařům jako vy?!“ Rozmáchl se a mrštil trubkou proti nejbližšímu z oken. Sklo s řinkotem opustilo rám a kvílivý akord podbarvily další tóny z ulice.

„A co ty, bubenickej?! Sežral bys mě nejradši, co?! Já tebe taky, kdybys nebyl kost a kůžel!“ Další muzikus skončil v bezvědomí, umlácen vlastními paličkami, velikánský a jistě drahý basový buben se chvíli nato ocitl naražený na kohoutu pípy. Pípy, kterou Alkanec vzápětí vyrval z nepříliš bytelných dřevěných pantů a skrápěný deštěm stříkajícího moku s ní zamířil ke druhému oknu...

„Co se to tady děje?“ Na schodech do patra se konečně objevila postava krčmáře – a taky tam zůstala stát. V místních poměrech byl ten chlapík celkem urostlý, na Alkanu by ho ovšem hravě překouslo i podvyživené mládě.

„Á, pan hospoda! No to je dost!“ Vytržený kus pultu vyrazil za novým, ještě zajímavějším cílem. Krčmáři se na úzkém schodišti podařilo uskočit vzhůru a vyhnout se nejhoršímu, i tak to ovšem odnesl roztrženým rukávem košile a ošklivým škrábancem na rameni. „Narvu ti tu tvoji smradlavou fajfku krkem až do zadku, ty proradný červe!“

„Nevím, o co ti jde, ale jestli chceš v podobném chování pokračovat...“

„To si piš, že chci! A byl bych tu daleko dřív, kdybych nevěděl, že při té vaší komediantské veselici tě to bude víc bolet!“

„... jestli chceš v podobném chování pokračovat, budu tě muset vykázat a předat, kam patříš.“

„Jo?! A jak to chceš udělat, ty nádhero?! Prošpehoval sis mě dost, tak ti musí být jasné, že proti mně nemáš páky ani ty, ani ta verbež, co ti hází kosti!“

„Podívej, jestli se jedná o tohle, tak... no, není to nic proti tobě. Ulma má právo vědět, kdo nám tu chodí po městě a kam si ho máme zařadit. Podám jí rád zprávu o každém cizinci, na kterého narazím, ať už si o něm myslím cokoli.“ Krčmář vrhl na Alkance trochu poplašený pohled a když poznal, že další útok bezprostředně nehrozí, pokračoval: „Nemáš ponětí, jak to tady vypadalo, než to teta Ulma vzala do ruky. Každou chvíli někdo zmlácený na šrot, okradený, nacházeli je hlavně ráno, na ulicích, v parcích, v krámech... Jeden aby se pomalu bál vyjít po setmění ze dveří, Kovárnu jsem měl skoro prázdnou... A to všechno cizáci, dokud jsme je tu nechali jen tak pobíhat. Spousta jich je určitě slušných, ale...“

„Co to bylo za rasu? Poznal jsem už leckoho, třeba ti sám poradím, jak na ně...“

Hostinský pokrčil rameny. „Jak to mám vědět, jsem snad učenec?“

„Víš přece, jak vypadali, ne?“

„Nevím. Neviděli jsme žádného, aspoň tedy nikdo, koho znám...“

„A co ti přepadení, vyprávěli snad o nich...“

„Já jsem s žádným přepadeným nemluvil. Říká se, že viděli strašlivě velké a silné chlapy, no, asi tak velké jako ty, možná i víc... Bylo to vždycky v noci, kolik toho ve tmě rozeznáš? Koukni, mám dost jiných věcí na práci než se rýpat v tomhle. Jsem rád, že jim někdo udělal čáru přes rozpočet, starám se, aby to tak zůstalo, víc mě nezajímá.“

„To vážně nemá chybu!“ Varkangarovo veselí se odrazilo od zdí téměř prázdné taverny jako od jeskynních stěn. „Tak vy vlastně ani nevíte, jestli si ta vaše teta nezaplátila bandu komediantů, aby si vyrobila lepší záminku vás šmírovat. Kreid tě ztrat', chlape, pobavit ale umíš!“

„A ty tomu rozumíš líp než my, vid'?" sykl hospodský uraženě. „Ty tady žiješ léta a dobře víš, jak se teta Ulma stará o...“

Prudký výbuch narudlého světla pronikl okny do místnosti, rozbitými i neporušenými tabulkami úplně stejně, jako by venku vypukl požár, jako by vzplálo naráz celé město – anebo obloha...

Ano, obloha – tepala prudkou oranžovou září protkanou světlejšími žilami, vcelku diletantská práce, ale efektní, velice efektní. Na tyhle krupany nejspíš to nejlepší, co se dá...

„Bože můj, vyhláška. A dost důležitá, mám dojem.“ Krčmář odvrátil pozornost od Alkance ke vstupním dveřím, nebo spíš kamsi půl druhého sáhu nad ně. „Radši se ztrat', barbare! Tohle stejně není nic pro tebe.“

Obraz důvěrně známé tváře se vyloupl z prázdnoty přesně v místech, kam mířily Kajnyrovy a teď už i Varkangarovy oči, podmračený pohled pod fialovými vlasy probodl oba naráz, jako by to byli právě oni, komu byl hněv jejich majitelky určen. Podobné pocity musel mít v tuhle chvíli i zbytek obyvatel města. Museli vědět, že před sebou nemají víc než jednoduchý přelud, směšně prostý – jenže způsob, jakým Ulma Drrah dokázala skloubit jednoduchost s plebejskými představami o vůdcovské aureole, hraničil až z genialitou.

„Není pro mě snadné, co musím udělat,“ spustil hlas podbarvený lehkou basovou ozvěnou. „Upřímně se stydím před všemi slušnými lidmi, před všemi, kdo už to někam dotáhli nebo se

o to aspoň snaží. Bohužel i oni doplatí na jednání těch druhých, těch, kteří mi nedávají na vybranou.

Dnešního dne se jeden takovýhle vydařený host z cizího světa pokusil napadnout, vyloupit a zničit významný magický zdroj přímo zde, v našem hlavním městě, zrušit sám základ našeho života. Díky svědomitému hlášení hostinského Kajnyra Gazguna se protentokrát podařilo zabránit nejhoršímu – jenže jak dlouho bude trvat, než to někdo zkusí znovu?

Proto jsme se po vzájemné dohodě rozhodli k následujícímu opatření: každý měšťan dostane listinu opravňující ho k pobytu v domovském městě, přístup do jiných měst v zemi mu může být umožněn pouze na základě přiděleného povolení, které si vyžádá a bude-li schváleno, následně zaplatí. Totéž se týká dálkového spojení mezi osadami, i to smí být propříště uskutečněno pouze na základě souhlasu podepsaného osobně přinejmenším dvěma členy Čtveřice.

Mějte, prosím, na paměti, že magické štíty vztyčené nad městy neumožní návrat nikomu, kdo neoprávněně vystoupí za jejich hranice. Pokud by to někdo přece jen dokázal, čeká ho vyobcování do divočiny, a to doživotně... To je zatím všechno, přeji hezký den všem dobrým občanům země a ještě jednou se omlouvám za omezení vzniklá tímto nezbytným krokem.“

Obraz se rozplynul, zatuchlým vzduchem Kovárny se znovu, zvolna a nesměle, začaly rozeznívat první zvuky večerní veselice. Bubeník si krátkým zaklínadlem opravil proraženou kůži, trubač si cestou od zápraží chvíli váhavě prohlížel pokroucený nástroj, nakonec jen pokrčil rameny a pustil se do vyluzování nakřáplých tónů – a hosté, ti, kteří neuprchli před Varkangarem nebo už našli odvahu se vrátit, prostě pokračovali v křepčení a popíjení. Většina jich podle všeho tak jako tak nikdy nevytáhla z města paty a nastávající změny jim byly vcelku ukradené.

„Tak to je malér...“ Kajnyr se ztěžka svalil na schody, tvář bledší než zaschlá malta ve sparách cihel za ním. „Já potřebuju zboží zvenčí... A s místní hudbou taky dlouho nevyžiju... Tohle mě položí, zničí do mrtvé... Panebože, co teď?“

„No co – já vás opustím, hádám, že to nikoho mrzet nebude. A ty,“ Alkanec se naklonil tak blízko, až ho do nozder udeřil štiplavý dýmkový opar, „ty si zalez do sklepa a nacpi si bachor ovocem té svojí... svědomitosti. Dobrou chuť!“

Odplivl si na podlahu a podruhé dnešního dne opustil lokál, tentokrát za sebou ani nepráskl dveřmi...

X

Tezlar Oplejn si vyposlechl oznámení ještě před Kovárnou a jakmile se podobizna Ulminy tváře vytratila, zdrceně se opřel o neomítnutou zeď. Sám nevěděl, jak dlouho mu trvalo, než našel odvahu vzhlednout k nestvůrně proměněnému nebi, které najednou nebylo žádným blouzněním, žádnou hříčkou unavené mysli. Když to konečně zvládl, udolalo ho dřív, než mohl začít rozmýšlet, co dál.

Žádné cesty ven, žádné spojení s vnějškem... Možná se to časem změní, nezbývá než doufat. Jenže přinejmenším měsíc nebude vydána ani jediná opravňující listina, nebude udělena jediná výjimka a i pak jich bude poskrovnu. Povlečou se přes řady pročekaných dní, prosby, ponížení, úplatky pro každého, kdo do nich má co mluvit... S učebnicemi se může pro letošek rovnou rozloučit.

Ale nejen s nimi. I se sladkým ovocem z jižních plantáží, co se po něm děti můžou utlouct, i s bandami potulných kejkliřů, na které se těší koncem každého týdne, i s přespolními kamarády, i s... Jak jim tohle všechno vysvětlí? Kde vůbec najde slova, aby mu z nich nevyschlo v krku dřív, než je vypustí ven na tohle zarudlé světlo?

Ne, nic se jim vysvětlovat nebude, to za tetou Ulmou se půjde s vysvětlením. Je rozumná a moudrá, tohle přece musí pochopit. Ten červený cizinec to možná trochu přehnal, jenže

kdepak ví, co vlastně doopravdy hledal? Necítil z něj zlo, pod tím hulvátským zevnějškem jako by se skrývalo něco, co už dávno nechce škodit, něco, co poznalo cenu temnoty až dost, přesytilo se jejím pachem. Třeba šel za něčím úplně jiným než za magickým zdrojem, třeba se prostě jen tak procházel... Ona si taky teta Ulma všechno moc bere, však ji známe, ale sirotky neošídí, taková zase ona není, kdepak. Leckdo si zaslouží trest, na to má nos lepší než my všichni dohromady, takže docela určitě ví i koho má a musí ušetřit...

Bílá síť vysoko nahoře se podivně zachvěla, na chvíli jako by zeslábla, vzdálila se nebo spíš přestala dotírat na oči, šetřila síly k průniku někam jinam – a pak...

Tu tvář spatřil spíš vnitřním zrakem než očima, bylo to něco docela jiného než Ulminy mluvící fantómy. Dýchala na něj z věcí kolem, vše, na co pohlédl, se mu v nitru měnilo v některé z jejích rysů a pomalu se skládalo do konečného obrazu. Portrét kohosi, kdo docela jistě nepocházel z jejich světa a nevypadal ani trochu přívětivě – pokud by se tu objevil **takovýhle** cizinec, docela určitě by bylo na místě se ho obávat.

Šestice tyrkysových hadích očí civěla ze žluté tváře jako náruč ledových drahokamů, červené vlasy trčící vzhůru a do stran připomínaly maliřskou štětku a ústa, bože, roztažená dobře přes polovinu obličeje, široká, bezertá a bezzubá, jako ústa starce nad hrobem, krutého starce plného žluči...

V dalším okamžiku na něj zjevení zaměřilo pozornost, zdálo se, že si nezvaného pozorovatele povšimlo až teď. Ne, počkej, měl chuť se hájit pod tíhou toho nestvůrného zájmu, já tě nechci šmírovat, vždyť vlastně ani nevím, jak jsi mi vstoupil do hlavy, ani jak se mám od tebe odpojit...

Nestihl to. Bolest ho donutila ke křiku, bez ohledu na to, kdo nebo co ho může zaslechnout...

X

Na ulici se Varkangar zastavil, aby ještě jednou, pozorněji, prozkoumal vrstvu magie halící město. Ne, tohle vážně není útočná síla schopná ohrozit byť jen jediný thermadonský svět. Jen ubohá hračka pro pobavení mláďat, nakonec, tahle sebranka to ve svém rozhledu o moc dál ani nedotáhla.

Jistě, pořád je tu ta podivná modrá figurka. Nejspíš nějaký výstřední a na duchu chorý šlechtický synek, co ubíjí čas potloukáním po všech čertech – a jestli je to náhodou opravdu něčí vyzvědač, bude to práce pro tajné. Stejně jako celá tahle díra, jestli se tu tedy vůbec skrývá něco, co by stálo za řeč. On sám přece nemůže propátrávat celý svět, když nemá pořádnou stopu a vlastně ani neví, jestli je k tomu vůbec důvod. Možná ho sem za pár dní pošlou znovu, už za nějakým blíže určeným cílem – ale prozatím, jak to vypadá, bude nejrozumnější dát dohromady pořádné hlášení a spíš než tady pak slídit na Melganionu, jak se s ním naložilo. Jestli ho v téhle chvíli můžou někde posunout dál, pak právě tam...

Už se chystal vyrazit do lesů, aby tam v klidu a nikým nerušen spustil Butchovo kouzlo pro návrat, když se náhle do pokojné hudby magie vloudil úplně jiný tón. Dravý, nelítostný, krutý a hlavně silný, tak silný, až to v místních podmínkách vyráželo dech. Po zdroji nemusel pátrat dlouho, nelidský řev ho udeřil do uší sám a jediné letmé rozhlédnutí mu odhalilo i původce.

Támhle. Ten mrňavý mužík se zrzavými vlasy a bradkou, co ho potkal už odpoledne v hospodě. Polapený v klubku bílých vláken, zmítá se v nich jako ryba v síti, osamělý uprostřed ulice, všichni se od něj rozutekli, vystrašení útokem i vlastní neschopností pomoci. Rozběhl se k němu, ještě v poklusu dával dohromady protizaklínadlo, vrhl je na to zuřící **cosi** před sebou a **cosi** se bránilo, rvalo se s ním jako šelma v alkanské aréně, znovu a znovu mu vracelo každý výpad, děsivě mocné, děsivě odhodlané. Když je nakonec přece jen rozprášil,

s nasazením takřka všeho, co měl po ruce, sám netušil, koho z nich dvou vlastně neznámý útočník zdecimoval víc.

Zrzoun, rozřesený a zesláblý, se posadil nebo spíš sesypal na dlažbu, jen s námahou popadal dech. „Díky, cizinče,“ zašeptal nakonec. „Vypadá to... vypadá to, žes mi zachránil den...“

„Jo, nejspíš... Tohle asi neudělala teta Ulma, co?“

„Proboha, proč by...? Ne, kdepak. Viděl jsem netvora, strašného, asi se mu zdálo, že ho špehuju, tak mě... Bože můj, já jsem mu vážně nechtěl nic udělat, občas prostě vnímám víc věcí, než je zdrávo, za to nemůžu... Hele, a víš co je nejhorší? Mám dojem, že ta... bestie si vlastně ani moc nepřála mi ublížit, spíš jenom tak maličko varovat, ať jí nestrkám nos do soukromí... Bože můj, tohle se do nás pustit naplno, tak...“

„Jedno po druhém, zatraceně... Jak ten neřád vypadal?“

„Příšerně.“ Mužik se schoulil, jako by samotná myšlenka mohla útočníka znovu přivábit – a kdo vlastně dokázal zaručit, že ne? „Žlutý jak síra v pekle, rudé vlasy, šest očí a...“

„Víš určitě, že zrovna takhle? Jak ostře jsi ho viděl?“

„Dost ostře... Hele, jenom proto, že nestál tady přede mnou, ale promítal se mi do hlavy, tak přece...“

„V pořádku...“ Jo, až moc. Modrého jsme ještě ani nedohnali a už se nám tu rýsují další záhady, další záškodníci a další stopy čertvíkam. „Řekni mi, zakrslíku, nechtělo se ti někdy vyrazit do světa? Nebo třeba i někam mimo něj?“

„Jak to myslíš?“ Zrzkův překvapený pohled se propálil i skrz tmavé brýle. „Můj svět je tady. Kdo by se nám postaral o sirotčinec?“

„To jsi tu kolem jediný, kdo se zajímá o víc než o svoje hadry?“ Varkangar se nadechl a posadil se vedle mužika, kterému se pořád nechtělo vstávat. „Podívej, řeknu ti to na rovinu. Tady už nejsi v bezpečí, ne dokud netušíme, kdo se to na tebe vrhl a proč. Já s tebou věčně tvrdnout nebudu a nakonec nedokážu ani slíbit, že bych tě zase ochránil, až to přijde. U nás se o tebe spíš postaráme a až zjistíme víc o tom tvém netvorovi, vrátíme tě domů. Jako hrdinu, co zachránil hvězdnou říši. Umíš si představit, kolik sirotků v ní žije?“

Mužik pokrčil rameny, užuž se zdálo, že kývne na souhlas a konečně se zdvihne, když se od dveří Kovárny přirítíl vylekaný krčmář se světlovlasou hampejznicí v závěsu. „Tezi, panebože, co se stalo? Co ti udělal? Za tohle ho můžeme nechat vypráskat z města, hned!“

„Klid, Kajnyre. Cizák to byl, ale ne tenhle. Ten mě vytáhl z bryndy, tak se na něj koukej trochu víc usmívat a ne že mu zase podstrčíš šizenou porci, krkoune.“

Hostinský zmateně zatěkal očima z jednoho na druhého, jako by si nemohl srovnat v hlavě, co právě zaslechl, nakonec mu tvář ztuhla v trochu křečovitém zamračení. „Kolik mi ještě ztluče hostů a zničí vybavení?“

„Když budeš sekat dobrotu, budu i já.“ Varkangar vtiskl Kajnyrovi do dlaně stříbrňák a spokojeně pozoroval, jak mu pohled přece jen nepatrně roztává. „To je za škody. Věci si, předpokládám, opravíš čárama úplně zadarmo, tak to dej těm hudlařům, ať se ti nerozprchnou. A teď jdeme, malou večeri na rozloučenou bych si ještě...“

Nový výbuch jasu na okamžik zmrazil skupinku uprostřed pohybu i úlevných gest. Když se ukázalo, že tentokrát je to jen další výjev Ulminy tváře, měl Varkangar téměř chuť vydechnout s ostatními – přinejmenším dokud si pozorněji neprohlédl její výraz.

„Zklamali jste mě.“ Tohle bylo víc než běžná zlost, mnohem víc, než na co byli zvyklí. Jeden po druhém se chráněnci fialovovlasé tety začali choulit do sebe, jak jim to docházelo. „Zvlášť ty, Kajnyre, od tebe bych to tedy vážně nečekala... Cizinec bude vypráskán z města a vy, místo abyste se ho pokusili zadržet, než dorazí stráž, se s ním ještě paktujete?!“

„Teto Ulmo, počkej, musíme ti to vysvětlit, já...“ začal zrzek, to ale bylo taky všechno, co ze sebe stačil dostat.

„Mlč, Tezlar. Ty zrovna bys měl víc přemýšlet, co ze svých svěřenců vychováš. Mám obavy, že pod tvým vedením z nich vyrostou stejní zrádci, jako byli jejich rodiče, a to nepřipustím. Každý si musí zvolit sám, ke komu se chce přidat – a vy, jak se zdá, jste dali svou volbu najevo už dost jasně.“

Ticho kolem by se dalo krájet. Ulice zela prázdnotou, jako by měšťané nevědomě vycítili, že právě teď není radno se na tomhle místě zdržovat. Přesto se Alkanec neubráníl dojmu, že se všechny ty zlomyslné ksichty odněkud dívají, do posledního, z oken nebo větracích průduchů nebo kanálů, že je ta nevkusná duha pestrobarevných vlasů užuž pohltí, obalí a zardousí jako pavoučí kokon.

„Nebudu ztrácet čas soudem, není co posuzovat. Ani obtěžovat hlídky, ještě by se tím jedem nakazily od vás.“ Krátký záblesk, jemné polechtání přenosového kouzla, směšně prostého, pro tuhle chvíli však nepřekonatelného – a nebe bylo najednou zase modré, oranžový povlak se změnil v sršící kopuli zpola vyčnívající nad blízké kopce. Ztracený ráj s magickou obsluhou, magicky šitými hadříky a magickou klecí...

„Jestli se od téhle chvíle někdo z vás městu jen přiblíží – *kterémukoli* městu – nebude varován. O milost se ani nepokoušejte žádat. Sbohem. Uvidíme, jak vám cizinec pomůže.“ Výjev se naposled výsměšně zavlnil a s lehkým zapraskáním odstříhl tři ze svých věrných od všeho, co považovali za svůj život.

„To se dá do pořádku, uvidíte.“ Zrzek si posunul černé okuláry, musel být v téhle chvíli vděčný za cokoli, co mu zakryje aspoň oči. „Až teta Ulma pochopí, že tenhle přivandrovalec není nepřítel, že nám může i pomoci proti...“

„Obávám se, že teta Ulma to chápe až moc dobře.“ Varkangar znechuceně zavrtěl hlavou; nebyl tu ještě ani jediný den, a měl pocit, jako by už tisíc let seděl v pekle a posloucháním těchhle žvástů pykal za světské hříchy. „Sakra, co je na tom tak složitého? Cizák zaútočí přímo v její metropoli a ona s tím nedokáže dělat vůbec nic. Všechna špiclovací kouzla, co vám tu vydává za ochranu vašeho bezpečí, si může leda naložit do octa. A druhý cizák tomu nasadí korunu, když to celé vyřeší za ni. Prostě smůla, připletli jste se, kam jste neměli...“

„Podívejte, s těmi novými nařízeními bych Kovárnu stejně dlouho neudržel.“ Kajnyr, jak se zdálo, se ze šoku vzpamatoval jako první, nebo se v něm prostě zmítal dost dlouho, aby si začínal zvykat. „A tady Tezův sirotčinec a Jilin hanbinec s pláží na tom nebudou o moc líp. Tak se prostě postavíme na nohy v nějakém jiném kraji, říká se, že na světě je spousta zemí a v každé využívají zdroje trochu jinak. Však už se najde cesta, jak se spojit s našimi a dostat je tam taky, jestli budou chtít ovšem... Co, válečníku, dokážeš nás čtyři přesunout dejme tomu na úplně jiný světadíl?“

„Žádný problém, třeba i na... Ale Kreidovy prokleté zvratky!“

„Děje se něco?“ Ztuhli všichni jako na povel, jako jediný muž, bylo by to až k smíchu, kdyby měl zrovna náladu se smát.

„Ten všivák měl ještě větší sílu, než jsem si myslel. Vypadá to, že mě kejhák tady zrzavého bracha stál skoro všechny magické zásoby, co jsem měl... Dokud si je nedoplním, neudělám vám ani ohňostroj...“

Tváře tří společníků zbledly jako na popravčím špalku, jako by se v jeho slovech skrývalo mnohem víc, než si sám dokázal uvědomit.

„No co, v divočině umím přežít i bez kouzel,“ pokusil se prolomit tu hráz, odehnat sílící tušení, že něco, o čem ještě neví, obrací jeho útěchu v prach. „A vás to naučím taky, padavky. Prostě někam dojdeme, někam, kde nás nechají...“

„Přežít v divočině znamená zajistit si jídlo,“ ucedil krčmář. „A občas se postarat, aby ses nestal sám jídlem něčeho, co tam běhá...“

„S tím vším počítám, nic...“

„Všechno v zemi ze zákona patří Čtveřici, každé stéblo, každý červík. Tedy v zásadě Ulmě, proti té nikdo nepůjde. Jen s jejím svolením si můžeš brát, ve městě nebo mimo ně, i

když něco zabiješ v sebeobraně, máš ve chvíli na krku strážce a ty ti to seberou. Jen ona potom rozhodne, kolik ti přidělí, samozřejmě ti nemusí dávat vůbec nic...“

„Rozumím. Hezky si to zařídila, až do konce podle práva, co? No nic, takže kudy k nejbližším hranicím?“

Pokud se Alkanec domníval, že drtivěji snad už žádná jeho věta zapůsobit nemůže, další okamžiky ho rychle vyvedly z omylu. Tahle otázka dopadla do skupinky hůř než kletba nejčernějších mágů, jaké kdy po Thermadonu potkal.

„Temná Díra,“ vypravila ze sebe konečně Jilis, jako by žvýkala lejno. „To nepřichází v úvahu, doufám. Přinese nám jenom zlo...“

„**Tady** nás čeká zlo, Jil. Buď zemřeme hladu, nebo nás s velkou slávou popraví za krádež. Krčmář skryl obličej do dlaní. „Nemám z toho radost o nic víc než ty, to mi věř. Jenže nikam jinam nestihneme uniknout včas...“

„To se můžeme rovnou jít oběsit. Ani přes čaru se nedostaneme!“

„Nechte toho, takhle nedojdeme už vůbec nikam!“ Zrzek se postavil před ostatní, jako by chtěl pronést dlouhý, opravdu hodně dlouhý proslov, nakonec ovšem jen rozhodil pažemi a vyloudil náznak úsměvu. Možná prvního opravdového a upřímného, co tenhle svět kdy poznal. „Jestli jde jenom o tohle, snad bych věděl o někom, kdo by nás tam mohl ve zdraví dostat...“

4.

Zoubky zapadly na místa, kolečka se roztočila, táhla rozhýbala. Kyvadlo začalo odtikávat první vteřiny, mosazné tělo strojku se s jemným vrněním probudilo do života a Sip Umgel spokojeně pokýval hlavou. K čemu bude tenhle život dobrý, to se teprv ukáže, ale nevyužitý určitě nezůstane. Tak dokonalý hmotný odraz samotné podstaty světa, krásný ve své účelnosti, má vždycky smysl. Sami ho pochopíme, až se naše upinožené mozečky aspoň trochu seberou a troufnou si přiblížit mistrně navrženému božímu orloji.

Vstal, opatrně zdvihl křehký mechanismus ze stolu a odnesl ho na polici, další kousek do řady a současně jedna z mála ozdob, jaké si na Akademii dopřával. Na pozadí bílé omítnuté stěny se zlatavě lesklé součástky obzvlášť hezky vyjímaly. Přirozený, nevtíravý soulad, jaký ti burani z dobytčáren Ulmy Drrah nikdy nemůžou pochopit.

Na věky věků si budou plácát svoje komediantské nesmysly, hňácet barvy a tvary jedno přes druhé, bez ladu a skladu, dokud se tím hnojem sami nezalknou, dobře jim tak! Možná kdyby tenkrát nechal postavit Akademii jako cirkusový stan se světýlky, frkačkami a uřvanou muzikou, kdyby si nedal ostříhat vlasy a radši si je nabarvil, každý hezky jinou barvou, a občas tu zakřepčil nějaký přiblblý taneček, nemusel tu dneska ztvrdnout sám.

Vysvětlujte jim něco o přirozené harmonii, o půvabu prostých linií. Chtějte po nich, aby studovali tvorbu v budově, která je od podezdívky po střechnu bílá jako sníh a nejsložitějším tvarem je na ní skleněná kupole na vršku a sloupy s loučemi u cest. Čert je vem, možná vůbec nejlepším by bylo celý tenhle mizerný barák zbořit a zmizet odtud. U Trylly by se určitě nějaké to užitečné místečko našlo, rozhodně užitečnější než tady. Istnark Světloňoš je kdoví kde za horami a podniká kdovíco, Tezlar, ten už se zajímá jen o svoje sirotky a ta banda, co tu ještě zbyla, to vede od desíti k pěti. Lepší už to stejně nebude.

Náramek na levém zápěstí se rozzářil zeleným jasem a Sip lhostejně sklonil zrak. Návštěva, teď? Že by snad nakonec přece jen nějaký zájemce o výuku? To těžko. Spíš nějaký vandrák nebo v horším případě loudil, co přišel škemrat o levné prodejné místo na svoje hlouposti. No, však s ním uděláme velice rychlý obchod, rychlejší, než se mu bude líbit.

Rozzlobeně proběhl chodbou až do přijímacího sálu – a tam zůstal stát s ústy dokořán. V první chvíli se musel opřít o stěnu, aspoň než se ujistil, že si z něj vlastní oči nedělají dobrý den. Hněv se najednou zdál stejně vzdálený a směšný jako strakatá manéž Ulminy země.

„Jak se máš, Sipe? Dlouho jsme se neviděli.“ Tezlar Oplejn se vykolébal před skupinku, za celé ty věky se, mizera jeden, ani trošičku nezměnil. „Istnark se neukázal?“

„Bud' zdrav, Tezi. Istnark na mě kašle stejně jako na tebe – ale kde tys přišel k tomuhle stvoření? Tak oni cizáci nejsou jenom další pitomý podfuk?“

„Tenhle ne, jak vidíš.“ Všiml si, jak Tez zděšeně zatěkal pohledem mezi ním a červenou horou svalů, která se po jeho slovech zamračila a na ramenou jí naběhly žíly. „Neboj se ho, nekouše, když si dáš pozor na jazyk. Nebo nanejvýš maličko, tak na ochutnání... Sipe, co si budeme dlouho povídat, jsme po uši v nepříjemnostech.“

„Kvůli němu?“

„Víceméně, ale nemůže za to. Vysvětlím ti to cestou. Sipe... myslíš, že bys nás dokázal dostat za Tryllou?“

„S touhle sebrankou? Jestli bude zrovna v náladě, tak si vás jenom dá k večeři. Anebo vás spíš předhodí dobytku do žlabu.“ Smích mu vyrazil z hrdla v křečovitých poryvech, jen do toho, aspoň na chvíli zapomenout, že ten šílený úkol není žádný žert, že se ho opravdu bude muset zhostit. Teze odmítnout nemůže a ti ostatní... no, koneckonců taky nikomu nic neprovedli. „Co po ní vlastně chcete?“

„Ulma nás vyhodila a odřízla od zdrojů, tak přinejmenším pomoc, než najdeme nové spojení. Abysme vůbec přežili... Pak přejdeme přes její území někam dál a až se zahojí tady pan Červený... no, on už něco vymyslí. Tebe má přece Trylla celkem ráda, ne?“

„Nejsem si jistý, jestli až tak moc...“ Promnul si bradu, hlavou mu jako voda v jezu vířily tisíce protichůdných myšlenek. „Na to, co říkáte, by nejspíš stačil některý z mágů, co se tam houfují, ale ona si vás stejně všimne. A pochybuju, že jí to bude jedno... Víš co? Musíte už padat hlady, pojd'te, dáme si do nosu a probereme, co nejlíp s vámi. Tentokrát to Ulmě nesmí projít...“

X

„Ani já jsem ještě nebyl na světě, když jsme objevili zdroje. Nebo bych snad měl říct, když si zdroje našly nás?“ Kajnyr Gazgun se syčivě zasmál, snad mu ani nedošlo, jak blízko může jeho žert mít k pravdě. „Do té doby jsme žili tak, jak to nejspíš máte vy tam nahoře. Spousta starostí o jídlo, oblečení, teplo, robota na panském, pivnice a kořalny... Magie patřila kouzelníkům, prostý chasník mohl tak nejvýš zaříkat úrodu, aby rostla, nebo sousedovic holku, aby se do něj zamilovala nebo mu aspoň... Nebylo moc o co stát. Zdroje změnilly všechno, z živoření nám udělaly život...“

„Co vlastně změnilly? To by mě vážně zajímalo. Obyčejný člověk měl tenkrát kulový a dneska má pozlacený...“ Holohlavý mechanikus Sip se vmísil do krčmářových litání, snad vůbec poprvé od chvíle, kdy opustili jeho doupě a ponořili se do stále pochmurnější krajiny. „Tenkrát tu aspoň musel být pořádek. Tak velikým říším, jaké jsme tu měli, nemohl vládnout kdejaký buran.“

„Právě že to byli většinou burani. Barbaři bez ducha, jen s tvrdými pěstmi, a pak hlupáci, co dědili korunky po předcích... Zdroje se začaly užívat po celé pevnině skoro naráz, možná po celém světě, nikomu nedávaly přednost, na nikoho nezapomněly, každý, kdo byl co k čemu, si mohl obsadit a uhájit svoje území. Dnes vládnu skutečné osobnosti, šlechtí si svoje kousičky země a nepřekážejí si. Aspoň ti lepší z nich a těch je většina...“

„Ale houby. Abys dneska mohl mít velkou zem, potřeboval bys nejdřív ovládnout hodně zdrojů a to nikdo sám nezvládne. To za prvé.“ Sip hovořil, aniž na kohokoli ze svých společníků jen pohlédl, tím drtivěji ovšem jeho slova působila. „A za druhé, co bys z toho vlastně měl, poříditi si hodně poddaných? Nepotřebuješ jejich majetky, nepotřebuješ jejich práci, nemůžeš jim vyhrožovat a užívat si, jak jsou na tobě závislí, nic od tebe nechtějí a i kdyby jo, většinou mají kam jinam jít, někam, kde si zase vystačí sami. Když kolem sebe

nemáš žádné páky, aby se tvoje sebeúcta nažrala, začneš ji krmit zevnitř a k tomu zase až tolik lidí ovládat nemusíš. Deset anebo milion, co na to sejde? Jen když jim dokážeš nadrat do hlav, že jsi lepší než oni. Dost přesvědčivě, abys tomu věřil sám.“

„Takže věříš, že když nepotřebujeme chůvy a slouhy, nemusíme mít ani vůdce? To jsi vedle. Pravá osobnost bude svoje žádosti vždycky obracet ven, na ostatní. Ať už bude žít kdekoli. Proč myslíš, že náš starý vládce nechal zemi být? Proč se o ni z celé Čtveřice opravdu zajímá vlastně jen Ulma? Protože jen ona je skutečně silná, stojí si za svým, i kdyby se kolem ní hroutil celý svět.“

„Pořád věrný poskok, i na popravčím špalku, co?“ zasadil Sip ránu pod pás. „Ale jestli tě zajímá zrovna tohle, tak já ti to povím: ona jediná je dost ubohá, aby ji vládnout téhle frašce bavilo. Ona jediná může buzerovat bandu usmolených šašků a cítit se při tom jako velká královna. Jí jediné ještě nedošlo, že je pro smích nejenom za hranicemi, pokud ji tam vůbec někdo zná, ale už i doma. Jo, podobných je docela dost, proto máme tolik mrňavých zemiček místo pořádných říší...“

„Co Trylla – taky bys ji tam započítal?“

„Trylla kašle na vládu. I na tu chamrad', co se okolo ní motá. Jenže je jí to houby platné, oni se na ni nalepí sami, ať chce nebo ne, někdo jako ona se prostě nedá přehlédnout. A tak nakonec to výsostné území má taky...“

Varkangar poslouchal debatu obou mužů jen na půl ucha, odchytil slova a věty, které se mu zdály užitečné pro další pátrání, a rozhlížel se. Buď jak buď, ať už je ta jejich Trylla jaká chce, úroveň se jí upřít nedá. Domy ve vsích i osamělá stavení na okrajích lesů, cesty, povozy, oblečení kolemjdoucích a kolemjedoucích obyvatel, všechno dýchalo poctivým řemeslem a citem pro detail i pro celek. Snad až příliš na místě s tak absolutní svobodou tvoření. Po vodopádech zmatku a živelnosti Ulmina hlavního města hotový balzám pro oči i pro žaludek – ale stejně...

Trylla musela být výjimečně svobodomyslná a myšlenka na setkání s někým podobným ve světě, co si za sto let nechal vzít i vlastní jméno, se mu zamlouvala. Jenže teď, tady, v oblasti jejího vlivu nějak svobodu ve vzduchu necítil – nebo jí spíš cítil až moc, každé stéblo, každý kamínek ji vyřvávaly do okolí natolik okázale, až jim přestával věřit.

Při Kreidovi, nesud' ji tak rychle. Postavila se tyranii Ulmy Drrah, dost hnusné i v tomhle titěrném měřítku, to si prostě muselo vybrat daň. Divíš se, že se teď paní velitelce směje do ksichtu? Že ji těší představovat si pod fialovými vlasy obličej zelený závistí nebo rudý vzteky? Nic víc za tím není, pusť to z hlavy.

Za ohybem cesty se vynořilo první větší město, shluk matných šedivých budov s rudými střechami, na pozadí podmračené oblohy se téměř ztrácelo. Vlastně nebylo zase až tak velké, scházely tu chrámy, paláce i cirky, byl to vlastně jen trochu větší shluk obytných domů – pokud se vypínaly do výšky a roztahovaly do šíře trochu víc než na vsích, nemělo to podle všeho jiné než účelové důvody. Zkrátka tu jen žilo víc lidí pohromadě.

Jenže i tenhle kraj měl svoji duši a ta sílila s každým domem navíc, s každým domorodcem se zjevovala jasněji a důrazněji, s každou další dlažkou na cestě se zdálo obtížnější nenechat se jí pohltnout. Pokud výsostné území Ulmy Drrah připomínalo ametyst, okázale růžový nerost, co si jen s obtížemi hraje na skutečný drahokam, tahle duše byla jako těr – temná, pochmurná, a přitom nezáludná, čitelná ve svých záměrech. Když se ponořili do ulic, Varkangar ji cítil na každém kroku, pohodlnou cestu pod podrážkami, ale i rozžhavenou černou kaši vnikající do plic, cítil obě podoby naráz a žádná neměla navrch, prozatím. Teprve teď pochopil, proč se sem tahle parta tolik bála vstoupit. Ulmin svět mohl být zákeřný a pokrytecký, ovšem růžové brýle vám dokázal udržet na očích do posledního okamžiku. Tady bylo všechno jasné, krystalicky průzračné. Ortel nad vámi padne co nevidět a jediná jistá věc je, že se o něm ihned dozvíte. A že nebude odvolání. A že posledním, kdo na tom může cokoli ovlivnit, jste vy sami.

Země se slabě zachvěla a s lidmi proudícími lhostejně kolem se udál podivný přerod. Výrazy jejich tváří se jako mávnutím změnila a nebyla to hrůza ani panika, co je naplnilo, právě naopak. Rozzáření euforickým nadšením zůstávali stát, poskakovali na místě, s křečovitým smíchem vzpínali paže k nebi – k nebi, na němž duchnu mraků pomalu přezářilo cosi, co až podezřele připomínalo rejdění jisker mezi pilíři Brány.

„Co se děje?“ naklonil se k Sipovi.

„Ále nic,“ mávl mechanikus rukou. Nadšení s měšťany zjevně nesdílel, nezdál se však ani znepokojený, což Varkangara trochu uklidnilo. „Vypadá to, že se Trylla chystá házet ohařům kostičky... Nažerou se a bude zase klid, vykašlete se na ně...“

X

„Nažerte se! Narvěte si teřichy a praskněte jak přecpané žumpy, nic jiného stejně nejste!“ Trylla Gruban zabušila pěstmi do kamenné zdi, černé a oslizlé právě tak jako její nálada ve chvílích, kdy se do téhle komnaty uchýlovala. Neviděla žádného z těch tupých příživnických červů, neviděla vlastně vůbec nic v tomhle dobrovolném vězení bez oken a bez loučí, přesto ji před nimi nedokázalo ochránit. Stejně jako ji nikdy doopravdy neochránilo před ní samou.

Celou svou bytostí cítila, jak na ni útočí, probíjejí se jí do hlavy jako nějaké pomalu vraždící monstrum, drtí na prach všechno, co si před nimi ještě dokázala udržet. Ne, nebyla to žádná cílená agrese, na to byli až příliš hloupí, ničili ji už jen tím, že tu byli. Ty jejich žalostné upinožené životy, zvratky, ve kterých oni viděli démanty, malicherné bolístky, které pro ně měly váhu života a smrti, valilo se to na ni jako lavina hnoje, jenže na rozdíl od živých výměšek tady nepomohla ani kamenná hráz, ani hrad na vrcholcích skal, ani štít ze všech živlů světa. Snad jen hráz v duši by ji zachránila, jenže takovou se jí ještě vybudovat nepodařilo. Ne když i její vlastní duše stála proti ní.

„Co si myslíte, že jste?! Vy že znáte něco o životě?! Hovno znáte!“ Hlas jí ze samého řevu začínal pomalu vypovídat službu, nedbala na to a ještě zesílila. Jen tady v téhle prašivé cimře to může pustit opravdu naplno a nikoho přitom neruší, přátele, hosty... „Radši mi měly upadnout ruce, když jsem se pro vás snažila něco dělat, vy pijavice! Zůstaňte si u svých smradlavých cetek, to je stejně jediné, co vás na světě zajímá! Přežerte se jich a nechodte mi na oči, zpřelámu vám hnáty, jestli se sem někdo z vás jenom přiblíží, rozumíte?!“

Kdepak. Hnůj se nedá zastavit křikem, ani žádná jiná lavina. Budou tady dál, dál ji budou dusit a ona nezvládne vůbec nic, ani jim to oplatit – to by museli být stejně vnímaví jako ona a o tom si ta tlupa hovad může nechat jen zdát. A tak je bude dál zahrnovat cetkami, zavalovat bezcenným odpadem ze svých dílen, šuntem, co se dá vytvářet po celých haldách, hnůj proti hnoji. Jen ať hýkají nadšením, ať se jejich myšlenky aspoň na pár chvil odvrátí jiným směrem. Hlavně co nejdál od ní, od upírství na její duši. Jinak to nejde. Leda že by je všecky...

Opřela se pažemi o stěnu, hlasitě vydechovala, buchary v hlavě jeden po druhém slábly, odcházely za odpočinkem, snad na den, snad na dva nebo jenom na pár hodin. Nikdy nevěděla, kdy se plamen choroby vrátí, snad právě proto byla za každou vteřinku jasné mysli tak vděčná. Zase jedna těžce vybojovaná chvílka radosti, úlevy – a taky pohrávání s myšlenkou na...

Ne, to ne. K tomu se nesníží, v žádném případě. Ne že by si snad někdo z nich zasloužil slitování, kdyby vychcípali, světu by se jen ulevilo – ale neudělá ze sebe zrůdu, nepošlape svojí čestí jen kvůli takovýmhle... Tak jako tak by jí to nepomohlo, jen by v sobě vlastní rukou rozdrtila to jediné, co jí sami nemůžou vzít. Ani oni, ani ta svinská nemoc.

Pomalou odemkla všechny zámky, s vypětím sil odsunula těžké železné dveře stranou a ještě trochu nejistým krokem se vyšourala na chodbu. Už jdu, miláčkové, hned se vám budu věnovat. Zase máte Tryllu zdravou, uvolněnou, usměvavou, vy jediná, kdo si ji takovou zasloužíte, zase aspoň dokud...

„Tak jak? V pořádku?“

„Olste?“ Škubla sebou a otočila hlavu směrem, kde se ze stínů vynořil vysoký mladík v kouzelnickém plášti. „Vylekal jsi mě, kde se tu bereš?“

„No kde... Třeba o tebe prostě máme starost, zlobíš se?“

„Měl bys mít starost hlavně o mágy...“

„Ti si poradí i beze mě. Touhle dobou nejspíš ještě čerpají z nějakého zdroje, abys měla zítra dost magie na tvorbu. Nepotřebují, abych jim při tom stál za zadkem.“

„Jsem ráda, že jsi tady. Bože můj, jsem vážně ráda...“ Objala ho, nechala se svírat v náruči a hladit po vlasech, tiše mu vzlykala do pláště, jak v ní ještě doznívaly poslední stopy záchvatu. To nic, je to jenom blbý kus látky, jestli ti ho náhodou umažu, večer ti vyrobím nový, ještě lepší.

Byl to vynikající mág, nejlepší, jakého na svém dvoře měla, ale i kdyby byl třeba jen ušmudlaný podomek, neměla by ho ráda o nic míň. Jenom ti smradi venku si hledají přátele podle postavení, mávají na sebe směšnými šaškovskými maskami a snad už ani nevnímají, že pod nimi není vůbec nic, jen prázdné schránky, vydlabané kmeny. Na okamžik zalitovala, že ji s Olstem nepoutá víc než přátelství, ale nakonec, co na tom? Podstatné je, že ho má. Jeho i ty ostatní, krásné, čisté duše, pro které stojí za to rvát se se všemi stvůrami v hlavě i tam venku za hradbami.

Ale až takhle čistý není ani Olst. „Tak to vyklop, co se děje? Neopustil jsi dílny jenom aby ses mohl dívat, jak teta Trylla vylézá z díry, že ne?“

„No... Ne že by teta Trylla nestála za pohled.“ Uculil se. „Ale pravda je, že... tedy, nerad tě zatěžuju, zrovna v takovouhle chvíli, jenže... No, zkrátka, zjistili jsme, že se ti sem blíží návštěva. Z kraje Ulmy Drrah...“

„Tak víš co?! Nejdřív je tak hodinu smaž v magickém ohni, pak je navlíkni do nejhнусnějších hadrů, co na hradě najdeš, a hod' je těm našim sviním někam do města na hraní, s ostatními odpadky. A až budou mít dost, šoupli je zpátky Ulmě. Půl míle nad zemí!“

„Počkej, počkej,“ snažil se ji čaroděj zastavit. „Nic proti trošce zábavy, ta moje banda už ji potřebuje jak sůl, ovšem obávám se, že tentokrát to není až tak jednoduché...“

X

„Zatraceně!“ Varkangar strhl z tváře červeno-bíle kostkovaný hadr, jenž mu na okamžik úplně zakryl výhled, a otráveně ho odhodil stranou. Jeden z pobíhajících a výskajících domorodců se ho zmocnil ještě v letu, přitiskl si ho na hrud' a dal se na útěk před skupinkou nenechavých soukmenovců. „Jak dlouho bude tahle šaškárna trvat?“

„Hádám tak dvě tři minutky, dýl ne. Trylla z toho dvakrát nadšená taky není.“ Sip Umgel si bez valného zájmu měřil třpytivé mračno nad městem i pestrobarevný déšť řinoucí se z něj na hlavy čekajících davů jako snítky z odkvétajícího stromu. Obleky, co jiného. Žluté, rudé, modré jako obloha, která tu blankyt nejspíš nikdy nepoznala, jupky, haleny, kalhoty, kazajky i čepice, snašely se dolů k lesu křečovité natažených paží, jezeru rozesmátých tváří, gejzírům díků i nových proseb.

„Dobře.“ Dva statní chasníci se přímo před Alkancem začali zběsile rvát o tmavě modrý šátek s růžovými puntíky, kousali, kopali, tahali se za vlasy, teprve když jeden z nich popadl uvolněnou dlažební kostku, utloukl svého soka a s vítězným řevem odběhl, potyčka skončila. „Takže aspoň tak dlouho se tu můžeme pohybovat bezpečně. Využijeme toho.“

„Ten tvůj ohoz taky vypadá celkem k světu,“ usklíbl se Tezlar. „Zas tolik na to bezpečí nesázej...“

„Svůj ohoz si ochráním, zrzoune, jen se neboj... Ta věc nahoře, ta... brána – nedá se skrz ni proniknout na druhou stranu?“

„To radši ani nezkoušej!“ zarazil ho s upřímným zděšením Sip. „Trylla je sakra opatrná. A i kdyby ne, nemá ráda nezvané hosty. Vloupeš se k ní a skončili jste, ještě budete rádi, když vás nerozmázne jak štěnice.“

Zabitý sedlák vyskočil ze země, poškrábal se na spánku, kde se mu právě zacelila smrtelná rána, vrhl mlsný pohled po Alkancově naleštěné zbroji a když dojel očima až k obličejí, polkl a rychle zmizel za rohem.

„Kde je tu nejbližší schopný mág? Takový, co nás přenese aspoň někam do hor, aby bylo slyšet, jak poníženě škemráme za vraty...“

„Kam myslíš, že vás vedu? Vydrž, hned jsme tam.“

Příliv darů pomalu slábl, až ustal docela, horečka po nich však nepomíjela, právě naopak. Jakmile se přestaly objevovat nové – jen Kreid sám nejspíš ví, na jak dlouho – strhla se teprve pravá řez o ty, které stačily dorazit. Ulice se změnila v jeden jediný vroucí kotel, v chaotickou zmeť končetin, zbraní, krvavých cákanců a poletujících kusů látek, zpravidla rychle měnících majitele. Zaplivaný průjezd, do něhož je Sip vzápětí zatáhl, unikl té skrumáži snad jen náhodou nebo zázrakem, každopádně mu za něj celá skupinka viditelně byla vděčná.

„Tohle by se s Ulmou stát nemohlo,“ otrásl se znechuceně Kajnyr. „U nás jsme vždycky měli všeho dost. Pro každého.“

„U vás určuje sama Ulma, kdo dostane cukřík a kdo dlažkou do palice,“ odsekl mechanikus. „Připravte se, hned jak se to tady trochu usadí, támhle za rohem půjdeme k... Ale sakra.“

„Co se děje?“ zeptal se Varkangar celkem zbytečně. Šimrání primitivního přenosového kouzla už sám cítil v každém svalu.

„Vypadá to, že půjdeme někam úplně jinam. Teď se všichni modlete, ať je to tam, kam chceme...“

Svět se na pár okamžiků rozplynul v mlhu a když znovu získal pevné obrysy, Alkanci zatrnulo; v první chvíli měl dojem, že je tajemná vládkyně poslala rovnou zpráchnivět do hladomorny. Holé zdi z tmavě šedého, téměř černého kamene, úzká okna se stejně temnými mřížemi, podivně zatuchlé ticho, to všechno ukazovalo spíš na vězení než panovnický audienční sál. Teprve pak si všiml, že stojí na běhounu rudém jako jeho vlastní kůže, zrak mu padl na dvě řady dvořanstva oděného tak, že obě města vedle nich vypadala jako doupata vandráků, a ulehčeně vydechl. Pomalu sledoval očima koberec i družinu, sáh za sáhem, dál a dál, až k...

Měl co dělat, aby nevyprskl smíchy, když ji poprvé spatřil. Dobrý Kreide, tohle má být ta obávaná Temná Legenda, jak jí tu říkají? Spíš jak černokněžnice z loutkového divadla pro mláďata, chybí už jen plášť s lebkami, náhrdelník z kostí a špičatý klobouk... Ne, tady nečeká nic nového, nic významného, jen další dějství té směšné hry na opravdový život, opravdový boj. Nedožví se vůbec nic o tom, kdo to celé rozpoutal a řídí, kdo možná ohrožuje Thermadon. Zase tu bude jen za klauna a pak potáhne dál, čerti vědí kam...

Klid, chlape. Krot' se. Potřebuješ ji, aspoň na chvíli. A navíc je teď možná silnější než ty...

Ohlédl se po ostatních. Stáli vedle něj a mlčky čekali, co přijde dál. Kajnyr rozmrzele a trochu rozpačitě odvracel zrak, Jilis naopak bojovně civěla černovlasé paní přímo do očí, Tezlar nezaujatě přešlapoval, jako by se ho nic z okolních věcí netýkalo. Jen Sip vykročil vpřed, koneckonců, on jediný tu podle všeho mohl působit jako mluvčí.

„Zdravím,“ pronesl prostě. Na formality se tu zjevně moc nehrálo.

„Buď zdrav, Sipe.“ Trylla Gruban se usmála a kývla hlavou, jen na mechanikuse, ostatní jí zjevně nestáli za špetku pozornosti – tak se to aspoň Varkangarovi v první vteřině jevilo. Opravdu jen v té první. „Já vím, každý máme občas slabou chvíli, takže se tě rovnou zeptám – co se s tebou stalo, že ses rozhodl přitáhnout mi sem tuhle verbež?“

„Potřebují jen špetku pomoci, o tu tě neubude, ne? Jde o to, že Ulma...“

„Tak at' si táhnou zpátky za tou svojí Ulmou!“ Černočerná silueta vyskočila z trůnu, přímo do světla dvou šarlatových loučí umístěných za jeho opěradlem. „Proč bych tomu měla pomáhat, tomuhle?! Kajnyre, ty jedna tlustá přemoudřelá svině, tobě jsem už mockrát řekla, at' mi nelezeš na oči! Musela jsem být uhranutá, že jsem tě někdy měla za člověka a dokonce za přítele! Jilis Omfa, bože můj! Kolikpak dětiček jsi zase nalákala do toho svého bordelu na prasárny, co, děvko?! A tadyhle, kohopak to máme tady? No to se podívejme, tak ona si Ulma pořídila fantómy, aby ty její kecy o cizácích měly větší váhu! Moc představitosti teda nemá, takovouhle srandovní figuru...“

„Rád tě přesvědčím o tom, jak jsem skutečný!“ Varkangar hmátl po jílci kotouče, na jejich hostitelku – pokud ji tak mohl nazvat – to ovšem nezapůsobilo ani v nejmenším.

„Vida, ono to umí i mluvit! Na koho chceš dělat dojem, pitomečku?!“

„Na koho jiného než na naši urozenou záchránkyni?“ Alkanec tasil zbraň a rychlým výpadem – prozatím jen tupým koncem jílce – poslal Tryllu vzduchem nazpátek k jejímu bohatě obkládanému křeslu. Ani nezasténala – a jakmile se znovu postavila na nohy, začala se z plna hrdla smát.

„Přesvědčovat brutalitou, no jasně! To je přesně styl té staré mrchy... Co by byla, kdyby nemohla lidi strašit, mávat jim pěstmi před nosem? Tak víš co, ty zrůdičko z cirkusu? Chytni se hezky za ruce tady s těmi ostatními zrůdičkami a at' už vás tu nevidím! A můžete si jít Ulmě pobřečet na rameni, jak vám teta Trylla ublížila!“

„To právě nemůžou,“ ozval se znovu Sip. „Ulma Drrah s nimi vyrazila dveře. Doživotně.“

„No a copak zaslouží něco jiného?! Ona se těch vši zbaví a já jim tady snad mám dělat chůvu nebo co?! To by se jí hodilo, natáhnout si k sobě póvl a když se jí přestane líbit vodit to na provázcích, tak to vykopnout a Tryllo, starej se! To je jí podobné, však ji známe, já...“

„Vyrazila s nimi dveře, protože ji přistihli se staženými gatěmi,“ nenechal se mechanikus odbýt. „Předvedli jí, jak je slabá a ubohá, a vlastně se o to ani moc nesnažili, to ji asi nakoplo ze všeho nejvíc. No a víš, co se pak stane, jak to u ní chodí, ne?“

Trylla se několik nekonečných okamžiků tvářila zamyšleně, na tváři jí pohrával zlomyslný úsměv. „Žvásty!“ štěkla nakonec. „Teď si budou hrát na hrdiny a rebely, teď, když jim teče do bot. To jo, stateční... A jak dlouho líbali Ulmě zadek, dokud z toho měli prospěch, o tom už ti nevyprávěli, co? Kdyby aspoň chcípnout dokázali s troškou cti! Jsou to srabi, Sipe, jeden jako druhý, a jestli díky nim vypadá jako srab i Ulma, tak jenom proto, že podobné se přitahuje! Odved' si je, kdes je vzal, nebo mě zabije už jenom že se na ně musím dívat...“

Varkangar téměř hmatatelně vnímal tíži na bedrech jejich průvodce. Tady se veškerý boj zdál marný, slova ani pěsti nezmohly vůbec nic. Verdikty padly už před celými věky, pevně jako žula, věčné jako Kreidova moc. Potom se Sip Umgel zhluboka nadechl a vyrukoval s poslední zbraní, ze všech nejtěžší:

„Něco se v Ulmině kraji objevilo, Tryllo. Něco, co tu nikdy předtím nebylo a co se s námi určitě nechce mazlit. Tady Tezlar, on je taky celkem vnímavý, do toho jen nedopatřením šťouchl a málem ho to odrovnalo. Řval jako tur, muselo to opravdu dost bolet, hlavně teda tady,“ poklepal si na spánek. „Ulma nic nezmohla, s celou svojí armádou na ochranu před cizáky byla v řiti. Nejistila ani co se stalo a kdy se to může opakovat. Tihle jdou po té věci na vlastní pěst, no tak kvůli tomu... vždyť víš.“

Temná Legenda se k nim otočila zády, až příliš rychle, bez jakékoli elegance. Nikdo z nich nepochyboval, co to znamená. Jejich vyjednavateli se konečně podařil průlom.

„Ty to vážně nevzdáš, Sipe, vid'?" Nepřestaneš do mě hučet, dokud mě neuhučíš.“ Když znovu zaměřila zrak jejich směrem, byl už zase pevný jako kamenná hradba. „Co si s tebou máš počít? Nemám celý den jenom na tebe... Dobře, dám jim, co potřebují, a už konečně vypadnete. Ale jen kvůli tobě, Sipe, jen kvůli tobě. A taky že to namíchne Ulmu...“

„Nepochybuju, že dobře jí z toho nebude,“ nevydržel Varkangar.

„Ty drž pysk, fantóme. A jestli náhodou chceš Ulmu taky naštvat, vyříd' jí, že jestli se nezmůže na lepší loutky, než jsi ty, tak je vážně k smíchu...“

X

Sip je vyvedl ze skal prošpikovaných přírodními i umělými nástrahami a jakmile se znovu ocitli v nížinách, ukázal jim nejkratší cestu k hranicím – tedy tu jedinou, k níž jim nakonec vyjednal svolení – rozloučil se a zmizel, nejspíš zpátky ke svým strojkům a výpočtům v bíle natřených dílnách.

Cesta lesní pěšinou, daleko od všech měst a vesnic, ubíhala tiše a neosobně, žádný z nich neměl chuť mluvit. Mlčel i Varkangar – prozatím nepovažoval za nutné seznamovat tuhle tlupu se svým záměrem, jenom by je zbytečně vyděsil. Vyděsil a nejspíš i rozhádal, nabídl by jim další možnost vybijet léta tajený hněv na hamižné sousedy, nemístná omezení i na sebe samé, všechno to, co v ametystově růžové zemi Ulmy Drrah museli dnes a denně zametat pod koberec.

Zvlášť když jim někdo tak krásně předvedl, jak na to.

Dolehlo to na něj hned, jak se za nimi zavřely brány Tryllina hradu, poznání nepříjemné snad pro každého, ale pro Alkance dvojnásob. Objevil další slabinu ve svém pohledu na svět, rozšklebenou trhlinu širokou jak kaňon, která klidně mohla stát jeho i ostatní krk. Když ne teď, tak někdy jindy a jinde.

Odjakživa tak nějak mechanicky předpokládal, že cokoli, co se postaví útlaqu, lžím, diktátu, všechno, co je svobodomyšlné, bude taky vstřícné – přinejmenším k němu. On je ten, kdo osvobozuje, boří zdi a hloupé barikády, aby ti, kdo si to zaslouží, mohli volněji dýchat, on stojí proti zlu a tuposti a nic ho nemůže svést z cesty. Mockrát ho vlastní spojenci soudili a trestali za to, že se nedržel jejich omezených pohledů na svět, on se jim jen smál, dobře věděl, jak jsou proti němu bezmocní. Že pokud ho rovnou nezabijí, nemůžou mu vzít nic, čeho by doopravdy litoval. Že všechny hodnoty, jejichž odebráním mu vyhrožovali, byly jejich, ne jeho. Dnes poprvé se mu někdo pokoušel vzít, co považoval za vlastní, navíc ze směru, odkud to nečekal. Kde podle všech zákonitostí měl najít spřízněnou duši, našel další oceán bahna a prozatím tomu ani za mák nerozuměl.

Možná sám není nic víc než namyšlený pitomec, loutka v cizích rukou. Hraje si na velkého šéfa, pobíjí drobný dotěrný hmyz a ti skutečně hnusní vyžraní chrobáci se mu zatím za zády smějí, tahají za špagátky, kopou ho do zadku a mají fůru legrace z toho, jak pro vlastní zdvižený rypák ty kopance ani nevnímá...

Anebo...

Ta myšlenka mu probleskla hlavou zatím jen jako nejasný obrys, přesto se jí okamžitě zachytil, jako by ho měla zachránit před utonutím. Co když to celé vůbec není jeho chyba, žádná slabost? Uvažuje o tom všem, jako by byl na úplně obyčejném thermadonském světě, jenže tohle není tuctový svět. Tolik věcí je tu jinak, tolik důležitých činitelů tu bylo přebudováno, nebo spíš překrouceno, že snad jen sám Kreid ví, čeho všeho se ty změny mohly dotknout.

Pýcha je možná hřích, ale daleko větším hříchem je vynášet předčasně soudy o něčem, co nezná. Zvlášť když se tak jako tak rozhodl to vypátrat. A má v úmyslu co nejdřív uspět...

„Ale no fuj!“ Jilis vložila do úst první sousto z přidělených zásob, kostičku zaprášeného ztvrdlého sýra, a zašklebila se odporem. „I mrtvola moje babičky by chutnala líp. Že nám do toho ta ježibaba něco přimíchala, aby se nás zbavila?“

„To víš, že jo,“ poklepal ji po rameni Tezlar. „Nechá tě projít pevností plnou stráží a pak ti otráví svačinu... Ona není tak zlá, jak vypadá. Nemá nás ráda, no... Ty ji snad jo?“

„Třeba nechtěla, abysme skapali před Sipem a před tou její hordou,“ nenechala se bordelmamá odbýt. „Anebo to otrávila a ani o tom neví, jed z ní stejně kape sám... Ještě jednou zkus říct, že není zlá, Tezi, a do smrti s tebou nemluví, to si pamatuj!“

„Jídlo je v pořádku. Prověřil jsem ho, na to už jsem magii nasbíral. A nejen na to, koukněte támhle.“ Varkangar nenápadně kývl hlavou před sebe. Tak, milánkové, dýl už vás šetřit nemůžu. Jdeme skoro celý den a blíž už se nedostaneme, aspoň ne po téhle cestě.

Pohlédli udaným směrem a jako jeden muž vyvalili oči, když na pěšině spatřili vlastní dvojníky vyvedené do nejmenších podrobností, zaslechli své vlastní hlasy doplněné máváním paží, smích druhého Varkangara mísící se s tím prvním vedle nich... Jen si to užíjte. Možná vám nebude vůbec na škodu dívat se aspoň chvíličku, jak vypadáte zvenčí...

„Měli by vydržet do setmění beze změny. Pak zalezou do nějaké krčmy a pokusí se o tak ubohý magický štít, že se Trylla zaručeně pomlátí smíchy, jestli je bude vážně tak dlouho sledovat. My samotní jsme zatím pod ochranou, jistěže daleko lepší. Můžeme vyrazit jiným směrem a přesně to taky uděláme.“

„No, já si nemyslím, že...“ začal Kajnyr a pak se zničehonic zarazil. „Počkej, ten modrý támhle před námi, to má být kdo? Znáte ho? Já tedy ne...“

„Cože?“

Varkangar sebou škubl, jako by ho zasáhl blesk. Ale vážně, doopravdy je tam! Se vším, co k němu patří, s blankytnou kůží, s holou hlavou, špičatým obličejem, stojí pod skaliskem na ohybu cesty a dívá se rovnou na něj. A ty čumíš někam do země, plácáš nesmysly a hlavu máš plnou uřvané nuly, co tě vyrazila ze svého brlohu. Styd' se, hrdino!

„Zůstaňte tady.“ Vyrazil k cizinci jako o život, bez valného zájmu předběhl dvojníky, kteří si jeho přítomnosti pochopitelně ani nevšimli, a pokračoval dál, přeskakoval kořeny i padlé kmeny a s každou vteřinou mu cosi napovídalo, že nestihne dorazit včas. Modrý muž ho nezaujatě a nepřítomně – tak se to aspoň na tu dálku zdálo – přeměřoval pohledem, pozdvihl paže, několikrát jako lodivod v přístavu zamával do pustiny po levé straně, přesně tam, kam měl i Alkanec v plánu vyrazit – a pak se mu celé tělo zničehonic zahalilo do sítě bílých výbojů. Svíjel se v jejich sevření, kroutil se a hlasitě sténal, jeho obrana však byla marná. Zmizel, rozplynul se ve vzduchu a když k jeho stanovišti dorazil Varkangar, nezbylo po něm už víc než vůně jehličí a další vlna hořkosti z nevyřešené hádanky.

Kreidovy kosti! Kdyby si ho všiml jen o chvíli dřív...!

Jako tělo bez duše se dobelhal zpátky ke svým druhům. „Takhle nějak jsi vypadal ty, Tezlar, tam na ulici. Kdybych ti nepomohl, nejspíš je po tobě. Jemu jsem už pomoci nemohl...“

„Znal jsi ho?“

„Hmm, zatím vlastně ne. Ale byl důležitou stopou ke všemu, co hledám. K věcem, co ohrožují vás a možná i nás, k tomu, co se tady vůbec děje. Bez něj bude všechno těžší, zatraceně!“

„Tak to je mi líto,“ začal Tezlar, ale krčmář ho rychle přerušil. „Ještě jsi nám ani nevysvětlil, co máš vlastně v plánu. Proč plýtváš poslední magii na tuhle šarádu...“

„Proto, abych novou magii získal. Kousek odtud cítím jeden z těch vašich zdrojů, hodinka cesty tam, hodinka zpátky a když se nebudeme flákat, do večera dohoníme naše dvojčata. Snadno dorazíme tam, kde skončí...“

„Jsme mrtví, jestli Trylla...“

„Trylla na tohle nemá prostředky, sakra, ani nikdo jiný v téhle díře! Mrtví jsme, jestli si neobstarám zásoby. Co když se na nás zase vrhne ta příšera, co málem dostala tady zrzka? A tam, kam jdeme, v cizině za hranicemi, můžete vědět, co tam na nás všechno vybařne?“

Kajnyr bete slova pokrčil rameny, snad uznal jeho námitky, snad jen zrovna neměl chuť se dohadovat, kdo ví. Nezáleželo na tom, pro tuhle chvíli.

„Tak padáme, ať je to za námi!“ Nečekal, co na to ostatní, sešel z lesní cesty a ponořil se do houštin. Vzhůru ke spásné síle. Vzhůru k poznání.

A k tomu jedinému a poslednímu vodítku, které mu modrý neznámý před smrtí ještě stačil předat...

5.

Poprvé od příchodu na tenhle svět Varkangar spatřil skutečnou divočinu. Ne kýčovitě napodobeniny pralesa, důmyslně vystavěné tak, aby budily správný dojem, a přitom umožňovaly dokonale pohodlný postup, ale skutečný prales. Jak se zdálo, jeho společníci na tom dost možná nebyli líp. S ukázněností vojenské jednotky se mu seřadili za zády, trpělivě čekali, až proseká alkanským kotoučem křoviny, a pak s hlasitým odfukováním postupovali ve svých dokonale nevhodných oděvech za ním.

Když tímhle otupujícím způsobem prošli zhruba míli, takřka po celou dobu přes prudké svahy, les o něco prořídil, ty největkovitější stromy se vytratily úplně a místo nich se objevily první stavby. Hmm, stavby – spíš dávno vybydlené zříceniny tuctových vesnických domků, olezlý zvětrávající kámen, shnilé krokve popadané z dávno neexistujících střech, zchátralý selský nábytek v opuštěných zarostlých jizbách... Podle všech stop to nebyla pohroma, co zdejší obyvatele vyhnalo, nikde nebyly stopy násilí, bojů ani jakékoli jiné destrukce mimo zub času. Jako by se vesničané jednoho dne zkrátka rozhodli nechat všechno, jak to stojí a leží, svému osudu a vyrazit někam úplně jinam.

„No teda...“ Jilis opatrně nakoukla za jedny pootevřené dveře, jako by se bála, že po ní zpoza dávno vychladlé pece něco vyběhne – což nakonec nemusela být obava úplně bezdůvodná. „Kdo mohl postavit takovouhle hovadinu? A k čemu?“

„Jestli si takhle někdo představuje tvoření, tak nás před ním chraň bůh,“ přisadil si Kajnyr. „Tohle má být nějaký styl? A ani cesty tu neumějí udělat, to jsem vážně zvědavý, kdo jim do takovéhle hrůzy bude chodit...“

„Doufám, že nikdo.“ Varkangar se pousmál, spíš jen pro sebe. Tihle lidé nikdy nepoznali úpadek, hnilobu, marnost, pomalý zmar. V jejich životech bylo všechno, co mělo účel, pečlivě udržováno kouzly a co účel ztratilo, to prostě přes noc zmizelo, tiše a bezbolestně, a druhý den ráno už na stejném místě mohlo stát něco úplně jiného, nový, svěží projekt... Možná by nebylo marné pár těch trosek prolézt, jenže na to asi nebude čas – a nakonec, co by tam chtěl vlastně najít? Jen stopy prostých křupanů, nejspíš negramotných, co trávili život mezi polem a putykou a netušili, co se skrývá za nejbližším kopcem... Jen zbytečné mrhání drahocennými minutami, které může a měl by věnovat zdroji.

A jak to vypadá, i mnohem zajímavějšímu místu, kde se nachází...

Budova vejčitého dómu, nejspíš kostel nebo chrám, převyšovala chalupy i okolní stromy a na první pohled vypadala maličko zachovaleji, na tom ovšem nebylo vůbec nic divného. Stavby podobného druhu mají vždycky a všude za úkol vydržet o pár let dýl. Ve skutečnosti to byl stejně opuštěný relikv jako všechno ostatní tady; kamenné chrliče a ozdoby opadaly, ty zlacené ztratily lesk, barevná okna se pokryla špínou, omítku s rytinami rozežraly kořeny plevelných rostlin... Neporušené zůstalo vlastně už jen samotné skořepinové torzo, které...

Skořepina... Musíš najít skořepinu...

Pomalu se prosekával všudypřítomným houštím k bohatě tvarovanému vchodu – a když tam konečně dorazil, čekalo ho další překvapení. Na půlkruhovém štítu nad vraty spatřil důvěrně známý emblém nebo spíš jeho pozůstatky; soudě podle stavu okolních ozdob tady neúřadoval jen čas, spíš se zdálo, že se někdo pokoušel znak záměrně a velmi pečlivě odstranit. Ne ovšem dost pečlivě pro oko říšského vojáka.

„Kreidova svatyně. No to mě bac. Takže přece...“

„Cože, čí svatyně?“ zamračil se Kajnyr. „Nikdy jsem neslyšel o takovém bohu...“

„Jistě, ty asi ne, ale ještě tvůj dědek nebo pradědek možná jo.“ Varkangar začal opatrně prohledávat okolí vstupního portálu, pátral po možných pastech, co přežily své tvůrce možná o celá staletí. „Kreid je náš společný bůh, nás Thermadonců. Skutečný bůh, žádná pitomá modla pro klamání vidláků... To znamená, že váš svět musel někdy patřit k Thermadonu, nebo s ním aspoň měl dobré vztahy... A já chci vědět, kdy a jak se to změnilo.“

„Hele, já bych vážně Tryllu nedráždil,“ ozval se nesměle Tezlar. „Dobij si to svoje kouzlení a pádíme odtud...“

„Víš, proč nás ta fúrie nechala jít, zrzoune? Protože hledáme to, co může stát krk i ji, chceme to poznat a být se s tím. Nebo teda aspoň já. Tak buď zticha, splácíme jí vlastně dluh a ona to ví.“

„No tak jen aby to opravdu věděla,“ pokrčil Tezlar odevzdaně rameny.

Nástrahy, pokud tu vůbec nějaké kdy byly, dávno vzal d'as, a tak se Alkanec konečně odvážil otevřít už značně zarezlá vrata a vstoupit dovnitř. Na okamžik zadoufal, že tu Kreid Všemohoucí stále bude přítomen, že se mu prostě připomene a získá od něj rozřešení celé hádanky úplně zadarmo, sám ale věděl, jak směšná je to naděje. Tady Kreid dávno neměl s kým hovořit a za jakých okolností odtud vlastně odešel a jestli by tu vůbec ještě byl vítaný, to už v téhle chvíli taky věděl jen on sám.

Uvnitř byla chrámová loď přece jen o něco méně sešlá a rozhodně tu měl podstatně větší naději dopátrat se užitečných stop. Sama podoba sálu mu mnoho neprozradila, svatyně prvního z bohů se po říši vyskytují v tisících podob podle vkusu tvůrců – od oslizlých dřevěných barabizen přes čtvrtmílové pagody až po rozlehlé otevřené plošiny s otočnými střechami visícími ve vzduchu zcela bez podpěr, užívané pro svou vzhledovou neutralitu hlavně ve vyslaneckých čtvrtích. Kreid není marnivý ani vybíravý, rád přijde kamkoli, kde jsou mu jen trochu nakloněni. A naštěstí je i dost laskavý a vstřícný, aby jeho stopy dlouho přetrvaly i tam, kde už není...

„Víte co, milánkové?“ otočil se ke svému doprovodu. „Když máte takový strach, abysme tu netrdli moc dlouho, pomůžete mi. Prolezte všechen nábytek, co najdete, skříně, stoly, truhlice, a doneste mi sem všechno, co vám přijde zajímavé a co poberete. Přednost mají věci popsané a počmárané, když to nepřečtete, nevadí, já už si to přeberu. Tak honem, honem, než to zvládnete, prohlídnu si zdroj, dobiju zásobníky magie a zdejchneme se, jak jste si přáli. Zkoumat to můžeme potom, někde v klidu a pohodlí.“

Nezatvářili se příliš přívětivě, sami ovšem museli uznat, že rozumnější postup v téhle chvíli nikdo nenabídne. Otráveně, ale bez námitek se rozprchli do všech stran a ponechali ho jeho vlastní části úkolu.

Posadil se na zem, opřel se zády o zeď a soustředil pozornost na magické ohnisko tepající v zemi kdesi pod základy chrámu. Nemělo nic společného s Kreidem a jeho kněžími, to poznal okamžitě, postrádalo vlastně jakýkoli říšský vzor, který by dokázal určit. Znovu a znovu se pokoušel ve struktuře najít známé rysy, jakékoli, světlé nebo temné, uznané právem či pokoutní, pirátské, nenalezl však vůbec nic povědomého. Kdyby nevěděl, že to není možné, ochotně by uvěřil, že opustil Thermadon a navštívil úplně jiný hvězdný ostrov. Tohle možné nebylo, samozřejmě, ne za současných okolností – ovšem obráceně...

No nic, to se bude řešit potom. Že sem přišlo něco zvěncí, to tuší od samého začátku, a o co jde, zjistí teprve až bude mít dost sil tomu čelit. Naštěstí má magie v celém Všemohíru zhruba stejný základ, bez ohledu na to, kdo a jak se v ní vrtal, nebude těžké přizpůsobit si ji pro vlastní potřeby. Bez otálení spustil příslušné zaklínadlo a zásobníky se začaly kvapem plnit; výborně, teď si nabere ještě víc, než kolik měl při průchodu Butchovou Branou, mnohem víc. Nasbíral tady za tu chvíli spoustu drobností, co v případě nouze svedou magii pár dní uchovat, na zbytek pátrání by to mělo bohatě stačit. Spokojeně vzhlédl ke klenutému stropu...

... a démonická tvář na jedné z oprýskávajících maleb mu úsměv tiše vrátila.

Během okamžiku stál v obranném postoji, paže připravené vychrlit třeba všechnu načerpanou sílu v jediném výpadu - však je jí tu ještě dost a dost – a raději se snažil nemyslet na to, kolik stejné síly už odtud mohl získat ten druhý. Probodával očima sírově žlutý obličej vysoko nad sebou, nezdálo se ovšem, že by na něj udělal kdovíjaký dojem – nebo přinejmenším ne takový, jaký by rád. Neznámý si ho prohlížel s jistým zaujetím, to ano – asi jako roztomilé domácí zvířátko, dobře vyřezanou hračku pro mláďata. „To je on!“ ozval se odněkud Tezlarův výkřik. „Teď ho vidíte všichni, ne? Honem pryč!“ Ústa beze rtů se roztáhla k ještě širšímu úsměvu, i šestice očí jako by se usmála, pokud se z nich vůbec dalo na něco usuzovat. Pak od stropu vyrazily první oslepující blesky.

Instinkty málem Alkance vyprovokovaly k okamžitému protiúderu. Zarazil se takřka v posledním okamžiku; cosi ho varovalo před zbrklostí, upozornilo ho, že tentokrát je něco jinak, něco zásadního. Bílé jazyky neútočily, ani na něj, ani na žádného z druhů, jak se ještě stačil ujistit, než mu zmizeli za vraty. Nechtěly vraždit, neměly chuť trhat hlavy a párat břicha, právě naopak – když klouzaly dolů po zdech, lehce se vlnily jako nějaké podivné exotické liány a mizely pod podlahou, aniž za sebou zanechaly sebemenší škodu. Působily téměř něžně, étericky, jako by se s budovou mazlily a o nic jiného vlastně nikdy ani neměly zájem.

Možná byla Kreidova svatyně pro cizáka nějakým způsobem významná, možná ho zajímal jen magický zdroj pod ní, ale proč ten by nakonec někdo dával právě sem, kdyby to nějak nesouviselo se samotnou stavbou? Alkanec zauvažoval, jestli by i tak nebylo lepší se s vetřelcem utkat hned tady a pokusit se ho aspoň odrazit, nakonec ten nápad zavrhl. Čert to vem, snad už se ze mě stává baba, ale to takového duelu nejdu. Ne když pořád ještě nevím, o co jde, když to není nutné a když nás ještě navíc tlačí čas.

A najednou bylo všechno pryč, žlutý přízrak, prsty tajemných zaklínadel i ta dusná atmosféra skrytého opovržení. Pryč byli bohužel i Kajnyr, Tezlar a Jilis – ale co, ať si utíkají, poseroutky, co na tom? Je jenom jeden směr, kudy můžou jít, nebo kudy si spíš troufnou. Však je dohoní ještě na cestě, snad je i napadne, aby na něj někde ve skalách počkali.

Zatímco se jeho magické rezervy dál plnily, začal zkoumat hromádku drobných předmětů u nohou. Aspoň že mu sem něco stačili natahat, než se zdekovali. Asi tucet drobných dóziček, misek a ubrousků, no, tenhle komediantský svět si holt vybere daň na každém, několik zapomenutých amuletů, výborně, další špetka zásob. A texty, co psané texty? Jsou tu taky, díky všem bohům. Zpuchřelé svitky s vybledlým, už takřka nečitelným písmem, ale i měděné tabulky s raženými literami, no to je dost, že mezi služebníky věčnosti taky někdo umí v měřítcích věčnosti uvažovat.

Opatrně poskládal všechny nálezy do torny – ty, co nepomůžou, se pořád ještě můžou doma aspoň prochlastat – zbytek času pro obnovu sil sám využil k propátrání některých koutů, nakonec ještě chvíli postál pod mlčenlivou kupolí, jako by čekal, že se stane něco dalšího, cokoli, co mu napoví, proč ho modrý muž nasměroval právě sem...

Nestalo se vůbec nic. Chrám mlčel stejně jako desítky, stovky let před jeho příchodem i po něm. A nejasné tušení, že se právě spustilo něco důležitého, to snad nebylo ničím víc než zbožným přáním. Nebo hrou zjitřených nervů.

Pokrčil rameny, hodil batoh na záda a vyrazil za svými společníky.

X

„Nemusela sis kvůli nám dělat škodu, to vážně ne.“ Olst se pousmál, trochu uštěpačně, ale však on to tak nemyslí, holomek jeden. „Naše staré pláště jsou hezké dost. A zvykli jsme si na ně. Ale stejně díky za tu námahu.“

„Olst, já si dělám škodu každý den, jestli jsi to ještě nepoznal. Jsem zvyklá.“ Trylla Gruban se všemi zbytky sil snažila odlehčit hněv, jenž z ní po událostech dnešního dne stále

ještě nevyprchal. „Morduju se s hadříky pro zástupy hovad, co zaslouží uplést nejvýš tak oprátku na krk. Každá práce musí být dost kvalitní, aby si nad ní pár dní chrochtali a dali mi pokoj, a ne zase moc dobrá, jinak nad tím zdechnu, než toho tolik vytvořím. Nechávám se od těch vampýrů vycucávat radši takhle, protože to bolí o trošičku míň, ale jestli si myslíš, že z toho mám radost, tak jsi, hochu, zatraceně vedle. Radost mi děláte vy.“

Pohladila hřbetem ruky svou poslední práci a než stačil cokoli namítnout, otočila se ke skupince mágů soustředěných na opačné straně laboratoře kolem namodrale tepajícího éterického kruhu. „Ragul, vidíš? Rád chodí po městech, po krčmách, už je z toho celý uválený, ty prasata si tam v životě ani neutřou prach. Má rád purpurovou a utloukl by se po zlatých výšivkách – a já chci, aby právě tak krásně zazářily jeho oči, purpurově a zlatě... Yzladym, támhle. On nic neřekne, mlčí, jak je den dlouhý, ale já vím, jak zhnusený už dávno je, ze všeho, co se na něj zvenku valí. Neměl to lehké, však ho znáš, ne? Ale až se oblékne do té své modří, zase se usměje, aspoň na chvilku, všechno, co prožil, bude k smíchu jako staré škrpály někde v almaře... Vy pro mě nejste škodná, Olste. Vy jste ti, kvůli kterým škodnou ještě dokážu strpět. Tak neblbni a ber.“

„Myslíš, že bych se odvážil Velkou tvůrkyni odmítnout?“ Čaroděj se ušklíbl a opatrně, téměř s posvátnou úctou, převzal nový plášť složený do úhledného balíčku. „Určitě ho využiju, díky. I když bych si ho nejraději nechal jen pro ty nejslavnostnější příležitosti.“

„Třeba až Ulmu Drrah vezme čert? I s celou její sebrankou? A přibere si k tomu i tu naši?“

„Třeba,“ zasmál se Olst a pak mu tvář náhle zvažněla – ten přechod byl natolik rychlý, až Trylle zatrnulo. „Když už jsme u té sebranky, něco se děje se zdrojem v jihozápadním Silanském hvozdu. Právě s tím, jak kolem něj procházeli naši návštěvníci od Ulmy...“

„Tak, a je to tady. Jako bych nevěděla, že se jim nedá věřit! Přihítí se, kam je nikdo nezve, a když už je na ně člověk hodný, hned se mu odvděčí po svém! Co tam provedli?!“

„Vůbec nic. Jdou přesně tak, jak jste si ujednali, neodbočili ani o píď. Krom toho, ta... změna je mnohem vážnější, než jakou by mohli způsobit. S něčím podobným jsem se jakživ nesetkal, až se děším... No, možná jsem ty čtyři neměl ani zmiňovat.“

„Jenom je klidně zmiň, neviňátka. A vysvětli mi, jak to, že se nám ze všech zdrojů pokazí zrovna ten, ke kterému se přiblížili. Trochu zvláštní náhodička... Já bych za to vůbec nic nedala, že jsou tak špinaví, až je z nich na zvracení i těm čárům. Nebo ten jejich umělý panák, čert ví, jaká svinstva Ulma použila na jeho výrobu, třeba on nějak způsobil, že...“

„To nebyl fantóm, Tryllo.“ Zaznělo to až příliš jednoznačně, než aby se mohla utěšovat, že Olst žertuje nebo na ni valí nepodložené domněnky.

„Počkej, nechceš snad říct...“

„Prověřil jsem si ho, když tady byl, všichni jsme ho prověřili. Nebo myslíš, že nás nezajímalo, jak vznikl, nás, špičkové kouzelníky? A jestli není nebezpečný? Na hvězdách opravdu žijí jiné národy, v tom ani Ulma Drrah nelže – a já jsem si jistý, že on z jedné takové přišel.“

„Zatraceně, proč jsi ho neusmažil, dokud jsme ho měli na pánvi?“

„Nemyslím si, že by nám chtěl škodit. Ale cítím, že spolu s ním se objevili další, mnohem horší. Že s ním nějak souvisejí, i když je nezná. Měla bys brát vážně, co říkal Sip.“

„A to všechno se musím dozvídat až teď? Já...“

Ze zadu se ozval výkřik, téměř jednotlivý souzvuk pultuctu hrdel. Trylla polekaně otočila zrak k místu, kde její mágové pracovali na svých pozorovacích úkolech, a v dalším okamžiku měla co dělat, aby se nerozkřičela s nimi.

Modravý koláč už nebyl modravý, zářil teď jasnou bělobou, brutálním oslepujícím odstínem, jenž spořádal všechny ostatní barvy a v podobě dlouhých jazyků se začal probíjet ven, za vymezené hranice. Nebyl ovšem ani zdaleka dost prudký, aby si nevšimla, co provádí; jak poutá a svazuje mágy jako slaměné věchty, dere se jim do těl i do myslí a potom, když těla

i myslí vzdávají poslední chabé pokusy o obranu, odhazuje je na podlahu, nehybné, tiché, žalostná torza, popálená a vypálená...

„Panebože... Tumáš, podrž mi to ještě chvílku.“ Olst jí hodil nový plášť přes rameno, snad se bál, že v dlaních by ho nemusela udržet, a vyrazil. Zaslouchla ho, jak ještě v běhu štěká slůvka zaklínadel, zaplavila ji hrdost, když vypustil na vetřelce první protikouzlo, vyrval mu ze spárů první trpící oběť a pokračoval dál – ale pak jí úleva rychle začala na srdci hořknout.

„Ta cizí věc nepodléhala Olstově síle, kdepak, ona si s ním hrála. Rozverně tančila mezi jeho výpady, občas nějakému úmyslně vmanévrovala do cesty, teatrálně sebou zaškubala, když ji protiútok zasáhl, na pár bezvýznamných chvil se stáhla, příliš krátce, než aby se to dalo jakkoli využít, a už tu byla zpátky. Bílé blesky se vlnily vzduchem, ladné jako boky konkubín, magové vedle nich připomínali překážející kusy nábytku, porcelánové vázy, co se jen nešťastnou náhodou připlety do cesty baletnímu mistrovi. Hnus, pokrytecké svinstvo plivající do očí čistotě, upřímnosti, stejně jako ti, co ho sem přitáhli.

„Nechte toho, slyšíte?! Je to past, zmizte, hlupáci!“ Trylla se vrhla útočníkovi vstříc; tady asi nepomůžou kouzla na výrobu košil, blesklo jí hlavou, ale co, však jsem u vás okoukala i pár bojových, měla by stačit, než dostanete rozum a zdrhnete, paličáci! Těla jejích přátel se okolo ní míhala snad ve všech myslitelných polohách, žádná z nich ovšem nebyla přirozená, žádnou by nezaujali dobrovolně. Na co, sakra, čekáte, chcete se tu pro nic za nic nechat uškvařit? Pitomí chlapi, tisíckrát můžou opakovat, jak prahnou po míru, tvářit se jak andílci, dojde ale na rvačku a oslepnou, ohluchnou, no, bohužel potom často navždycky... Nepřejte si mě, až tohle vyřídíme!

„Neperte se s tím, hrome! Přišlo si to jenom pro vás, nechte to na pokoji a zmizte!“ Nevěděla, jak dlouho křičela a střílela magií do kruhu před sebou, než si uvědomila, že ani jedno už nemá smysl. Vetřelec zmizel, kruh už zase blikal stejnou uvolňující modří – jenže když spatřila sežehlá, napůl rozpadlá těla na podlaze, kolik blankytného jasu by potřebovala, aby jí znovu vrátil klid?

Olst ležel ze všech nejbliž, s údy rozhozenými do stran, tragická i překvapivě smyslná poloha zároveň. Nový plášť snad ještě mohl využít, ovšem kouzelnickou čapku, kterou se mu chystala vyrobit jako doplněk, už těžko. Jaksi mu scházela místa, kam by si ji mohl nasadit.

Z úst Temné Legendy se vydral ryk, jaký neměl obdoby ani za nejmučivějších chorobných záchvatů, ani ve chvílích, kdy ztrácela pojem o matérii a měnila se v jedno jediné klubko bolesti. Rozechvěl sál, vydral se okny ven, až k obloze a po ní dál a dál, ke všem sokům, k nimž si zamlouvala ho poslat.

Potom posbírala všechny amulety, jež dokázala najít, z polic, zásuvek i kapes pobitých druhů, nezapomněla ani na jediný. S tváří zcela bez výrazu je pohodila na podlahu, otevřela jednu z knih ve zlatě kovaných deskách a nalistovala kapitolu o útočných zaklínadlech...

X

„To vážně něco z těch klikyháků vyčteš, fešáku?“ Jilis pochybovačně zavrtěla hlavou. „Mně to teda spíš připomíná takový ty strakatý čmáranice, co si moje holky věší nad pelech, aby se kunčofti dostali do správné nálady. Tadyhle ty dvě kolečka uprostřed s tím... ale no fuj!“ Z úst jí vyrazil vodopád charakteristického klokotavého smíchu, podle kterého ji dokázala poznat snad celá Ulmina zemička a i tady, v přečpané a uřvané krčmě daleko za hranicemi, okamžitě vzbudila pozornost. Nevítanou, jak jinak.

„Budeš se divit, krásko, ale vyčtu dost. No, spíš bych vyčetl dost, kdyby nám to nesežral pantáta čas.“ Varkangar opatrně urovnal na stole další z nalezených svítek a zklamaně se zamračil. Jakkoli pečlivě byly v chrámu uskladněny, křehký pergamen se na mnoha místech rozpadl a i to, co zbylo, vybledlo na samou hranici čitelnosti. „A nedělej takový kravál, nevíš, kdo se kolem může motat. Nebo co...“

„Ale no tak, přece se nebudeš bát té temné bosorky. Ted' už ji přece zadupeš do země i s jejími pejsánky, nebo ne?“

„No jistě, jenže nemám chuť na ni plýtvat kouzly. A na tyhle vandráky už vůbec ne. Jsou tady horší strašáci, co nám možná půjdou po krku...“

„Co tam tedy pišou?“ vzhlédl z druhé strany stolu od korbele piva Kajnyr. V hlase mu zněl upřímný zájem.

„Je to thermadonština, něco přes sto říšských let stará. Naštěstí mě na Purpurovém Žezle vyškolili v leccems, ono se někdy vyplatí nevlákat ani takové nesmysly, jako je dějeprava... Počkejte, přečtu vám to.“ Sklonil se nad svítkem, částečně kvůli špatné viditelnosti písma a také aby odlákal pohledy zvědavců, a hlasem právě tak tichým, aby ho slyšela jen trojice přátel, spustil:

... anžto nám, synům hrdým národů skaratských, dáno není za let stávajících truchliti jakožto též hněvati se a Osudu lítiti, neztratiliť jsme ničehož. Máme snad láti říši Thermadonské, že lid náš z otroctví propustila? Mnozí jiní pánové přec na slouhy zpupné své aneb po svobodách přílišných bažící karabáčů berou neb mistrů popravčích, nikolivěk že by jim volnosti oné kýžené sami a rádi darovali. Či máme snad se káti, samých sebe hanobiti studem, že mocný Thermadon neuznal náš Skarat za hodna státi se dalším z nespočetných světů jeho vazalských? Nejenže sami bychom cti osobní jakož i hrdosti národní takto ztupili, než důvodů samých pro to není. Čekají nás zítřkové mnohem zářnější nežli po boku impéria usurpátorského i otrokářského mohli bychom se nadíti. Mistři řemesel magických totiž právě za dnů těchto objevili...

„Dál to asi nebude, co?“ utrousil Kajnyr, když Alkanec začal stáčet pergamenový útržek do ruličky. „V nejlepším přestat, nojo... Tak to chodí.“

„Dobře, aspoň už víme, jak se jmenuje váš svět. Lepší než nic. I když co se mě týče, radši bych si přečetl něco o jeho historii, hlavně za poslední století.“ Varkangar si zhluboka přihnul kvasnicového piva; chutnalo prachmizerně, ale na to si v místních podmínkách už začínal zvykat. Tady zjevně daleko víc než na chuti záleželo na tom, jakým způsobem držel holbu a jak při pití nakláněl hlavu. „Zatím to vypadá, že někdy v té době se Rada kouzelníků rozhodla, že z vás nevydojí dost zlata pro říšskou pokladnu a že krotit místní vzpurnou holotu jí za to nestojí. A hned potom přišly ty vaše zdroje.“

„Nevím, jak komu, mně to přijde šokující až dost,“ opáčil Kajnyr.

„Jistě. Tobě jo. Strávil jsi celý život v téhle díře pobíháním mezi krámky a putykami. Až místo toho budeš pár let pobíhat mezi světy, na leccos si zvykneš... Mě by teď spíš zajímalo, jak se tu ta nová magie vzala. Byla tu odjakživa, akorát nikdo neměl potřebu si jí všimat, anebo ji sem někdo podstrčil až ve chvíli, když se vás zřekl Thermadon? Šoupnul ji sem ve vší tichosti a kochal se zdálky, jak si s ní poradíte, anebo kolem toho udělal humbuk, učil vás nebo vám tu chtěl kralovat nebo tak něco...? To jsou věci, co bych rád věděl.“

„Já myslím, že na někoho takového bysme nezapomněli,“ namítl Kajnyr vcelku oprávněně. „Zůstal by aspoň v legendách, jako čaroděj, bůh, mýtický hrdina, co já vím... Nic takového nemáme. Prostě jsme objevili zdroje, ti nejpovolanejší je probádali, naučili nás s nimi zacházet, no a to je celé...“

„Dobře. Na náhodný objev já ale nevěřím. Jednak by to vážně byla sakra velká náhoda, a pak, toulají se nám tady nejmíň dva cizáci, co viditelně mají k celé věci hodně vřelý vztah... No a taky se ptám, proč se tu vlastně nikdo nesnaží o nadvládu? Skarat musí skrývat obrovskou sílu...“

„Jak to, že nesnaží? Co Ulma, Trylla? A další v jiných...“

„Nebud' k smíchu, fajfko. Pár kašpárků, hrají si na pískovištích jak mlád'ata, nic víc. Jsou stejní jako vy ostatní, akorát komediantské masky mají trošku víc načančané... Já mluvím o

někom úplně jiném. O někom, kdo se zmocní **všech** zdrojů, vyrazí dobývat světy po tuctech, vraždit obyvatelstvo po tisících nebo i víc a...“

„Jsi škarohlíd, bojovníku.“ Jilis ho přátelsky poplácala po rameni – nebo snad i víc než přátelsky? Neměl chuť nad tím dumat. „Dělá nám někdo něco zlého, teda kromě Trylly? Žijeme, tvoříme, milujeme se... I kdyby za to vážně mohly nějaké příšery z hvězd, nenapadlo tě, že právě v tom může být celý smysl? Třeba si taky rádi hrají a jejich kuželky jsme my...“

„A víš, že mě napadlo už i to, krasotinko? Jenže ti dva, co si s vámi hrají, se vůbec netvářili, že by jim šlo o srandičky. Jo, Skarat vypadá jako nějaká hodně ujetá hra, ale dokud se o tom nepřesvědčím, tak počítám s tím, že je víc než hra. Něco mnohem víc. A nebudu čekat, až na nás to něco vybafne a začne kosit ty, koho mám chránit.“

„Máš přece těch lístečků víc, ne? Tak třeba v nich ještě...“

„Kdepak. Ty ostatní jsou na starou bačkoru. Rozpisy mší, zpěvníky, seznamy nábytku, nějaké bláboly o lásce ke Kreidovi... Budeme hledat dál, musí tu být mraky opuštěných osad a chrámů a...“

Hlasité Tezlarovo zasténání přetrhlo Alkanci další řeč. Připravil se k boji, zatím se však neobjevily známky magického útoku ani jiného nebezpečí, ne takové, jaké by dokázal rozeznat. Mužik sám vzápětí utichl, hosté u okolních stolů si ho ještě chvíli měřili překvapenými pohledy, než někdo houkl cosi o chlastu a správné míře, všichni se zasmáli a vrátili se ke svým věcem.

„Copak, zrzku? Zase...?“

„Ne, ne, tohle nebyl tamten... Nebylo to tak silné, spíš jako někdo od nás. Ale kdyby zabíjela nenávist, je už celý tenhle pajzl v pánu... Možná se mi něco zdálo.“

„Možná, kamaráde, možná...“ Za oknem krátce blýsklo cosi oranžového, dům proti krčmě se zavlnil v přílivu nového světla – snad jenom obyčejná louč, ohýnek přibarvený nějakým alchymistickým svinstvem, jenže tohle nebyla chvíle, kdy si mohli dovolit brát cokoli na lehkou váhu. „A možná taky ne. Čekejte, hned jsem zpátky...“

Krokem dost volným, aby zbytečně nepřitahoval pohledy, a dost rázným, aby odradil rváče a zlodějíčky, vyrazil Varkangar k dveřím. Hostinskému položil na stůl hrst mincí, neměl chuť mít v zádech jeho pohůnky, rozrazil vchod a vyběhl na zápraží, do ticha setmělé a téměř prázdné ulice. Téměř – až na Tryllu Gruban, postávající se založenýma rukama hned pod schůdky. Málem do ní vrazil, přesto neuhnula o jedinou píď, dokonce se ani bezděčně neodklonila – jako by jí opravdu hodně záleželo na tom, aby v noční temnotě nepřehlédl tu její.

„Zdravím, válečníku,“ usmála se tím svým lehce nahořklým úsměvem, který stačilo spatřit jednou a do nejdelší smrti už by si ji s nikým nespletl. „Jak se daří? Utržil jsi vítězství?“

„Co chceš?“ Neměl nejmenší chuť pouštět se do slovních tahanic, ať už pod maskou zdvořilosti nebo bez ní. „Jdeme přesně tak, jak jsme se dohodli, vypadneme z tvého dvorečku včas a dokud tu budeme, nechystáme se ti ani krást košile, ani vraždit kamarády. Nemusíš nám celou dobu stát za zadkem.“

Při posledních slovech se její výraz na kratičkový okamžik změnil, prokmitla jím nevýslovná bolest, o to děsivější, že se ji zjevně snažila skrývat. Stále ještě netušil, jestli má před sebou skutečnou Temnou Legendu nebo jen magicky přenášený obraz, a mimoděk zadoufal, že to nebude muset zjišťovat.

„Možná jsem se v tobě zmýlila. Řekli mi, že nejsi fantóm, řekli mi to ti, kterým jsem... kterým věřím.“ Znovu ten záblesk utrpení, vnitřních muk, jaká snad ani na Alkanu nemají obdoby. Střípky a útržky výjevů z jejího hradu, z Kreidovy svatyně, z Ulminy metropole se pomaličku začínaly skládat do nových obrysů – do obrazu, který se Varkangarovi ani za mák nelíbil.

„Tak to gratuluju. Jsem rád, že máš aspoň nějaký rozum, i když ti ho musejí přežvýkat cizí hlavy...“

„Však ty taky nebudeš žádný svatoušek, křupane... Máme hodně společného, řekla bych.“
„Jo, to máš bohužel asi pravdu. A zrovna na tuhle svoji část moc pyšný nejsem... Hele, ještě jednou: co chceš?“

Trylla se znovu usmála, jako by jeho otázku ani nevníkala. „Ty nuly, co ses s nimi rozhodl vandrovat, jsou ti vůbec k něčemu?“

„Jistěže,“ odsekl chladně. „Třeba Tezlar umí vycítit nebezpečí dřív, než...“

„A ti ostatní? Ta nevycválaná kurva? A ožralý uslintaný krčmář?“

„Ale... Mívala jsi ho sama mezi oblíbenci, nebo ne?“

„To mi radši ani nepřipomínej!“ Trylla znechuceně zavrčela. „Je to srab, ubohý srab a pokrytec až na půdu!“

„A já jsem podle tebe lepší?“

„Jsi silný. Nejen v ramenou, ale hlavně tam uvnitř. Máš prořízlý jazyk, pádnou ruku, a přitom je v tobě něco... upřímného, ryziho, oddaného dobru.“ Komplimenty jí viditelně nečinily takové obtíže, jak se na první pohled mohlo jevit – pokud mířily do správných míst. „Poslechni, já nevím, po čem nebo po kom tady pátráš, ale rozhodně ti můžu poskytnout lepší prostředky než Ulma Drrah nebo kdokoli z jejích slouhů...“

„Takže mi nabízíš... přátelství?“

„Ano.“ Nezaváhala ani na okamžik. „Možná občas budeš mít chuť mě podříznout, ale rozhodně na tom nebudeš tratit tolik jako s těmi...“

To už nevydržel a rozesmál se, hlasitě a od plic, bez ohledu na cokoli, čím mu zlověstně ztichlé kouty kolem mohly odpovédět. „Víš, paní Temná, já si nejdřív myslel, že se prostě jenom lísáš, protože ti teče do bot. Že se bojíš toho zla, co nám tady odněkud vystrkuje růžky a já jsem jediný, kdo ho možná může zarazit. Ale teď už vidím, že jsem ti křivdil. Ty vážně sbíráš přátele takhle, **všechny** přátele.“

„Co tím chceš říct?“

„Ale, v podstatě nic... Podstavec už máš pro mě připravený? A peří na oprášování? Jen ať na mě nevyblednou barvy, ať návštěvy pukají závistí a roztrubují o mně zprávy po světě, jo, ať celý ten prašivý Všehomír, co bys ho nejradši sežrala, zezelená a zalkne se sám. Ušetří ti to práci a ještě se mu budeš moct hezky od plic vysmát.“

„Ty jsi šílenec, naprostý blázen!“

„A ty jsi zase temná můra, co přátele nepotřebuje, jen exponáty do sbírky a ta sbírka není nic jiného než zbraň. Ale v tomhle já ti pomáhat nebudu. Ty hloupá, já jsem v temnotě vyrostl, v té opravdové, co ti denně jde po krku, a do konce života jí mám plné zuby! Jo, spouště lidí musím pomlít fasádu a spoustu jich musím i zabít, ale víš, co ti povím? I k tomu největšímu syčákovi chovám úctu, když mu drtím lebku, ne kvůli němu, ale kvůli sobě – nakonec, většinou má aspoň dobré masíčko na zakousnutí. Já s tebou nebudu proklínat Všehomír, který mi nic neudělal, a nenechám se vystavovat v pozlacených kabátech, aby všichni viděli, o co přicházejí, když si nezasloužili tvoji přízeň. Sbohem!“

„Takhle to tedy vidíš?“ Z Trylliných úst zmizela veškerá laskavost, opravdová či hraná, teď už z nich skutečně odkapával čirý, neředěný jed. „Dobře, jak chceš. Tak si táhni za těmi svými chcípáky! Jsi stejný jako oni a stejně taky skončíš!“

Dáma v černém se zahalila do světelného oblaku a dřív, než se stačil přichystat na případnou obranu, zatančily v jasném kruhu jiskřičky přenosového kouzla, které ji v dalším okamžiku odnesly pryč.

Odnesly ji – ale nezmizely.

Právě naopak. V téměř plynulém sledu se začaly rozsvěcovat nad celým městem, od nejvýstavnějšího a nejlidnatějšího středu se šířily do všech stran k předměstím a stejně plynule kolem sebe rozprostíraly zářivá oblaka, ne už oranžová, ale temně rudá. Měšťané, ti, kteří už stačili spatřit, co se děje, houfně vybíhali z domů, nadšeně křičeli a jásali, vypínali paže k tomu podmračenému příkrovu, někteří vylézali na střechy, aby zaujali co možná

nejlepší strategické pozice... Nikdo neočekával nic zlého, na pochmurný styl své paní si tady dávno zvykli – jenže tentokrát to nebudou hadříky, co se jim sesype na hlavy...

Varkangar se otočil, vrazil zpátky do hostince, ještě v běhu vytáhl z kapsy melganionský zlaták a hodil ho na výčepní pult. „Tumáš, víc tady dneska ta holota nemohla proclastat. A teď se pakuj! Všichni se pakujte, slyšíte?! Padejte z tohohle města, jak nejrychleji zvládnete, bude se chcípat, ne jenom jako, ale doopravdy! Dneska večer tady všechno bude zatracené doopravdy!“

Pár jich začalo ječet, jiní se smáli, ale teprve když se zvenčí ozvala první hromová rána, za okny se zablýsklo a pak se všechny jejich tabulky svorně vysypaly do místnosti, začali ho brát vážně. Nechal je být, když vyrazili z židlí a začali se cpát a strkat u všech otvorů, kterými byli schopni protáhnout se ven. Víc pro ně v téhle chvíli udělat nemohl; jeho trojka ho potřebuje, přinejmenším jim musí nasadit stejný ochranný štít, jaký má sám už od chvíle, co podruhé spatřil Tryllu.

„Já budu bojovat,“ oznámil, když se mu konečně podařilo protlačit se k jejich stolu. „Vlastně je to celé moje vina, svým způsobem. Musím pomoci zachránit, co se ještě dá.“

„Jdeš se bít s Tryllou?“ Jilis nadšeně zatleskala. „Tak to jdu taky!“

„Ne, nejdeš. Nikdo si tady nebude vybíjet zášť kvůli nesmyslům, ne takhle. Vážně nestojím o to, mít druhou Tryllu ve vlastní bandě...“

„Víš, co jsi, ty jeden slizkej červenej plešatej...?“

„Jo, vím to úplně přesně. Ale abys neřekla, že jsem netvor, můžeš se dívat, nadávat a nasazovat červené nosy, co libo. Jen bojová kouzla ti nesvěřím. A teď honem odtud!“

Jediné rozhlédnutí po ulici, osvětlované už víc plameny požárů než loučemi, ho ujistilo o tom, co už vlastně tušil. Tady nepracovala mysl vojáka, ničitele ani zavražďovatele. Tady prostě někdo jen chtěl, aby to co nejvíc bolelo, nic víc, nic míň. Z primitivní imitace Brány nad střechami přšel ohnivý déšť, zapaloval budovy zcela náhodně, každý plamenný šíp ovšem neomylně nacházel nejhořlavější místo, ať už bylo na střeše nebo ve sklepení. Další útočící jednotky, květiny z magické substance rudé jako alkanská kůže, napadaly přímo pobíhající měšťany. Přisávaly se jim k trupům a škvařily je zevnitř, hezky pomalu rozpalovaly vnitřnosti jako uhlíky, snad se i kochaly bolestným řevem svých obětí. Křehký řád se znovu proměnil v chaos, rozsypal se jako domeček z karet a začal pohlcovat vlastní děti – jen s tím rozdílem, že v téhle zemi, v téhle temné žumpě, se nebude tvářit jako dobrodíní...

Ale co je vůbec nejdůležitější, blesklo Alkanci hlavou, v obou případech ho spustil stejný hybatel. Pokud si tedy při rozhovoru s Tryllou, při pohledu do její tváře, když jen tak mimoděk plácl o zabíjených přátelích, dal všechno správně dohromady.

Objevily se další květy, zářivě zelené, a zahájily stejný útok jako jejich žhavé protějšky. Tentokrát nepřinášely žár, ale docela jiný druh záhuby. Než jim v tom stačil zabránit, zmocnily se několika nešťastníků, co uvízli na střechách a kvůli ohni nemohli dolů, vyzdvihly je do vzduchu – a za okamžik už na dláždění dopadaly první kusy těl, paže a nohy odlomené od trupů hnílobou, páchnoucí maso, zmařené, nepoživatelné, ohavné. Za každého mrtvého v pevnosti desítky, stovky, tisíce. Ať zpráchníví, ať jim upadají pazoury, aby už žádná nezabila nikoho z těch, na kom opravdu záleží. Ať jim mozky uhoří v palicích se vším svinským hnojem, co je v nich – a jestli si ty, parchante z hvězd, myslíš, že toho využiješ a nažereš se, tak na to rovnou zapomeň, nezůstane ti tady v použitelném stavu vůbec nic!

Varkangar zavrčel zlostí nad tím nehorázným plýtváním a začal zvažovat první cíl.

„Ty nechutná mrcho!“ Jilis přemýšlela mnohem míň takticky než on, vrhala svá vlastní kouzla všude, kde se mihlo jen jediné Tryllino stvoření, a červené nosy slavily překvapivý úspěch. Tedy vlastně spíš pentle a nejen červené, ale i modré, žluté, bílé, pruhované, tečkované – omotávaly se okolo květů, svazovaly je jako pouta, stahovaly se okolo nich jako smyčky na šibenících, dokud útočící monstra nerozdrtily na neškodnou základní substanci a nepozřely. Nebo dokud je samotné nepohltily plameny.

Mnoho tváří, mnoho podob, ale jen jediný kořen, takovou tvář mělo kouzelnické umění Skaratu. Skuteční mágové dávno vymizeli, ztratili smysl, zůstala jen spousta nádeníků užívajících kouzla, jejichž podstatě nerozuměli. Tady nemohl být nikdo silnějším ani slabším mágem než kdokoli jiný. Jen síla zaujetí odlišovala vítěze od poražených. Nebo síla zášti.

Kousek před ním, v místě, kde se na hlavní ulici napojoval užší průjezd, se shromáždilo několik tuctů útočníků, zelených i rudých, aby skoncovali s houfem měšťanů namačkaných ve stínech mezi vysokými zdmi. Ti pitomci si nejspíš představovali, že tam budou ve větším bezpečí než na otevřeném prostranství a teď zoufale klopytali v marné snaze dostat se ven. Jak už to v podobných případech bývá, každý měl o směru a rychlosti úniku docela jiné představy a ulička se rychle změnila v neuspořádané klubko končetin.

Cílenými výboji zlikvidoval okolo tuctu létajících květů, když se ty zbylé – ovšemže posílené o několik desítek dalších, které se mezitím stáhly ze všech stran – rozhodly změnit přístup. Během několika okamžiků se slily do dvou obřích maxikvětů, uzavřely oba konce průjezdu a s hladově rozvlákněnými okvětními plátky začaly zvolna klesat ke svým obětem.

Tohle bylo zlé, moc zlé. Teď už nemohl střílet jen tak, hlava nehlava. Ne že by byl nějaký problém sprovodit ze světa i tuhle bestii – jenže takovéhle množství substance už nezmizí jen tak, s jediným zábleskem. Hynoucí magická materie by se takřka jistě stačila zřítit do davu, s účinky naprosto stejnými, jako kdyby tam vtrhla živá...

Kreid to zatrat'!

Spustil další kouzlo a jediným dlouhým skokem se přenesl na střechu nárožní budovy. Takže co asi bolí víc – uhořet nebo shnit zaživa? Ále, čert to vem, ten zelený je blíž, tak prostě půjde první a hotovo. Vypustil další řadu výbojů, trochu jinak uspořádaných než ty předchozí. Tentokrát ještě neměly nepřítele zničit, jen odtláčit nad téměř prázdnou hlavní třídu, do míst, kde s ním bude možné skoncovat bez větších škod na obyvatelstvu.

Dalšími a dalšími zásahy z nitra uličky postrkoval vetřelce pryč – a pak, když se už chystal na závěrečný výpad, zelenou nestvůru zničehonic omotala zářivě žlutá stuha.

„Zatracená hrdinka! Zabiju ji, přísahám Kreidovi, zabiju a sežeru hned, jak to tady skončíme!“ Jilis stála jen pár sáhů od místa, kde měla obluda neškodně dodělat, v rukou druhý konec stuhy, a pomalu odtahovala květ pryč. Dobře pochopila, co má v úmyslu, její pomoc snad přijde i vhod – jenže chycený útočník se teď kymácel ze strany na stranu, zmítal se jako uvázané divoké zvíře, kdo mohl vědět, kam přesně dopadne, až schytá poslední ránu?

Varkangar ještě jednou přehlédl ubožáky chycené do pasti, obrátil pohled k Jilis, zaťal zuby a vypustil bojové kouzlo.

Květ sebou naposledy škulbl, trochu se naklonil a rozpadl se na několik kusů, ty pak s hlasitým lupnutím dopadly na dláždění a roztekly se do širokých jedovatě zelených kaluží. Kdokoli by se jich v téhle chvíli dotkl špičkou prstu, spolkly by mu nejen ruku; Jilis se naštěstí podařilo včas poodběhnout stranou, jen pomalu mizející žluté pouto zůstalo ležet na zemi jako připomínka toho, co právě provedla.

To byla ta lepší zpráva.

Tou horší bylo, že neměla dost; místo aby se zaměřila na drobnější útočníky poletující všude okolo, vrhla se do uličky, aby se popasovala s druhou nestvůrou na opačné straně. Dav, jímž musela projít, ji téměř vzápětí skryl jeho očím.

Rozběhl se po střeších na protější stranu, ještě během přesunu pátil na rudý květ, aby ho dostal z průjezdu dřív, než se s ním začne prát ta samozvaná krotitelka. Podařilo se; jezírko žhnoucí materie se pomalu vsakovalo do spar mezi roztopenými kameny, dav se valil pryč bez valného ohledu na nebezpečí, rozváznější nebo zbabělejší osoby prostě strhl s sebou jako lavina. A možná i někoho nerozvázného, ovšem. Někoho, kdo prostě jen měl trošku jiný plán než tahle slepá panikařící lůza...

Noví útočníci obou barev se začali slétat nad místo nešťastného vítězství. Varkangar je bez milosti ničil dřív, než mohli vytvořit jakýkoli větší útvar, a mezi ranami stále rychlými

pohledy pátral po Jilis. Bez výsledku – jestli ještě neskončila sežehnutá, zpráchnivělá nebo nakonec třeba i ušlapaná, pak splynula s ostatními příliš dobře, než aby ji bez pozornějšího pohledu měl šanci objevit.

„Co tady provádíš, bohatýře?“ Slova za jeho zády podbarvoval podivný šelest, jako když několik hodně velkých mečů současně švihá naprázdno vzduchem. „Nech je být, jsou už mrtví. Trylla je bude štvát třeba do horoucích pekel, i kdybys tady vypustil duši.“

Rychle zničil ještě půltucet nejbližších protivníků a konečně se otočil, bez valné ochoty, bez nadšení. Podivné zařízení visící ve vzduchu jen na několika rychle rotujících lištách se mu ani trochu nelíbilo, technomagie z něj smrděla na sto honů – Sip Umgel na jeho kozlíku se však tvářil přátelsky a to pro tuhle chvíli stačilo. I Kajnyr na sedadle za jeho zády, i Tezlar, i... Ne. Nikdo další už ne.

„Ta vaše hampejznice se ještě motá někde dole...“

„Však si poradí, ne?“ usmál se krčmář. „Copak jsi jí nedal stejnou ochranu jako nám?“

„Mám dojem, že ji rozebrala na svoje vázací tretky. Dařilo se jí až moc...“

Všiml si, že oba Jilisini přátelé nepatrně pobledli. „Varkangare, ona už tam není,“ vzal si znovu slovo Sip. „Vyhlížíme ji skoro tak dlouho jako ty. Neblbni a polez, jenom tady mrháš silami.“

Zařval, chvíli se silou vší vůle krotil, aby další výboj nenamířil do vzdušného stroje, nakonec ho přece jen vyslal správným směrem. Houf pod nimi se konečně jakž takž zorientoval, protlačil se ven a začal se pomalu rozptylovat po širších třídách. Útočníci zamířili za novými cíli a ulička osaměla. Dokonale, neodvolatelně.

„Byla statečná, sakra statečná a sakra pitomá.“ Nevěděl, jestli ta slova patří ostatním nebo ulevují jen jemu samému. „Každopádně byla jedna z těch, koho jsem měl ochránit. Kvůli kterým nosím melganionský znak a nechám si nadávat od blbých velitelů...“

„Jasně,“ přikývl Sip už trochu přívětivěji. „Já se to potom pokusím zarazit, ehm, po dobrém... Teď ale poběž, nechceš ztratit další dva, ne?“

Nechtěl. A hlavně si přál nechat celé to nesmyslné zlo aspoň na pár chvil za zády, všechny nesmyslné tváře nesmyslného světa...

Když odlétali, ničil už jen ty protivníky, kteří se přiblížili víc než na dva sáhy k sedadlům...

6.

Letěli celý zbytek noci a během té doby nikdo téměř nepromluvil. Jen tiché svištění magicky poháněných lodních šroubů nad sedadly narušovalo dokonalé ticho skaratského povětří, stejně jako tmu částečně rozptylovala jen nazelenalá záře zdrojových krystalů pod podlahou. Ta a občasné halo plamenů, to když míjeli nějakou další z napadených osad. Nic z toho ovšem nedokázalo protrhnout dusné ovzduší v létacím stroji; ztráta Jilis Omfy zasáhla všechny mnohem víc, než do téhle chvíle dokázali připustit, i když důvody byly u každého docela jiné.

„Odvezu vás na východní hranici,“ protrhl konečně ticho Sip, když mraky před nimi obarvily načerveno první paprsky úsvitu. „Říká se, že se tam žije slušně a...“

„Ale houby, tady se nikde nežije slušně,“ skočil mu Varkangar do řeči. Kajnyr i Tezlar se zatvářili, jako by na ně namířil nabitý samostříl. „Už jsme prošli dva kraje a kde na nás byli slušní?“

„Jak to myslíš?“ V krčmářově hlase zazněl nezvykle pochmurný tón. „Pokud vím, zatím to je nějaké cizozemské monstrum, co nás dostává do potíží. A objevilo se mimochodem až když jsi přišel ty...“

„Přesně tak, fajfko. O to se s tebou nehádám – ale nemusím ti snad už vykládat, jakou sílu to monstrum má. Mohlo rozmáznout Teze u tvójí smradlavé krčmy stejně snadno jako tam

v chrámu nás všechny. A co udělá místo toho? Poštvete proti nám nejdřív jednu bosorku a pak druhou. Není to trochu divné?“

„Asi se nechce unavovat,“ pokrčil Kajnyr rameny. „Vždycky je pohodlnější nechat kydání hnoje na druhých, no ne?“

„Možná. Když jsou silnější než ty nebo se ti aspoň vyrovnají. Jenže Ulma i Trylla dohromady jsou jenom dvě ubzučené mouchy proti tomu, co by zvládl náš žlutý kamarád. A ani by se při tom moc neunavil. I mně by se možná mohl smát, rozhodně když jsem byl bez magie. Jestli nás chtěl zničit, šel na to zatraceně hloupě – ne, on si s námi hraje.“

„Neměl bys spíš říct, že si hraje *s tebou*?“ A my kvůli tobě zbytečně umíráme, zaslechl Alkanec zcela zřetelně nevyslovený dodatek.

„Kdepak. U mě snad maličko pozměnil pravidla, pro začátek, jsem úplně nový dílek v jeho stroji. Ale hraje si s vámi se všemi, už hezky dlouho. Nebo možná spíš provádí pokus...“

„Pokus? Jako alchymisti? Na co, probůh?“

„Tak to bych taky rád věděl. Třeba vás chce prostě poznat, jak si zařídíte život, když se vám uvolní otěže. Proto vás zbavil starostí, dal vám tu vaši všudypřítomnou magii. Zkrátka dokonalejší dobroděj, lidumil a filozof. Přesně to, na co já nevěřím.“

„Ani já,“ odfoukl Kajnyr. „To by pak nejspíš znamenalo, že jediní ničemové jsme tady my...“

„Tak to tě uklidním. Jediní nebudete, ani ti nejhorší.“ Varkangar se usmál. „Třeba mu zrovna o tohle jde. Jakým směrem se budete kopat do zadků, když o nic nepůjde a nic pořádného tím nezískáte – teď už jenom zjistit, co z toho celého získá on...“

„Nějak rychle sis udělal jasno... Máš nějaké důkazy, že je to zrovna takhle?“

„Počkejte, počkejte. Je tady ještě ten modrý, ten, co ho zabili v lese. Jak ten sem zapadá? Hodný alchymista ke zlému?“

Tezlarovi šlo zjevně spíš o to, utišit rodící se hádku, přesto se Varkangar nad jeho otázkou zamyslel. „Ani zlí strážníci nevráždí svoje hodné bratry, leda když se mezi nimi něco opravdu dost rozvaří. Bohužel se asi hned tak nedozvíme, co byl zač. Rozhodně ne od něj...“

„Myslíš?“ Jedno jediné slůvko se zachvělo ranním vzduchem snad na míle do všech stran - a v další vteřině nějaký neviditelný divadelní pomocník vyměnil kulisy...

X

Že zmizel vzducholet, mohlo být na tom všem šokující ze všeho nejvíc, aspoň na první pohled – kdyby si už na ten druhý nevšimli, že zmizela i krajina okolo něj.

Stáli uprostřed nehostinné skalnaté pláně pokryté rudým pískem, všichni čtyři uvězněni pod jedinou poklicí magických sil, nad hlavami jim visela narůžovělá obloha bez hvězd a bez slunce, přesto bylo všude kolem světla dost, jako by se rodilo ze samotného vzduchu. Alkanec na okamžik napadlo, že ho Butcha přenesl i s domorodou družinou zpátky na Melganion, do pouště daleko od města, a připravil nějaký hloupý žertík s jejich smysly, hned mu ale došlo, jak je to směšné. Zlodějíček těžko vyraje na vládního vyslance, nepolapí ho do pasti, ze které by neunikl – a kdyby už nějak dostal do pracek nezbytné prostředky, určitě by je dokázal využít účelněji. A hlavně výnosněji.

Odněkud zleva se ozval vzteklý křik a když se za ním otočili, spatřili druhou klec podobnou jejich vlastní, napůl skrytou do skalní soutěsky. Strnuli, když na ně zevnitř vykoukla známá žlutá hlava s rudými vlasy, chvíli cizáka pozorovali, jak rozzuřeně pobíhá sem a tam, bije do svého vězení bílými výboji a nakonec odevzdaně usedá na zem, a aspoň trochu se uklidnili. Tohle byl podle všech příznaků pravý škůdce, od něj přicházelo zlo, ať už to byl kdokoli, a pokud tu teď uvízl stejně bezmocný jako oni sami, mělo by to znamenat, že...

„Přesně tak, rudý bratře z Alkanu. Tohle je mé hájemství.“ Modrý se objevil v jediném okamžiku, žádné stopy přenosového kouzla, najednou tu prostě stál, jako by tu byl odjakživa a oni ho neviděli jen díky vlastní slepotě a omezenosti. Zvolil si místo přesně v polovině cesty mezi oběma klecemi, snad aby ho všichni přítomní dokázali vnímat stejně zřetelně – k čemuž si dopomohl ještě i tím, že teď měřil na výšku víc než pět sáhů.

„Myslel jsem, že je po tobě. Vypadal jsi dost mizerně a potom tam v lese...“

„Ne, jen se neboj. On mě nezabije, potřebuje mě.“ Pustinou otřásla vlna smíchu, zlomyslného i osvobozujícího zároveň – podle toho, kdo zrovna naslouchal. „Mučit a svazovat mě mohl, to ano, a náramně si to užíval. Jenže i s tím je teď konec. Díky tobě. A díky Kreidovi, jak bys možná řekl – ještě nikdy to neplatilo tak doslovně jako dnes.“

Zajatý cizák cosi zařval, na tu dálku mu ovšem nebylo rozumět ani slovo. Zřejmě nic důležitého, modrý mu nevěnoval ani špetku pozornosti.

„Kreid se ukázal, když vycítil tvou přítomnost. Ukázal se v chrámu, já ho požádal o sílu a on mi ji věnoval. Jsem teď stejně mocný jako ve chvíli, kdy jsem přišel na svět. Jako v časech, které nepamatuje nikdo z vás – dokonce ani on...“ kývl k zuřícímu žlutokožci.

„Výborně. Takže teď už asi budeš i vědět, co jsi zač, ne?“

„Jistěže vím. A povím. Když si to zasloužíš.“ Modrý se usmál a o půldruhého sáhu se zmenšil. „Podívej, příteli Varkangare, ty jsi válečník každým coulem. Muž chrabrého srdce, pevné vůle, nezlomné cti, atakdál. Tebe by určitě netěšilo přijít k hotovému, získat odměnu, aniž by sis ji musel vybojovat – nemám pravdu?“

„Chceš, abych ti tu dělal kašpara?“ štěkl Alkanec. „Nedělali jsme ti je snad všichni a dost dlouho?“

„Ach ano, ano, jsem poněkud hravý, to přiznávám. Nakonec to náleží k mému poslání. Ale o to teď nejde, nechci se bavit. Chci poznat, kdo z vás dvou si víc zaslouží mé služby, nic jiného.“

Azurová paže v širokém nabíraném rukávu několikrát mávla vzduchem – spíš pro efekt, jak Alkanec nevědomě cítil – a svět kolem se znovu změnil, anebo se snad oni sami přesunuli jinam, těžko říct. Každopádně nyní bylo okolí mnohem příjemnější na pohled, nehostinnou pláň nahradila bohatě zdobená síň s bělostnými zdmi, klenutým stropem zdobeným freskami a nablýskanou podlahou složenou z mozaiky červených a žlutých čtverců. Nábytek i jakékoli jiné vybavení zcela scházely, růžové nebe za okny posazenými až téměř u stropu napovídalo, že se od místa předchozí zastávky zase tak moc nevzdálili.

A klece byly pryč.

Osvobození z nedůstojného stanoviště Varkangara potěšilo, menší radost už měl z toho, že svobodu získal i jejich protivník. Jeho mohutná postava oblečená do přiléhavého oděvu z podivné kovově lesklé látky teď stála u protilehlé stěny – vlastně spíš křečovitě poskakovala než stála, patrně ve snaze vrhnout po něm svá útočná kouzla. Ze žlutých dlaní ovšem tentokrát nevylétl ani paprsek a jak si Varkangar vzápětí uvědomil, i jeho vlastní magické prostředky byly ty tam. Nálada mu opět klesla na bod mrazu. Rozmrzele se rozhlédl po Kajnyrovi, Tezlarovi a Sipovi, nakonec je objevil natěsnané na malém balkónku vysoko nahoře, bez dveří, schodů či jiné přístupové cesty.

„Skromné kolbiště, velmi skromné.“ Modrý se vynořil přímo uprostřed sálu, už zase stejně velký jako ostatní. Varkangarovi se jeho přítomnost zamlouvala čím díl míň a tenhle divný palác v čertvíjaké díře zrovna tak. „A přesto právě zde se odehraje velká bitva dvou hvězdných říší, velkolepé klání, jež rozhodne o osudu mnoha. Pánové, buďte vítáni!“

„Zrádce!“ Na obleku Alkanecova protějšku vzplálo několik drobných ozdobných světel, podezřele zavánějících technomagickými kličkami, a hned zase skomíravě pohaslo. „Budeš poslouchat, slyšíš?! Nejsi tu od toho, abys mi rozkazoval!“

„Můj milý Tyklomerame, tys nedokázal správně odhadnout ani mne, ani tady našeho přítele z Alkanu. Podcenil jsi naše možnosti, jak jen to šlo – proč věříš, že si zasloužíš být

mým otrokářem?“ Muž v kovovém rouchu znovu zavřískl, na modrého to však neudělalo nejmenší dojem. „Přesto ti dávám možnost vše napravit. Zdolej v poctivém utkání toho, s nímž sis zatím jen hrál, a můžeme pokračovat v součinnosti. Jako rovný s rovným.“

„No, nakonec proč ne? Dej mi pořádný žároflen a plastomagický štít a uvidíš, co z té plešaté nádhery udělám! Čím bude vlastně bojovat on, dřevěným kyjem?“

„Ale no tak. Řekl jsem, že chci zjistit, který z vás je mne víc hoden. Ne kdo je větší grobián.“ Modrý se vznesl vzhůru, otočil se hrudí k podlaze a roztáhl paže, jako by ji chtěl obejmout od stěny ke stěně. Volná tunika na něm tiše pleskala v neexistujícím větru, všechny ostatní zvuky z místnosti uprchly.

„Padesát polí od každé barvy,“ pronesl téměř slavnostně a oba sokové jediným pohybem shlédli ke svým nohám; nemohlo být pochyb, že se hovoří o podlaze, na níž stáli. „Stejná šance pro každého z vás, na začátku. Dál už to záleží na tom, jak se jí chopíte. Kdo první změní všechny soupeřovy čtverce na vlastní barvu, vítězí a stane se mým novým druhem a bratrem, se vším, co k tomu náleží. Bude-li to jeho přání, samozřejmě. Za pár chvil stisknu ruku buď tobě, Varkangare, na kameni rudém jako krev, nebo tobě, Tyklomerame, na podlaze žluté.“

„Má to snad být turnaj natěračů? Kde máme štětky a kbelíky?“ štěkl cizák a Varkangar po něm střelil opovržlivým pohledem. Začínalo být víc než zjevné, kam modrý bůh míří, a jestli to odhadl jen trochu správně, nemá tahle rozzářená kreatura nejmenší šanci ho porazit.

„Kdepak, příteli... Ty... štětky máte jen ve vlastní duši, v mysli a v srdci. Pokud si přeješ, aby některý čtverec zežloutl, prostě ho požádej a on zežloutne – když tedy nedá přednost té druhé barvě. Když dá, uvažuj, co bys měl změnit, aby ses mu zamlouval víc. Klání končí, jakmile celá podlaha získá jedinou barvu. Tedy do boje! Ukažte, kdo z vás je lepší!“

Tyklomeram vyzývavě zařval.

„Za Thermadon, říši Nejvyššího mága, ušlechtilé magie a Kreidem požehnaný kout nastupuje Varkangar Trhač střev z hrdého Alkanu, proti němu za Dymastolium Makrebulat, hvězdný ostrov magie propojené s vědou, přichází Tyklomeram Zářivý z Himestokelioreny, světa silných strojů, skleněných paláců a cest bez konce! Začínáme – teď!“

Poslední slůvko se slilo s dalším cizákovým výkřikem a snad jen vteřinu poté, co dozněl, směřovala už šestice očí k zemi, každý pár jiným směrem, všechny stejně pevné, zaujaté, dychtivé. Tři rudá pole změnila barvu téměř naráz a spolu s nimi zazářila i světla na obleku – tedy kromě těch, která jejich majitel bez magické ochrany rozdrtil na prach, když si začal oběma pěstmi hrdě bušit do prsou.

Ještě než skončil, vrátil se první ze čtverců k Varkangarově barvě, sám, bez říkání, bez jakéhokoli zásahu. Na zbylé dva stačilo několik vteřin soustředěného úsilí, mnohem míň než na zvednutí ulomeného stébka z cesty; nádvkem si Alkanec sám přibral několik dalších, ani je nepočítal, ještě ne. Na závěr se svému sokovi výsměšně zašklebil do tváře, aby ho vyprovokoval k dalším nepředloženostem. Tohle divné změkčilé zápolení ho ani trochu nelákalo, poslední, co si přál, bylo protahovat je nad nezbytnou mez, byť o jediný úder srdce, o jediný záchvěv myšlenky.

A pak, on ho stejně vyhraje. A ten technomagický kašpar nikdy nepochopí jak a proč.

Tyklomeram se třásl hněvem, všechny svaly mu hrály touhou probít se z téhle šlamastyky po vojensku, rozdrtit všechno a všechny, kdo se mu postaví do cesty. Jenže nebyl padlý na hlavu, nemohl si dovolit chovat se a uvažovat jako hlupák, ne pokud chtěl být hoden moci, jakou mu v jeho vzdálené vlasti svěřili. Byl vojevůdce, stratég, generál dobývající pro svou korunu země za obzorem, a jako takový si i počínal – se vším dobrým i špatným, co podobné postavení obnáší.

Poodstoupil k zadní stěně, aby měl přehled o celém prostranství a nic se nemohlo odehrát za jeho zády, ani hmyzí písknutí. Odhadl nepřítel, jeho síly, slabiny, taktické dovednosti a možnosti, jeho výdrž, porovnal to vše s vlastní stranou a vyšlo mu, že poměr schopností je

zcela neporovnatelný, jak taky jinak. Rozvrhl své vnitřní zdroje tak, aby vydržely až do konce tažení. Připomněl si důležitost dnešního dne, význam úkolu, slávu domovské říše i vlastní čest a plnou silou své neudolatelné osobnosti vyrazil do útoku. Čtverce začaly žloutnout po celých řadách, barva pomyslné dymastolské armády se valila jako lavina, dál a dál, přes další hory, pouště, pralesy, města a vesnice...

Varkangar jen tiše pokrčil rameny a usmál se. Když myslíš...

Žlutá záplava se zastavila jen několik řad od cíle, chvíli nerozhodně vzdorovala, jednotlivé čtverce zmateně blikaly nebo se zmítaly v neurčitých odstínech šedi – ale pak nastoupily cestu v opačném směru. Stejným, možná i o kapánek svižnějším tempem.

„To je podvod!“ štěkl Tyklomeram, v hlase zděšení a zoufalství smíšené se vzdorem.

„Protestuji! Musely mu v kapse zůstat nějaké čáry a...“

„Ujišťuji tě, můj milý, že jsou zabaveny do poslední šupinky, stejně jako ty tvé,“ opáčil lhostejně modrý. „Raději se soustřeď na klání.“

„Tak jste se spolčili! Je to jasné, nového pána se ti zachtělo a s tím, kdo tě mohl ověřit slávou, teď chceš zamést, co? Ale počkej, však já ti to ještě osladím! A tvému divoškému kumpánovi taky!“

Varkangar se ušklíbl a přeměnil další linii polí. Ty pitomče oprýmkovaná, možná ti to ještě nedošlo, ale tady nejsi ve válce. Tady si nepostavíš šiky z vojáčků, co ti dobudou pár kót a pak už se jenom budou starat, aby jejich svaly byly nakynutější a zbraně ostřejší než ty na druhé straně. I když přiznávám, že mně by to možná taky vyhovovalo líp. A nejsi ani v zemi Ulmy Drrah nebo Trylly Gruban, aby ti stačilo umět hulákat a naparovat se a všechno si před tebou sedalo na zadek. Možná bys mě porazil jako generála v bitevním tažení, prokoukl bys mé kejkle a vymyslel nějaké chytřejší, přesvědčil bys pár tisíc chlapů, že ostrý hlas a nedostatek pokory z tebe dělá ikonu, pro kterou stojí za to mordovat a umírat. Spousta takových jako ty mi dnes a denně dělá ze života peklo – jenže tady, kamaráde, tady ne.

Tady by ti pomohl jen moudřejší úsudek. Nejen ohledně mojí maličkosti, především ses měl zaměřit na toho šaška, co nás sem uvrtal. Na účel tohohle všeho, na důvody, proč se tu takhle zesměšňujeme. Víš mnohem víc než já, protože já pořád nevím skoro nic – tím spíš je hanba, jak se k tomu stavíš. Proto tady dneska spadneš z pomníku ty a ne já. Já koneckonců ani moc nemám odkud padat...

Poslední řada, v samém středu místnosti. Poslední zoufalé přetlačování o zbylé čtverce, urputný duel dvou mužů, kteří bojují o všechno nebo se tak aspoň cítí, protože nejsou zvyklí prohrávat – ačkoliv právě to jim v tomhle zápase mohlo přitížit. Teprve když na podlaze nezbylo víc než tři žlutá pole, dovolil si Varkangar ten přepych přiblížit se svému soupeři na doslech, promluvit, nechat promluvit jeho. Teď už to na výsledku nic nezmění, ten trouba svou šanci beze zbytku promrhal.

„Nic nezískáš, barbare!“ Tyklomerama neopustila válečnická hrdost ani tváří v tvář konci - aspoň něco, pokud za tím tedy bylo víc než jen vymytý mozek. „Přijdeme a převálcujeme vás všechny! Možná to bude stát víc životů, já je chtěl ušetřit, ale vojáci jsou nakonec od toho... Naše impérium nezná porážku!“

„Tvoje impérium je už dávno poražené, okáči. Nemá šanci, ze stejných důvodů, proč jsi ji ty neměl tady...“

„Co ty víš o Dymastoliu Makrebulat, primitive? Máme mnohem víc světů než celý ten váš Thermadon a to už vůbec nemluvím o jejich úrovni. A podrobíme si další, ať se ti to líbí nebo ne, žádným přetahováním o barvy, ale zbraněmi, odvahou a ctí! Kde budeš potom, chytráku?“

„Budu na bojišti, jako vždycky. Od narození vlastně jinde nejsem...“ Alkanec pokrčil rameny. „Tohle našťěstí nebude těžký boj. Jste slabí, ať je vás, kolik chce, vypomáháte si technomagii, oslavujete tuhle hnilobu jako každý, koho ovládá, nepřestanete se jí klanět, dokud vás nesežere... Víte, že nejste nic než hnidy, moc dobře to víte, to jen kvůli tomu se šíříte jako mor, cpete se dál a dál, i když máte dost. Jen když si přestavíte celý Všemohír

podle sebe, budete se moct cítit v bezpečí, jenže to se vám nikdy nepovede. Nakonec vás někdo zastaví dřív, než si z něj uděláte domácí zvířátko. A já doufám, že ten někdo bude zrovna Thermadonská říše!“

Poslední žluté dílce podlahy zrudly – a rudý byl i oblak magie, jenž se z ní vzápětí zvedl jako čerstvě probuzený šarkán, obalil poraženého duelanta a za sršení blesků ho během několika vteřin pozřel. Vlastně spíš vymazal, dost možná i přenesl jinam, to Varkangar prozatím nedokázal určit, ale po zkušenosti s modrým tam venku na skaratské lesní cestě už se zdráhal jen tak uvěřit, že všechno skončilo.

„Vážený přítomní, vítěz klání je znám!“ ozvalo se z výšky nad jeho hlavou a trojice Skarat’anů, patrně jediné publikum téhle frašky, hlasitě a upřímně zajásala. „Varkangar Trhač střev prokázal, že je nejen silnější, ale i moudřejší, chytřejší a čestnější a od dnešního dne je to on, kdo se stává mým novým druhem! On a říše, jejímž jménem zde bojoval! Oslavujeme a veselme se, přátelé!“

Nad tou říší bych ještě tak nejásal, ušklíbl se Alkanec, jen počkej, až si tě opravdu vezme do prádla. Ale vymlouvat ti to nebudu, pořád lepší, než abys to táhl s nepřítelem... Počkal, až se modrý zhmotní po jeho boku, mlčky přetrpěl ceremoniální potřásání rukama a jakmile přival oslavných frází zeslábl aspoň natolik, aby se do něj mohl vmísit, připomněl slib z planiny před palácem...

„Ovšem, alkanský bratře, ovšem,“ přišla okamžitá odpověď, až podezřele ochotná. „Máš právo vědět, co se ve tmě pod vašim svícnem doopravdy dělo, po dlouhé roky, desítky let. Ale jsi určitě vyčerpaný po boji. Hádám, že by ses rád vrátil někam, kde to trochu znáš, nemám pravdu? A tví společníci určitě taky...“

Chtěl protestovat, důrazně se ohradit proti dalšímu zdržování, ale dřív než se stačil nadechnout, palác s krvavou podlahou a růžovým nebem za okny se rozplynul ve mžítkách...

X

... a místo nich mu foukl do tváře ranní vánek od východu, do uší se opřel bzukot hmyzu, křik vzdušné havěti a také tiché švihání lopatek vzdušného stroje. Všechny ty důvěrně známé maličkosti běžného thermadonského světa, ano, i tenhle je měl, i když se ho říše zřekla. Rozhodně jich měl víc než místo, kterému právě dali vale.

„Kreidovy kosti!“ Varkangar zamžoural po přátelích. Seděli přesně tam, kde měli, všichni tři, Sip u kormidla, Kajnyr s Tezlarem na sedadle za ním. Netušil přesně proč, ale přišlo mu, že nikdo z nich není ani trošku zaskočený. „Snad to nebyl celé jen pitomý sen!“

„Jestli jo, tak se nám zdál všem,“ houkl Kajnyr.

„No, aspoň že tak... Takže co teď dál? Turnaj šašků jsem vyhrál, ale jak to vypadá, pořadatel s výhrou nám zase upláchl...“

„Vyhráls naše životy, to je ti sakra málo?“ ozval se zepředu Sip. „Jestli chceš víc, musíš se o to ještě trochu porvat. Co my s tím?“

Alkanec vyskočil, nadechl se – a pak se zase posadil, jen mávl rukou a otočil pohled na krajinu ubíhající dole pod nimi. Čert ho vem, neřáda, nakonec má pravdu. Co je jim do nějakého Thermadonu, který odvrhl jejich rodnou hroudu? Proč by se měli starat o jeho potíže, spojence a nepřátele? A co je jim do něj a do jeho starostí? Celou dobu nedělá nic jiného, než že je tahá z žumpy, do které je sám zavlekl, a jednoho... jednu z nich, důležitou pro všechny, ani vytáhnout nedokázal... Nejsou jeho přáteli. Jen lidmi, kteří se bez něj pro tuhle chvíli neobejdou – a podle všeho jim to hýbe žlučí s každým novým zbytečným utrpením víc a víc...

„Taky že se porvu,“ zavrčel. „Najdu ho a bude mít hodně co na vysvětlování, nám všem. I kdyby to vážně byl nějaký bůh. **My** máme na své straně daleko silnějšího boha.“

„O tom vůbec nepochybuji, bratře. Jsem jeho dlužníkem. A tvým také.“

Modrý se vznášel necelé dva sáhy od samoletu, tentokrát mu ze zad vyrůstala široká dračí křídla, několikanásobně větší než on sám; líně se vlnila povětřím a na první pohled bylo zjevné, že nejsou ničím víc než stylovým doplňkem, že jejich majitel by se docela dobře udržel ve vzduchu i bez nich. Na rozdíl od mnoha jiných podobných případů to tentokrát Varkangarovi přišlo i celkem vkusné.

„No vida, tak přece,“ předešel ho krčmář. „Taky mě už začínáš docela zajímat... Takže ty jsi nás stvořil?“

„Já? Kdepak. Já nejsem stvořitel života. Jen Kreid Všemohoucí dokáže...“

„Dobře víš, jak to myslím. Stvořil jsi zdroje?“

„No...“ Neznámý jako by posmutněl, zvláštním, nezemským způsobem přesahujícím běžná měřítka. „Vlastně ano i ne...“

„Hele, modroksichte,“ vložil se do věci už netrpělivý Alkanec. „Na něčem jsme se tam venku dohodli, ne? Já jsem ti hezky udělal cvičenou opičku, i když bych ti radši vyrazil zuby, takže konečně přestaň mluvit v hádankách a pusť se do toho. Jak se jmenuješ, co jsi zač a co tady chceš?“

„Nemám jméno. Ty si taky nepojmenovááš svoji košili a svoji zbraň...“

„Cože?“

„Nejsem bůh, i když rozumím, že vám tak mohu připadat. A nejsem ani živá bytost jako vy všichni tady. Jsem vlastně jen... pouhý nástroj.“

„Nástroj? To má být zase nějaká komedie?“

„Ano, nástroj. Jako tvůj bojový kotouč – nebo možná spíš jako kouzelnické svazky ve vašich knihovnách. Ti, kdo nás vyrobili, mnoho světelných věků od vašeho Thermadonu, byli moudří, laskaví, dychtiví poznání, zacházeli s námi téměř jako se sobě rovnými – ale jména nám nedali ani oni.“

„Dobře, to je nakonec jedno. K čemu teda vlastně máš sloužit, ty nástroj? K tomu, abys dělal z lidí pitomce?“

„Třeba i k tomu, žel bohu. Naši původní pánové nebyli zlí, nepřáli si škodit a ani nás k tomu neurčili. Zkoumali jsme národy jejich vlasti, potají, zdálky, vnímali, ukládali své poznatky, předávali je – a oni hodnotili, posuzovali, něco využili, pokud to uznali za vhodné, zbytek jim posloužil prostě k radosti nad nesmírným půvabem a pestrostí jejich hvězdného ostrova. Byly to krásné časy, krásné a trvaly mnoho věků – dokud k nám z jednoho sousedního ostrova nevpadly hordy Dymastolia Makrebulat a nezadupaly to celé do prachu...“

„Filozofové, no jo, to jsou vždycky nejlepší obránci...“ Varkangar si odplivl přes bočnici dolů do šera. „A dál...?“

„Rasa mých tvůrců byla vyhlazena, do poslední hlavy, a většinu z nás čekal podobný osud. Vlastně nás ničili jen tak, mimochodem, stejně jako magická děla a pevnosti okolo nás, nikoho nezajímalo, co jsme zač a jestli nemůžeme náhodou být ještě užiteční. I já bych skončil bídně, kdybych hrou náhod nepadl do rukou zrovna generálu Tyklomeramovi, který měl v hlavě alespoň špetku soudného ducha, nu, rozhodně víc než jiní dymastolští vojevůdci. Zajal mě, zpola mrtvého a šíleného ze všech těch hrůz, a po dlouhých tahanicích se mu nakonec podařilo přesvědčit panovníky, že by možná nebylo úplně marné zkusit mne využít jako novou zbraň.“

„No, sílu na to máš... Jenže kdybyste uměli bojovat, dopadla by ta válka trochu jinak, nemám pravdu?“

„Naprostou...“ Modrému znovu poklesla ramena. „Já jsem nepřišel na svět, abych válčil, nikdo z nás. Ani nevíš, bratře z Alkanu, jak moc ti závidím, že nemáš zábrany vzít do ruky meč nebo to tvoje otáčecí kolo, když je třeba, rozmáchnout se a... My dokážeme jen bádát v myslících a cítících duších, nic víc. No a tak, když Dymastolci pochopili, že útočník ze mě opravdu nebude, udělali ze mě... no, prostě vyzvědače.“

Vida, nakonec jsme se k tomu přece jen dostali, i když hodně uhozenými cestičkami. „Vyzvědače? Celých svinských sto let na jednom místě?“

„Dymastolští vládcí vnímají čas trochu jinak než vy. Jejich národ ho prostě má víc. A jsou božsky trpěliví. Nespěchají, raději své příští protivníky důkladně probádají, léta zpovzdálí pozorují jejich přednosti i slabiny, hodnotí je svými dokonalými stroji, plánují, jak jich využít... Snad i proto jsou neporazitelní, když konečně přejdou do útoku.“

Neporazitelní? To se ještě uvidí! „Co chtějí vybádat tady? Vždyť tahle satanášova kostrč nikdy k Thermadonu ani nepatřila.“

„Tím lépe, milý příteli. Tenhle svět se snažil o členství dost dlouho, aby Thermadonem nasákl, jeho způsobem myšlení, prožívání, řešení sporů a potíží... Dnes nikoho z vás nezajímá, nikdo nás tam nebude hledat. Přinejmenším nikdo, komu vládcí říše naslouchají. Zato domorodci se rádi vysmějí těm, kdo je zradili...“

„To jistě, to mi nemusíš vykládat... Ale pořád je to jedna jediná rasa. Co vám poví o říši, která jich má já nevím kolik?“

„Když mám chuť pozorovat jiné rasy, vyrazím prostě ven. Anebo si někoho přilákám sem, cestičky se vždycky najdou. Nevěříš snad?“

Varkangar zaťal zuby, chvíli zápasil s touhou zakousnout se rovnou do toho přídrzlého modrého hrdla. Na tohle se ale vážně nedalo nic říct.

„Dal jsem jim neomezené možnosti, zajistil bezpracný blahobyt pro jednoho každého z nich. Odmetl jsem jim z cesty všechno, co dělali s nechutí, k čemu se museli nutit, co dusilo jejich přirozenost. Chtěl jsem je vidět takové, jací opravdu jsou, bez masek a přetvářky – ovšemže krom takových, které si zvolí sami. No a také...“ Modrý se odmlčel, jako by s dalšími slovy váhal. „Také, a to především, jsem chtěl poznat jejich zvrhlost.“

„Jo, tak o tu tady nouze určitě nebude...“

„Přesně tak. Nevěřil bys, jak málo živých tvorů touží po harmonii, pokud ji má nastálo a bez námahy. Nech vyplout na povrch skryté touhy, na které za pluhem a v dílnách nezbývalo času, a dostaneš sbírku pošetlostí, jaká zahanbí všechny šašky, blázny a kašpary, co jich Všemír má. Nauč se o své kořisti to, co sama nechce vědět, pak ti lov nezkaží ani sami bohové.“

„Takže jsem to celkem trefil, jak se zdá. Jestli mě teda netaháš za nos.“ Varkangar probodl modrého zkoumavým pohledem. „A jestli ne, tak určitě rád půjdeš s novým kamarádem do jeho země, co říkáš? Tajní si tě na Melganionu rádi vezmou do parády. Nezaručuju ti, že to budou vždycky hodní filozofové, ale rozhodně si polepšíš proti tomu, co ti poroučelo doteď.“

„Jistě, a rád. Ale než odejdu, nejdřív musím sám někomu pomoci nazpátek. Alá hop!“ Azurové prsty předvedly ukázkové lusknutí a přímo na proužku prázdného místa mezi sedadly se zhmotnil veliký balón z podivné, napůl průhledné matérie. Dostatečně jemné, aby skrz ni mohli zahlédnout zmitající se postavu uvnitř, a příliš hrubé, než aby se ona sama dokázala dostat ven. Varkangar neváhal a pomohl jí, už jen proto, aby se sám mohl v těsné skořepině hnout.

„Heďte, fešáci, co to jako mělo znamenat, že jste mě tam nechali?“ Jilis Omfa se vyhrabala z cárů zničeného míče, vyčerpaná, pobledlá, lapající po dechu. „Zkuste ještě někdy přijít ke mně za holkama, naučtují vám každou vteřinu, že se nedoplatíte!“

„Můj bože...“ Tezlar se vzpamatoval jako první, aspoň částečně. „My už jsme mysleli, že jsi... že jsi tam...“

„Natáhla bačkory, jo? Tak to ti pěkně děkuju.“ Bordelmamá otráveně odfoukla, pak se jí ale tvář znovu rozjasnila. „No, možná jsem mohla z toho baráku vypadnout dřív, jenže... To jste vážně neviděli, jak tam to bylo zařízený. Ty obrazy na zdech, ty obrazy, no, o lepším bordelu se mi v životě nezdálo, přesně takhle si to udělám, až se zase dostanu k... Hmm, no dobře, nepřišlo mi, jak moc jsem se tam zdržela, vážně. A když vylezu ven na ulici a vy nikde,

co jsem měla dělat? Odporučela jsem se tady v té věci, aspoň nějaká ochrana, že ano, a pak najednou... jsem tady.“

Tezlar s Kajnyrem zavýskli radostí a úlevou, jen Alkanec zůstal tichý a chmurný jako hrob. Tak dlouho a tak neochvějně, až to i modrého zarazilo. „No tak, co je s tebou? Měl jsem dojem, že tě potěší, když...“

„Ale jo, dobrý pokus, brachu. Vážně dobrý. Mohl sis ho ale klidně ušetřit.“

„Jak to myslíš? Copak...?“

„Podívej, jak je to dlouho, co jsme vypadli z toho města? Pět hodin? Šest? Možná ti takové drobnosti unikají, ale my, živí, se většinou za chvíličku udusíme, když nemáme vzduch, víš?“

„Ovšem, zajisté... Ale co ty můžeš vědět o tom, co já dokážu?“ Modrý se nepatrně zadrhl v řeči. „Ještě jsem ti o sobě neřekl všechno, zdaleka ne. Třeba si umím pohrávat i s časem, natahovat ho, zkracovat, vracet nazpět, když chci...“

„Blbost. Kdybyste zvládli takovéhle věci, nenechali byste svůj domov tak snadno zmasakrovat, chytráci.“

„Anebo si umím hrát se vzduchem...“

„Jo, jistě, anebo umíš vyrábět loutky a dělat z nás všech hňupy. Jenže to dokáže i teta Ulma a jde jí to daleko líp než tobě...“

„Cizince, buď zticha!“ Kajnyr i Tezlar vykřikli téměř jako jeden muž, i v tom musel být nějaký podraz, nějaké čáry – jen kdyby to neznělo *tolik* přesvědčivě! „Bud' zticha a nekaž to!“

„Možná vyrábím loutky a možná dělám zázraky. Aspoň tu a tam a docela malé, jak mi stačí síly.“ Modrý smířlivě pokrčil rameny. „Záleží na tom? Chci vás potěšit, nejen tebe, ale i tady tyhle, po všem, čím si prošli... Mají pravdu, vaše přítelkyně je zpátky, ber to, jak to je. Tvůj svět to neohroží. Teď jde o ten jejich...“

„No jo, když jinak nedáš... Hele, modráku, ale ta další věc je jenom o mně a pro mě, takže tentokrát laskavě na rovinu a bez keců: tam u tebe, když jsem vyhrál v té tvojí šaškárně... ehm, *jeho* jsi zabil?“

„Ne. ještě ne...“

„To je dobře.“ Varkangar si spokojeně zamnul ruce. „Takže jestli z toho chceme vyvážnout co nejlíp, včetně tady naší... *dokonale skutečné* poběhlice, uděláme to asi takhle...“

EPILOG

„No to se podívejme, koho nám to sem čerti nesou... Co chceš, Alkanče? Snad nejdeš zase skuhrat, jak se nudíš?“

„Tak kdyby to záleželo na vás, dávno už bych se ukousal k smrti, ale o to nejde... Události mě přinutily k mimořádné misi a jdu hlásit její zakončení. Úspěšné zakončení, samozřejmě. Plus nějaké ty důležité činitele, co určitě budou pár lidí zajímat...“

„Všemohoucí Kreide, ochraňuj nás...“ Am Bornaff protočil panenky všech čtyř očí ke stropu a Varkangar se mlčky opřel o stěnu, aby počkal, než velitel ta slova stráví. Podívej, starouši, ať už mě máš rád nebo nerad, jak chceš, snad sis už zvykl, že když řeknu něco takového, máš mě brát vážně. „Dobrá, tak spust', ať to mám z krku...“

„Nepotěšil jsem vás? Možná by to chtělo malý dáreček na usmířenou, co říkáte?“ Varkangar sáhl do torny, nahmatal chomáč rudých vlasů a o pár vteřin později přistála na stole před jeho nadřazeným hlava se žlutou kůží a nevěřicně vypoulenýma očima. Krev, která se ještě nestačila srazit, vytvořila na desce síť hlenovitých cákanců a začala prosakovat do rozložených listin. Zelené světlo melganionské oblohy dodalo celé scéně nádech rozkladu a hniloby.

„Co to je?“ zasténal Am Bornaff.

„Nepřítel říše,“ kývl Varkangar s úsměvem. „Vrchní mozek v dobytelských plánech. Povedlo se mi uspořádat souboj, poctivý, tady v poušti za hradbami. Maso si nechám, je dobré

a je ho dost, ale tady tohle si můžete dát vycpat a pověste si to mezi trofeje na zeď. Zrovna tady by se hezky vyjímala, třeba támhle nad...“

„Jestli si ze mě děláš blázny, Alkanče, tak tě...“

„To bych uměl daleko líp, zatraceně.“ Roztrpčení a zklamání modrého nad odmítnutým darem se najednou zdálo mnohem bližší a jasnější než tam v nepředstavitelně vzdálené skaratské krajině. „Jestli chcete, proveďte si, že tenhle syčák nepatřil k žádné thermadonské rase... Ostatně, byl to generál. Hlavy jsme tomuhle drakovi ještě neutřali, hrozba trvá...“

„To bude práce pro tajné. Aspoň v tuhle chvíli určitě.“

„Jsem rád, že to takhle vidíte. Mám pro ně ještě další objev... no, možná bych spíš měl říct spojení... Každopádně něco, co přispěje k bezpečnosti říše. Dejte jim vědět, snad si mě ještě pamatují...“

„Odkdy tady rozkazuješ, vojáku?!“ Am Bornaff vyskočil ze židle, chvíli probodával svůj protějšek zlověstným pohledem, pak jen mávl rukou a zase se posadil. „No prosím, jak chceš. Tohle může být až moc vážná věc, než abych se tu s tebou hádal... Ještě něco?“

„Teď už vlastně akorát jednu čistě osobní prosbu, úplnou maličkost... Podívejte, právě jsem zlikvidoval důležitého záškodníka, zvýšil obranyschopnost Thermadonu a vyzvěděl hromadu důležitých věcí, tak to snad pro mě můžete udělat, ne?“

Velitel se zatvářil, jako by ho vplétali do kola. „Uvidíme. Tak mluv.“

„Jde o to, že...“ Za dveřmi se ozvalo netrpělivé zabušení a Varkangar vztekle sykl; bosorka jedna, kde si, sakra, myslí, že je? „Vydržte, paní Ulmo, hned to bude!“ houkl směrem do chodby a naklonil se k Bornaffovi, tak, aby ho slyšel jen on. „Prosím vás, teď se nehádejte, nedivte se ničemu a tvařte se, že to celé berete vážně a souhlasíte. Pak vám všecko vysvětlím. Prosím.“

Alkanec před tebou škemrá, ty okatá nádhero, doufám, že to pro tebe bude něco znamenat. „Čekáme vás, paní Ulmo! Pojdte dál!“

Skaratská dáma s fialovým houštím na hlavě vpochodovala do místnosti krokem téměř tanečním, balónovité oblečení na ní měnilo barvy v takovém tempu a takové pestrosti, že na pár chvil zcela zahnal zelený melganionský jas. Am Bornaff pozdvihl paži a předstíral, že si mne oči, aby zakryl rodící se výbuch veselí.

„Dobrý den. Bylo mi oznámeno, že se chystáte náš svět v brzké době přijmout do Thermadonské říše. Jako jeho zástupkyně vám tímto děkuji.“

„Jistě, jistě...“ Bornaff střelil očima po Varkangarovi jako dvěma páry ohnivých šípů. „Mohu se zeptat, o který svět se jedná? Rozšiřujeme naše řady o spoustu nových míst, víte?“

„Skarat,“ odpověděla Ulma trochu dotčeně. „Při této příležitosti bych vás ráda požádala o funkci místního říšského správce. Držitele, jak vy říkáte.“

„Cože...? É – hmm, chtěl jsem říct, co že se vůbec ptáte? Skarat je úžasné místo, já jsem tedy zatím neměl tu čest je navštívit, ale slyšel jsem na ně jen samou chválu, má drahá. A vy, jak pozoruji, máte všechny předpoklady stát se tou nejlepší Držitelkou, jakou si naše říše může přát...“

„Ujišťuji vás, že se nemýlíte. Vaši důvěru nezklamou, žádný zlořád nebude na mém území sabotovat vaše zájmy. Kdy mne tedy seznámíte s mými povinnostmi a pravomocemi?“

„Nu, víte... musím to celé probrat s několika dalšími činiteli, až se uvolní ze své vlastní práce. Prozatím buďte vítaným hostem našeho vládního světa, užijte jeho bohatství. Zde máte vizitku s mou osobní pečeti, vykažte se s ní, prosím, delegátovi pro mimořádné návštěvy. Bude vám plně k dispozici. Těším se na brzkou shledanou.“

„I já. Ráda jsem vás poznala.“

Přenosové kouzlo odneslo Ulmu Drrah ke všem čertům a jakmile vyvanuly poslední stopy její přítomnosti, Am Bornaff obrátil tvář ke stropu a vyloudil táhlé zaúpění, zčásti rozhněvané a zčásti zoufalé. „Při Kreidově svatém zadku, vím dávno, že jsi vtělený démon, Alkanče, ale do dneška jsi to měl aspoň v hlavě v pořádku... Co si s tímhle zjevením mám počít, probůh?“

„Coby?“ usmál se Varkangar. „Udělejte z ní Držitelku.“

„A nechceš mi poradit jak? Musela by projít hromadou zkoušek a výběrů, strávit nějaký čas ve Věži atakdál... O těchhle věcech já rozhoduju asi tolik jako plíseň na mých nohou a všichni, koho znám, zrovna tak... A i kdybych do toho snad měl co mluvit, tuhle bych tam pustil leda až melganionská obloha zmodrá!“

„Jen klid, ona ta jejich díra stejně dřív do Thermadonu nepůjde... Odmítli ji už před nějakými sto lety a od té doby se, počítám, moc nezměnilo. Maličko jsem jí to přibarvil...“

„Takže... ty chceš, abych ji podvedl?“

„Vám to neublíží a jí samotné se to bude líbit.“ Alkanec stočil zrak k oknu, k zelenému nebi a ještě dál, do světa vlastních snů a vizí... „Nechte jí postavit pořádně pozlacený a hodně načančaný palác, vybavte ho stádem poskoků – pár uprchlíků si od ní za kus žvance a bydlení určitě rádo nechá poroučet – občas jí tam pošlete dobrého komedianta, ať s ní vede důležité kecy a podkuřuje jí... Hlavně ať je to co nejdál od místa, kde si hraje na královnu teď. Občas ji vyvezte sem, dejte jí třídít nějaký archiv, hlavně se tvařte, jak významná práce to pro říši je... Na tohle všechno snad páky máte, ne?“

Velitel se krátce zamyslel. „Proč, Alkanče? O co ti vlastně jde?“

Varkangar znovu otevřel dveře, beze slova kývl do chodby a vrátil se nazpátek. V pracovně se právě tak tiše objevili Kajnyr, Tezlar a Jilis.

„Tihle tři nikomu nic neprovedli, bohužel fialová teta to vidí trošku jinak. Chci jen, aby se mohli vrátit domů, to je celé...“

Am Bornaff ještě chvíli mžoural, jak se mu celá záležitost urovnávala v hlavě, potom se rozesmál tak hlasitě, až tenké sklo v okně málem vylétlo z rámu. „Ale jo, to bude maličkost. Máš to mít, chlape. Pošleme tetu na opačnou skaratskou polokouli a dáme jí pořádně zabrat, zaručuju ti, že po svém starém kmeni už ani nevzdychne!“

„Byl bych vám vděčný...“

„Dobře, stavte se za dva dny, promyslím to... Dobrý Kreide, Alkanec, co se dal na dobročinnost, to se vážně nevidí každý den. A na vděčnost...“

„Možná byste si už konečně měl zvyknout, že u některých Alkanců můžete čekat cokoli.“ Varkangar vrhl po svém nadřizeném poslední podmračený pohled a následován trojicí Skarat'anů se odporoučel, aby je provedl krásami thermadonského vládního světa...

K O N E C

